RUTH OWEN

Nu totul se cumpără

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Nu! exclamă Cristine, nici nu se pune problema.

îi văzu în oglindă pe Charlie si pe Carlotta schimbând o privire stupefiată. îi surprindea atâta vehemenţă din partea sa.

„Bine, îşi spuse tânăra femeie în timp ce-şi punea în evidenţă cu o ultimă linie de fard de culoare închisă, s-ar spune că au înţeles, în sfârşit“.

Charlie reluă cu vocea sa cea mai suavă:

- Ascultă, scumpete...

Cu o mişcare a şoldurilor, Cristine făcu să i se învârtească fotoliul şi-l fulgeră cu privirea pe Charlie.

- De când lucrez pentru campaniile tale publicitare, Charlie?

Bărbatul scund, se scărpină în cap, ca pentru a se gândi
mai bine.

- Nu ştiu... cinci ani?

- Foarte exact! Iar în aceşti cinci ani, ţi-am cerut de cel puţin cinci sute de ori să nu-mi mai spui „scumpete“. Acum, ţi-o cer pentru ultima dată. Să nu-mi mai spui niciodată „scumpete!“

Spre marea sa satisfacţie, tonul hotărât îl lăsă pe Charlie fără grai. îşi aţintise asupra ei ochii de un albastru foarte deschis.

- Cum vrei tu, Cristine, mormăi în cele din urmă, iartă-mă.

- îţi mulţumesc, spuse tânăra femeie întorcându-se din nou spre oglindă.

Să se machieze, reprezenta o treabă lungă şi minuţioasă. Lumina spoturilor accentua cel mai mic defect, orice urmă de rimel şi de ruj pe buze era interzisă, pielea trebuia să fie perfectă şi fiecare şuviţă a părului lung şi blond, la locul său.

Slavă Domnului, toate acestea erau aproape terminate, se gândi Cristine, vaporizând fixativ peste o ultimă şuviţă de păr rebelă. Aceşti cinci ani petrecuţi supraveghindu-şi fără întrerupere înfăţişarea exterioară - pielea, părul, silueta, modul de a se îmbrăca - o propulsaseră la cel mai înalt nivel în profesiune. Devenise unul din rarele manechine vedete din New York. Dar acum, această disciplină de fier - care îi permisese ascensiunea remarcabilă - îi devenise de nesuportat.

- Promite-mi cel puţin că te mai gândeşti, interveni Carlotta.

în calitate de proprietară a agenţiei, avea tot interesul să încurajeze proiectul.

Cristine îşi datora în mare parte reuşita Carlottei, pentru care avea, de altfel, o reală afecţiune. în ciuda acestui fapt, era foarte hotărâtă să părăsească agenţia, pentru a porni pe un alt drum.

- îmi pare rău, Carlotta, m-am gândit deja şi nu

voi reveni asupra deciziei mele.

Tânăra femeie făcu să se învârtească din nou fotoliul, pentru a se întoarce spre Carlotta şi Charlie.

-Ascultaţi, ştiţi cât de recunoscătoare vă sunt pentru ceea ce aţi făcut pentru cariera mea, dar încercaţi să mă înţelegeţi. Nu mai pot! De cinci ani sunt obligată să mă supraveghez douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, să-mi supraveghez greutatea, modul de a mă îmbrăca, de a mânca şi chiar de a dormi. Şi m-am săturat până peste cap să fiu tracasată de public. Nu pot merge nicăieri fără ca toate privirile să se aţintească asupra mea.

Brusc, se gândi din nou la bărbatul pe care îl zărise din nou în ajun, când se întorcea ca în fiecare dimineaţă de la şedinţa foto. Cristine încercase în zadar să se convingă că se afla acolo din întâmplare, deoarece apărea mereu în acelaşi loc - exact în faţa imobilului în care lucra ea - şi în aceeaşi clipă, ca şi când o aştepta şi cunoştea ora fixă la care-şi termina lucrul.

Aceste apariţii, care la început aveau loc aproximativ o dată pe lună, deveniseră în ultimul timp mult prea frecvente pentru a fi întâmplătoare. Cristine nu s-ar fi neliniştit şi cu siguranţă n-ar fi observat nimic, dacă bărbatul însuşi nu i-ar fi atras privirile din cauza fizicului său aparte şi a staturii uriaşe care-l făcea remarcat în mulţime.

Măsura probabil cel puţin un metru nouăzeci şi în ciuda croielii impecabile şi întotdeauna foarte clasice a costumelor de culoare închisă, se ghiceau un trup puternic şi musculos şi nişte umeri laţi, sub hainele sobre.

Tânăra femeie nu avea să-i reproşeze nimic - nu părea nici măcar s-o privească - dar un al şaselea simţ o avertizase că pentru ea se afla acolo, exact la timp. Bărbatul nu-i vorbise niciodată. Era pur şi simplu acolo.

Uneori treceau una, două săptămâni fără să-l vadă. Aşa că-şi alungă temerile, acuzându-se de paranoia, sau de acea vanitate atât de caracteristică oamenilor din profesiunea sa. Dar, mai devreme sau mai târziu, individul reapărea şi Cristine simţea simpla sa prezenţă ca pe o ameninţare.

Tânăra femeie observă brusc faptul că Charlie şi Carlotta erau încă acolo, în picioare, miraţi de tăcerea sa.

- Nu mai pot continua meseria asta, încheie în şoaptă.

- Ascultă, Cristine, reluă Charlie. Eu...

Dar privirea ameninţătoare pe care i-o aruncase Carlotta, îl făcu să tacă imediat.

- De acord, spuse Carlotta zâmbindu-i Cristinei, înţeleg ce simţi. Nu eşti primul top-model căruia i se întâmpla asta. Dar de ce să nu accepţi această ultimă muncă? Fă-o pentru mine şi pentru Charlie. Şi-a dat atâta osteneală să aranjeze totul.

O clipă, rezistenţa Cristinei slăbi. Această treabă reprezenta o miză foarte importantă pentru amândoi, în special pentru Charlie. Cristine oftă şi închise ochii.

- Şi nu uita că ai lucra pentru televiziune, declară Charlie, ca şi când îi ghicise tulburarea. Este cea mai bună trambulină pentru o carieră de actriţă.

Această remarcă o făcu pe tânăra femeie să sară

în picioare.

- Actriţă? Ti-ai pierdut minţile? Dacă există o meserie mai rea decât cea de manechin, asta este cea de actriţă. De ce nu-i propui această muncă Lianei? Visează să treacă în televiziune. Eu nu!

- Ti-am explicat deja de ce. Responsabilul cu relaţiile publice la Falconer a insistat să fii tu şi nimeni altcineva, altfel adio contract important cu Falconer şi Asociaţii. Fără să mai vorbim despre campania publicitară la care perseverz de doi ani. Doar să primeşti tu pentru a-i convinge.

- îmi pare sincer rău, Charlie, spuse Cristine, dar te-am prevenit. V-am spus amândurora acum o lună că această treabă va fi ultima.

Cristine le privi o clipă feţele abătute şi reluă:

- Ascultaţi, am douăzeci şi şapte de ani. Am în mână o diplomă de pedagog specializat şi am intenţia să mă folosesc de ea. în doi sau trei ani, cariera de manechin va lua oricum sfârşit.

- Inexact, interveni Carlotta care se grăbi să citeze patru sau cinci manechine a căror carieră se prelungise dincolo de patruzeci de ani. în plus, sperasem ca într-o zi să devii parteneră la agenţia Stoddard, pentru a mă seconda.

- Mulţumesc pentru încredere, dar nu sunt înzestrată pentru afaceri, spuse Cristine ridicându-se.

îşi aranjă rochia din lame auriu cu bretele şi-şi privi ceasul.

- Sunt obligată să vă părăsesc imediat dacă nu vreau să întârzii la întâlnire.

îmbrăcă un mantou lung negru şi părăsi camera de îmbrăcat adresându-le un scurt semn de rămas-bun.

Exact în faţa imobilului o aştepta o limuzină pentru a o duce la studio, unde trebuia să pozeze pentru promovarea unui parfum. „Ultima mea şedinţă foto“, se gândi fericită, traversând trotuarul.

Şi în acea clipă îl văzu. Ca întotdeauna, îi depăşea cu un cap pe ceilalţi pietoni. Cu spatele întors, părea că priveşte vitrina unui magazin, dar şi de data aceasta Cristine ştia că o observa, deşi ochii nu li se întâlniseră niciodată. în timp ce tânăra femeie îşi continua drumul spre limuzină, el se întoarse puţin şi aruncă o privire în direcţia sa. Cristine se grăbi să urce în maşină şi să închidă portiera după ea.

Doar în clipa în care şoferul demară, aruncă o privire discretă în direcţia lui şi nu văzu decât umerii laţi şi părul negru des, în timp ce se îndepărta. Mersul îi era de o graţie surprinzătoare pentru un bărbat atât de robust.

Cristine închise ochii şi încercă să reconstituie imaginea trăsăturilor, dar contururile rămâneau imprecise: trăsături accentuate, nasul acvilin, sprâncene stufoase. O străbătu un fior. Nu trăsăturile sale o impresionaseră, ci senzaţia de forţă zdrobitoare pe care o emana acel personaj.

Acum bărbatul era departe. Cristine se ghemui în scaunul confortabil al luxoasei limuzine şi reuşi să-şi alunge din gânduri silueta ameninţătoare.

Era prima zi cu adevărat călduroasă a lunii mai.

în timp ce şoferul îşi croia drum prin străzile aglomerate ale oraşului, Cristine privea cu invidie trecătorii: locuitori ai periferiilor veniţi din Long Island şi din Connecticut pentru a face cumpărături, funcţionari de la birouri şi vânzătoare profitau de pauză pentru a bea o cafea şi a mânca prăjituri la barul din colţ.

Şi toţi îmbrăcaţi cum se pricepeau, îşi spuse cu ciudă, femeile în rochii de vară şi bărbaţii în costume uşoare. Unii chiar în şorturi. Ah! dacă ar putea măcar să poarte pantofi comozi sau sandale! Rochia îi era atât de strâmtă încât de-abia putea respira, tocurile pantofilor eleganţi aurii erau atât de înalte, încât de-abia mergea. Dar din fericire, toate acestea se vor termina curând.

Şedinţa foto se prelungi mult peste prânz si era aproape ora trei când Cristine, frântă de oboseală si înfometată, porni din nou pe drumul spre agenţie. Limuzina se afla curând blocată în trafic la colţul dintre Modison si Strada 57. Prin fereastra întredeschisă veni brusc un miros delicios care-i gâdila nările si-i trezi foamea.

Deschise complet fereastra si se aplecă în afară. Se afla acolo o terasă cu câteva mese răspândite pe trotuarul lat în faţa fast-foodului. Genul de mâncare dintotdeauna interzis regimului său!

Dar se răzgândi imediat. La urma urmei, de ce nu? Dacă dorea cartofi prăjiţi, Coca-Cola si chiar o îngheţată mare, acoperită cu sirop de ciocolată, cine o putea opri? Agenţia nu era decât la aproximativ o sută de metri. In ciuda rochiei ridicole, se putea

foarte bine întoarce pe jos.

Cristine se aplecă spre sofer.

- Puteţi să mă lăsaţi aici, îi spuse. Mă voi întoarce pe jos.

O oră mai târziu, Cristine instalată comod în fotoliul din camera pentru îmbrăcat, îşi linse degetele şi oftă de mulţumire.

Ghiftuită şi fericită după enormul hamburger, porţia dublă de cartofi prăjiţi şi paharul mare de Coca-Cola pe care le înghiţise, tânăra femeie se bucura de liniştea care domnea în sala pustie.

Rochia sa de seară şi mantoul negru nu trecuseră neobservate la fast-food. Se hotărâse aşadar să se întoarcă la agenţie pentru a fugi de privirile curioase ale celorlalţi clienţi, dar şi pentru a evita să păteze rochia de firmă.

După o ultimă înghiţitură de Coca-Cola, se întinse şi se pregăti să se ridice pentru a înlătura orice urmă a mesei copioase, când o durere bruscă o ţintui pe loc. Se prinse de braţele fotoliului, dar durerea se intensifică, urmată imediat de o greaţă puternică.

încăperea începu să danseze în jurul ei şi Cristine închise ochii, gemând. Dar nu era nimic de făcut, hamburgerul nu voia să treacă. Nu putea da vina decât pe ea însăşi. Ce nechibzuinţă să se lase tentată de o mâncare grasă cu care nu mai fusese obişnuită după toţi aceşti ani de renunţare!

în acea clipă auzi pe cineva strigând-o. Era Carlotta, care văzându-i starea, se repezea spre ea.

- Ce s-a întâmplat? Eşti albă ca varul.

- Oh, Carlotta, mă simt atât de rău! se lamentă Cristine, punându-şi o mână pe abdomen.

- Aşteaptă.

Carlotta îi trecu un braţ în jurul taliei şi o ajută să se ridice, apoi o conduse la fereastră.

- Acum, respiră adânc, îi ordonă. Aşa. Relaxează-te... Bine.

Cristine mai inspiră de câteva ori. Imobilul se afla în plin
centrul Manhattanului şi totuşi parcă aerul nu fusese niciodată mai proaspăt şi mai primăvăratic.

Carlotta o părăsise de câteva clipe si apăru din nou cu un pahar plin cu un lichid limpede si efervescent.

- Bea asta. Te va pune pe picioare.

Cristine se strâmbă, dar goli paharul dintr-o înghiţitură.

- Mulţumesc, spuse punând paharul pe masă.

- Te simţi mai bine, nu-i asa?

Cristine încuviinţă.

- Mult mai bine. Dar as vrea totusi să mă asez o clipă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Carlotta. O răceală?

- Nu, nu, răspunse Cristine ruşinată. Este greşeala mea... dar hamburgerul era atât de bun!

- Asadar, asta era, diavol mic!

Carlotta îndreptă un deget acuzator spre Cristine, dar după o clipă, trăsăturile i se destinseră si râdea cu poftă.

- Fără îndoială, nu faci nimic pe jumătate. Când vorbesti de lăsat baltă, lasi într-adevăr totul baltă.

- Şi acum trebuie să plătesc pentru excese. Din

fericire, erai aici. De fapt, cred că mă voi putea întoarce acasă prin propriile mijloace.

îsi luă poseta si se îndreptă. Dar fu cuprinsă imediat de ameţeală si căzu moale în fotoliu.

- Ce ai? Iar îţi joacă feste stomacul ăla blestemat?

- Da, nu-i nimic. Va trece dacă mă mai odihnesc câteva minute, spuse Cristine, adresându-i prietenei sale un zâmbet ce se voia linistitor.

Chipul Carlottei trăda o reală îngrijorare, care o impresionă pe tânăra femeie. Carlotta fusese cea care o îndreptase spre această meserie, o scosese din încurcături, o ajutase să-si găsească un apartament si-i împrumutase chiar bani la începuturile sale.

- Carlotta, crezi că este egoist din partea mea să vă las baltă aşa?

- Bineînţeles că nu. De fapt, conversaţia noastră de dimineaţă mi-a dat de gândit şi am ajuns la concluzia că Charlie şi cu mine eram egoişti. Am câştigat foarte mulţi bani datorită ţie şi nu avem dreptul să facem presiuni asupra ta dacă vrei să pleci.

- Ei bine, în acest caz... spuse Cristine, încă nesigură.

în acea clipă, în uşa întredeschisă apăru Charlie în persoană.

- Pe onoarea mea, miroase a cartofi prăjiţi! Oare cine a îndrăznit să nesocotească legea în aşa fel? spuse gesticulând.

Era atât de nostim cu părul ciufulit şi ochii măriţi de uimire, încât Cristine izbucni în râs. îi va lipsi Charlie, se gândi. Şi el fusese un prieten adevărat

de-a lungul a toţi aceşti ani. în perioada în care era puţin cunoscut încă, îşi asuma marele risc de a miza pe ea cu ocazia unei campanii publicitare. Dar nimic nu-i împiedica să rămână prieteni.

- Nu-i nimic, Charlie, interveni Carlotta.

Se îndreptă spre el.

- Cum s-a desfăşurat întrunirea? Sunt de acord cu Liana?

Charlie făcu nu din cap.

- Mi-e teamă că ori Cristine Connors, ori nimic.

- Ascultă, Charlie, n-o vom mai cicăli pe Cristine cu asta, spuse Carlotta, împingându-şi colegul spre uşă. Nu se simte bine. Vom discuta în biroul meu.

- Aşteptaţi, interveni Cristine.

Se întoarseră dintr-o singură mişcare şi cercetară faţa plecată a tinerei femei, care părea pierdută într-o reflectare profundă. în sfârşit, se întoarse spre Charlie.

- Bun, spuse Cristine oftând, explică-mi în ce constă această treabă. Atenţie, nu promit nimic, se grăbi să adauge văzându-i aerul uşurat. Dar vreau să te ascult. Iar dacă sunt de acord să fac această muncă - reţine, dacă - să fie bineînţeles că este pentru ultima dată şi că nu mă voi mai lăsa niciodată dominată de sentimente.

Carlotta şi Charlie dădură din cap, cu aceeaşi mişcare. Apoi Charlie ridică mâna dreaptă şi rosti o promisiune solemnă:

- Jur că nu-ţi voi mai cere niciodată să lucrezi pentru mine.

- Să mergem în biroul meu, propuse Carlotta.

Eşti sigură că te simţi bine, Cristine?

- Da. Să mergem.

Se duseră toţi trei în biroul ultramodern al Carlottei şi se aşezară în fotoliile din piele neagră cu montură din crom, aşezate în jurul unei mese joase. Charlie, care-şi regăsise seriozitatea, se aplecă spre Cristine şi începu să-i explice proiectul.

- Este cea mai ambiţioasă campanie pe care am pornit-o vreodată, Cristine. Ai auzit deja vorbindu-se de Falconer şi Asociaţii, nu?

Cristine se gândi o secundă.

- Nu este oare un fel de campanie de investiţii? Agenţi de schimb sau ceva de genul acesta?

- Da. Numai că cei mai puternici şi cei mai buni pe piaţa financiară. Şi de asemenea cei mai greu de manevrat în ceea ce priveşte publicitatea. Cum am spus-o deja, se fac doi ani de când sunt în legătură cu Bill Mason, responsabilul lor cu relaţiile publice.

- Mi se pare că am văzut deja una din publicităţile lor în anumite reviste specializate, dar nu m-a impresionat.

- Da, sunt întotdeauna foarte demodate şi convenţionale. Vezi un agent de schimb foarte serios, aşezat în spatele unui birou impunător, care răspunde la întrebări foarte tehnice şi face analiza pieţei.

- Nu-i foarte nostim, fu de acord Cristine.

- Proiectul meu constituie un nou început pentru această campanie, deja veche. Fără să neglijez caracterul ilustrat, este vorba să fac să se uite puţin aspectul demodat.

- Nu înţeleg ce se poate găsi pasionant în această meserie sau ce ar putea atrage consumatorul în finanţe, hotărî Carlotta cu un zâmbet.

- Evident, asta este meseria mea, spuse Charlie ridicând capul cu mândrie. Am reuşit să-i conving că în spoturile mele televizate, speculaţiile bursiere vor apărea ca ceva într-adevăr interesant.

Charlie se aplecă şi mai mult spre Cristine.

- Şi au acceptat. Dar cum am spus-o deja, cu singura condiţie ca tu să apari în spot.

- Nu ştiu, Charlie, spuse Cristine. Am nevoie de mai multe detalii.

După o clipă de gândire, Charlie reluă:

- De acord. Să luăm prânzul mâine cu Bill Mason pentru a pune la punct amănuntele. Ce crezi?

Cristine se întrebă. N-avea nici cea mai mică dorinţă să meargă, dar îi venea greu să-i întârzie din nou proiectele. Aruncă, nehotărâtă, o privire spre Carlotta, care-şi ţinea respiraţia. Aşezat pe marginea scaunului, Charlie era şi mai încordat. Părea gata să cadă.

- De acord, spuse în cele din urmă, ridicându-se. Voi prânzi cu tine şi cu Bill... hm... Mason. Dar este tot ce-ţi pot promite deocamdată. De acord?

Charlie se ridică în faţa ei. Mai scund decât Cristine, ridică spre aceasta ochii plini de recunoştinţă şi-i luă mâna cu căldură.

- Este tot ce-ţi cer, scum... hm, Cristine.

O şterse apoi spre uşă, vizibil grăbit să plece, înainte ca tânăra femeie să-şi schimbe părerea. Cele două prietene îl auziră ţopăind şi fluierând uşor pe

coridor.

Carlotta izbucni în râs.

- Bun, spune-o dacă gândeşti, consideri că fac faţă, exclamă Cristine, în defensivă.

- Deloc, Charlie m-a făcut să râd. Tu ai făcut un foarte frumos gest de adio.

- Oare ce vrei să spui?

- Ei bine, i-ai făcut o bucurie lui Charlie şi cu aceeaşi ocazie şi mie - iar tu vei fi încununată de glorie, dacă spotul merge cum sperăm.

Cristine o privi atent, cu anumită neîncredere.

- In cazul acesta, n-ai să te mai opui plecării mele?

- Bineînţeles că mă opun. Ştii bine că aş face orice pentru a te păstra.

- Atunci...?

Ochii Carlottei păreau pierduţi în gol, apoi se aţintiră din nou asupra Cristinei.

- Imi vine greu să accept, dar în fond ai dreptate să pleci şi te admir pentru această decizie curajoasă.

Cristine o observa cu neîncredere.

- Şi totuşi, de săptămâni întregi te războieşti cu mine referitor la acest subiect. De ce această bruscă schimbare de atitudine?

Carlotta ridică din umeri

- Nu este uşor să întrerupi o carieră când este la vârf, ca a ta. Cea mai mare parte a vedetelor, fie că sunt manechine, cântăreţe sau actriţe, se agaţă cu disperare, chiar dacă ora de glorie a trecut. Trebuie să ai multă minte să pleci în condiţiile în care te găseşti tu.

Carlotta îşi plecă ochii şi începu să răsfoiască într-un munte de documente care îi umplea biroul. Cuvintele sale o lăsară pe Cristine uluită.

- Ei bine, spuse în cele din urmă cu un zâmbet uşor, sunt foarte măgulită. Mulţumesc pentru compliment.

- Apropo, ai oare nişte proiecte precise?

- La drept vorbind, am luat deja anumite hotărâri. M-am înscris la universitatea Columbia unde intenţionez să urmez cursurile pentru a-mi relua obiceiurile. Asta probabil nu-mi va lua decât un trimestru, pentru că am deja o diplomă.

- Aşadar, vei redeveni studentă?

- Oh, doar pentru câteva cursuri. Voi face mai ales stagii. în Bronx există o şcoală care primeşte copii foarte talentaţi, dar proveniţi din medii defavorizate. Am luat deja legătura cu directorul. îi este foarte greu să găsească profesori şi...

Tânăra femeie se întrerupse brusc, îndată ce o observă pe Carlotta aplecându-se peste corespondenţă, încetând cu siguranţă s-o mai asculte de mult timp. Şi cum oare să-i reproşeze? Această femeie de afaceri de aproximativ patruzeci de ani avea mari responsabilităţi în cadrul unei agenţii de manechine remarcabile. Viaţa de profesor i se părea probabil foarte anostă. Cristine se hotărî să schimbe subiectul.

- Găseşti ceva interesant în toate alea? o întrebă arătând un dosar pe care Carlotta tocmai îl parcurgea.

- Poate, mormăi Carlotta. O fată din Kansas care

pare să aibă viitor. Are deja cinci ani de experienţă, ceea ce nu-i strică deloc. Ce crezi? spuse întinzându-i Cristinei o fotografie.

Conversaţia o duse cu cinci ani în urmă, la debutul său în profesiune, la toate acele visuri de succes, la competiţiile dure cu celelalte fete, la lupta şi munca îndârjite. Dintr-o fată frumoasă, se transformase treptat într-o adevărată profesionistă, o frumuseţe strălucitoare şi foarte căutată de marii croitori şi de revistele de modă.

- Da, pare să aibă potenţialul necesar, acceptă înapoind fotografia. Bun, plec. Te voi ţine la curent cu evoluţia situaţiei cu Falconer.

- Mulţumesc, spuse Carlotta cu un zâmbet rapid.

Apoi se cufundă din nou în dosarele pe care începu să le etaleze pe birou.

La intrarea în imobilul mare, situat la vest de Central Park, portarul în uniformă o salută pe Cristine pe nume şi înaintă pentru a-i ţine uşa. înclină capul când trecu pragul. Tânăra femeie avansă în holul vast, acoperit cu mochetă groasă, împodobit cu oglinzi mari şi plante verzi luxuriante. Ascensorul o aşteptă şi o duse la etajul al doisprezecelea. Nu existau decât patru apartamente mari pe etaj, fiecare cu vedere diferită spre parc.

Intrând în casă, aprecie încă o dată norocul pe care-l avea să poată locui într-un asemenea loc, în plin centrul Manhattanului. Firea sa cumpătată îi permisese să plătească împrumutul important pe care-l făcuse pentru cumpărarea apartamentului şi să şi-l decoreze cu mobilier franţuzesc, a cărui fineţe

o aprecia. Toate comisioanele câştigate în aceşti cinci ani se terminaseră, dar acum, apartamentul era al ei. Salariul de profesor îi va fi probabil de-ajuns pentru a acoperi cheltuielile şi taxele lunare cerute de coproprietate.

O vază mare de cristal plină cu narcise trona pe comoda veche din hol şi un buchet mare de lalele roşii împodobeau masa rotundă din sticlă dintr-o firidă situată la un capăt al spaţioasei camere de zi şi formată dintr-o deschidere în perete cu geam care ieşea spre parc. Diferite plante verzi îmbrăcau conturul ferestrelor înalte care lăsau să se filtreze lumina blândă a acestui sfârşit de după-amiază.

Geamurile duble izolau apartamentul de frigul iernii şi de căldura sufocantă a verii, dar şi de zgomotul neîntrerupt al maşinilor. Camera de zi dădea o plăcută impresie de luminozitate. Tablourile, canapelele şi abajururile fuseseră alese într-o culoare dominantă de verde pastel, ici şi colo cu pete de lavandă şi roz. Plantele şi florile, culorile de primăvară, liniştea, făceau din acest loc o oază de pace, te simţeai acolo ca într-o grădină la adăpost de viaţa trepidantă a oraşului.

In clipa în care ajunse în cameră pentru a se schimba, răsună soneria telefonului. Era Charlie.

- Totul este aranjat pentru mâine, îi spuse cu entuziasm. întâlnirea la Patru Anotimpuri, în sala principală, fix la ora unu.

- N-ai pierdut timpul, Charlie, îi spuse Cristine descălţându-şi pantofii.

- Pot să contez pe tine? întrebă acesta cu

îngrijorare.

- Desigur, Charlie, voi fi acolo!

- Şi încearcă să nu întârzii, Cristine. Oamenii aceştia sunt maniaci ai punctualităţii. Pentru ei, timpul înseamnă bani.

- Ştii bine că sunt mereu punctuală, Charlie. încetează să te mai frământi. încearcă să dormi bine în noaptea asta. Ne vedem mâine.

Bietul Charlie, era la capătul răbdării, se gândi tânăra femeie după ce închise, şi toate astea din cauza unui spot publicitar nenorocit! Ambiţia îi dezumanizează până la urmă pe oameni. încă o dată se felicită că ieşea din acest mediu. Va accepta această ultimă muncă drept o favoare pentru Charlie şi apoi se va termina.

A doua zi la ora treisprezece fix, Cristine sosi la hotelul Patru Anotimpuri. Prima persoană pe care o văzu fu Charlie. Cu coatele pe biroul de rezervări, fuma o ţigară fără filtru, cu fumuri mici, nervoase, tropăind de nerăbdare şi scrutând intrarea principală cu ochii de culoare deschisă.

Zărind-o pe Cristine, stinse ţigara în scrumieră şi se grăbi s-o întâmpine, arborând un zâmbet larg.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, eşti punctuală.

Luând-o de braţ, o trase în sala principală plină ochi de lume.

- Pari aproape surprins să mă vezi... Calmează-te, pentru Dumnezeu.

- Pentru tine este uşor, curând nu vei mai avea de-a face cu această specie de rechini, dar nu este şi cazul meu. Este vorba să faci impresie bună şi cel

mai mic lucru, este să ajungi la timp... Apropo, eşti super, spuse după ce aruncă o privire rapidă asupra ţinutei Cristinei.

- Doar n-ai crezut că am să vin în blugi şi pulover?

Cristine îşi făcuse toaleta de dimineaţă cu o grijă specială.
Pentru că acceptase această întâlnire, măcar să facă lucrurile bine, se gândise ea, îmbrăcând un costum din bumbac, cu o croială ireproşabilă şi a cărui culoare arămie îi punea în valoare părul blond ca aurul şi ochii căprui.

Masa rotundă care le era rezervată era puţin izolată de celelalte printr-un superb palmier. Acoperită cu o faţă de masă imaculată, din damasc, era aranjată cu porţelanuri de Limoges, argintărie şi cristal.

Un tânăr bărbat blond, îmbrăcat cu eleganţă, se ridică pentru a-i saluta. Era mai înalt decât Charlie şi, privindu-l mai de aproape, Cristine remarcă în trăsăturile sale o anumită duritate. Probabil era necruţător în afaceri. Bărbatul o măsură din cap până în picioare, cu o privire admirativă şi cunoscătoare.

- Cristine, spuse Charlie, ţi-l prezint pe Bill Mason, responsabilul Relaţiilor Publice la Falconer. Bill, aceasta este Cristine Connors.

Un zâmbet larg lumină faţa bărbatului, un zâmbet care o făcu pe Cristine să simtă rece în spate.

- Sunt încântat să vă cunosc, domnişoară Connos. Aveţi în faţa dumneavoastră unul dintre cei mai

înflăcărați admiratori.

Cristine își stăpâni un oftat. Oare când se vor decide să înțeleagă? De cinci ani, auzise deja această tiradă de sute de ori! Chiar toți bărbații își închipuiau că fac plăcere unei femei flatând-o atât de banal?

Cristine își dorea la nebunie să-l pună la locul lui, dar se stăpâni pentru Charlie și-i zâmbi la rândul ei.

- Mulțumesc, domnule Mason, spuse politicoasă.

- Vă rog, spuneți-mi Bill.

Cristine se pregătea să ia loc, când văzu ochii lui Bill Mason întorcându-se de la ea. Brusc, aerul îndrăzneț și înfumurat dispăru și cu un zâmbet puțin forțat, se grăbi să meargă să se așeze de cealaltă parte a mesei.

Oare ce eveniment putuse provoca o asemenea schimbare la acest bărbat în aparență atât de sigur de el? Tânăra femeie se întoarse și privirea i se opri asupra celor mai negri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Era el! Individul misterios care se afla fără încetare în drumul său. îngrozită, nu-și putea desprinde ochii de la acea stranie apariție.

Capitolul 2

Misteriosul său urmăritor era acolo în carne şi oase! Avu impresia că trecuse un timp nesfârşit înainte de a reuşi să depăşească şocul, dar îi văzu pe Charlie şi pe Bill salutându-l pe bărbat ca şi când era împăratul în persoană, venit să facă o vizită neaşteptată sclavilor. Aşadar, nu trecuseră decât câteva secunde, îşi spuse, liniştită.

în acea clipă Charlie se întoarse spre ea, o luă de braţ şi o împinse în faţă, ca şi cum înmâna un premiu cumpărătorului care dădea mai mult.

- Domnule Falconer, declară cu o voce nesigură, permiteţi-mi să v-o prezint pe Cristine Connors.

Cristine era stupefiată. Aşadar, era însuşi Falconer! Asta explica solemnitatea neobişnuită a lui Charlie. în alte împrejurări, cu siguranţă ar fi râs de expresia în acelaşi timp umilă şi hotărâtă de pe faţa colegului său.

- încântat, domnişoară Connors, spuse bărbatul cu o voce profundă.

Cristine rămase nemişcată, incapabilă să reacţioneze. Charlie îi strânse mai puternic braţul.

- Cristine, ţi-l prezint pe domnul John Falconer, preşedinte la Falconer şi Asociaţii.

Cristine îi adresă un mic semn din cap, însoţit de o scurtă formulă de politeţe. Nici o îndoială, era într-adevăr bărbatul pe care-l zărise în nenumărate rânduri, de un an. O domina cu statura înaltă, faţa îi era impasibilă, ochii reci şi distanţi.

Charlie şi Bill Mason se străduiau să găsească un scaun pentru John Falconer, care rămase în picioare,

fără să spună nimic, observând manevra cu un amuzament nuanţat de dispreţ. Apoi, fără o vorbă, o făcu pe Cristine să se aşeze.

- Nu vă aşteptam astăzi aici, domnule Falconer, spuse Charlie, încă stânjenit. Dar suntem încântaţi că aţi putut să veniţi, se grăbi să adauge. Ştim toţi cât sunteţi de ocupat...

Charlie se întrerupse când îşi dădu seama că John Falconer nu-i acorda nici cea mai mică atenţie şi, neştiind ce să mai facă, strigă chelnerul, care alergă imediat.

Cristine comandă eterna salată verde şi un pahar de ceai cu gheaţă, fără zahăr. în timp ce cei trei bărbaţi consultau meniul, Cristine profită pentru a-l examina în linişte pe acest misterios Falconer. Foarte repede, trase concluzia că nu era mai liniştitor de aproape decât de departe.

Să disciplinezi părul negru, des, şi să realizezi acea tunsoare atât de clasică, necesita fără îndoială mâna pricepută a unui excelent frizer. Trăsăturile accentuate, pometii proeminenţi, nasul acvilin îi făceau chipul şi mai impunător. Aerul şi atitudinea sa te făceau să te gândeşti la ceva, dar Cristine nu reuşea să-şi spună la ce.

Apoi, brusc, ştiu. O căpătenie apaşă... iată cu ce semăna. Dar ţinuta extraordinară a acestui bărbat făcea comparaţia deplasată.

In timp ce Bill Mason şi Charlie sorbeau cuvintele lui Falconer, Cristine se întreba pentru ce motiv ar fi urmărit-o un bărbat atât de puternic. In definitiv, poate se înşelase şi prezenţa lui Falconer în faţa

imobilului nu fusese decât pură coincidenţă. Dar în acest caz, de ce oare insistase atât de mult să fie vedeta proiectului? Toate acestea nu aveau sens. Din fericire, nu-i făcuse nici o promisiune definitivă lui Charlie.

După ce-şi notase comenzile, chelnerul se înclină şi se îndepărtă de masă de-a-ndaratelea. In acea clipă, Charlie scoase un dosar din servieta pentru documente şi se lansă în expunerea detaliată a proiectului. Bill Mason evita cu băgare de seamă orice comentariu, îşi cerceta atent patronul, pentru a încerca să-i ghicească gândurile. Nici unul dintre cei trei bărbaţi nu-i acorda nici cea mai mică atenţie Cristinei, care se simţea foarte bine. Se mulţumea să asculte. De altfel, ce importanţă avea să ştie ce hotărau? I se părea din ce în ce mai înţelept să refuze această muncă.

- După cum vedeţi, spuse Charlie, ideea centrală a proiectului nu are nimic vulgar. Partea conservatoare şi demnă de imaginea dumneavoastră nu se va pune în discuţie. Fără fete în bikini, sau altceva de prost gust.

Această ultimă remarcă îl făcu pe Bill Mason să râdă:

- Trebuie totuşi evitat ca telespectatorii să se plictisească, spuse. Din partea mea, nu voi vedea nici o obiecţie să apară Cristine în bikini, adăugă privind-o cu interes.

Acest gen de remarcă din partea fotografilor, machiorilor sau agenţilor de publicitate era atât de curentă, încât Cristine nu se mai simţea jignită. Spre marea sa uimire, Falconer îi aruncă o privire

furibundă angajatului său.

- Ajunge cu asta, Mason.

Aţintindu-şi apoi ochii negri asupra Cristinei, reluă:

- Vă rog să-l scuzaţi pe domnul Mason, al cărui simţ al umorului nu-l împărtăşesc.

- Hm... cum spuneam, reluă Charlie, plănuim să filmăm în totalitate proiectul în Massachusetts. Am obţinut permisiunea să folosim anumite locuri istorice celebre ca fundal, ca Plymouth Rock sau Mayflower. într-un fel, subiecte patriotice.

Falconer se mulţumi cu un semn aprobator din cap şi Charlie continuă:

- Cristine va apărea în taior, ţinuta clasică a agenţilor de schimb. O femeie din personalul de conducere de înalt nivel, va fi percepută favorabil de telespectatori. în plus...

Dar deja Falconer nu mai asculta. îşi puse brusc palmele pe faţa de masă, se rezemă de spătarul scaunului şi o întrebă pe Cristine nitam-nisam:

- Dumneavoastră ce credeţi despre toate acestea, domnişoară Connors?

- Eu? spuse aceasta, uluită.

Nimeni nu-i ceruse vreodată părerea asupra unei campanii publicitare. în general, un manechin se mulţumea să urmeze ordinele: „Ridică-te, aşază-te aici, priveşte camera sau întoarce ochii, zâmbeşte, fă mutre etc.“

- Nu cred nimic, răspunse cu un râs nervos.

O clipă, ochii lui Falconer străluciră de o lumină neaşteptată şi un zâmbet scurt îi lumină trăsăturile.

- Inţeleg, murmură el.

Pentru Cristine, acea mică frază fusese ca şi când vorbise îndelung. Avu impresia că o menghină invizibilă îi strângea gâtul.

Tot timpul cât dură restul mesei rămase apatică, fără să mai asculte discuţia. Hotărârea sa era luată. Nu se punea problema să accepte această muncă, dacă acel bărbat redutabil va lua cât de puţin parte la proiect.

In timp ce prânzul nu se terminase încă, Falconer îşi privi ceasul, apoi se ridică fără preambul. Işi puse servieta lângă farfuria goală şi se întoarse spre Charlie, năucit, care nu avusese timp să-şi termine fraza.

- Domnule Dalton, acum nu mai aveţi nevoie de mine. Domnul Mason mă va înlocui. Sunt fericit că v-am cunoscut, domnişoară Connors. Mult noroc!

Cu aceste cuvinte, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă, înconjurând mesele cu toată uşurinţa şi graţia unui sportiv desăvârşit. Cei trei comeseni îl priviră părăsind sala, fără o vorbă. Cel care rupse în cele din urmă tăcerea cu un râs scurt, fu Mason.

- Iată că s-a lămurit.

- Nu pentru mine, spuse Charlie, nemulţumit.

- Ei bine, patronul aprobă proiectul, iar toate negocierile se vor face pe viitor doar cu mine.

- Cum poate să-l aprobe? Am impresia că nici măcar nu m-a ascultat, reluă Charlie.

- Crede-mă, John Falconer nu pierde niciodată vreun cuvânt din conversaţie, afirmă Mason pe un ton fără replică. Bun! Nu-mi pot permite să reiau munca după patron. Treci pe la biroul meu puţin mai târziu, Charlie, răstimp în care se pregăteşte

contractul.

I se adresă Cristinei:

- Te voi revedea cu cea mai mare plăcere, dragă Cristine, spuse înainte de a se îndepărta.

- Ce încercare! exclamă Charlie după plecarea lui Bill Mason. Am impresia că am alergat la maratonul din Boston... şi tu?

- Nu ştiu, Charlie... Ceva în această afacere nu-mi place deloc.

- Salariul este ceea ce te deranjează? spuse acesta tăios, avansând o sumă extraordinară.

- Au intenţia să-mi dea o asemenea sumă doar pentru un spot publicitar? exclamă tânăra femeie neîncrezătoare. Cum ai reuşit să obţii atât de mult?

- Ascultă, scum... Nu, Cristine. Când un bărbat atât de puternic ca John Falconer vrea ceva cum te vrea pentru acest spot, ştie foarte bine că va trebui să plătească.

- Da, dar atât de mulţi bani... asta nu-mi spune deloc dacă merită, Charlie.

- Nu mă lăsa baltă acum, Cristine, te rog! Spune-mi ce te frământă şi voi vedea dacă pot să aranjez. Este vorba de Mason? Ştiu că nu este genul tău, dar...

- Nu, nu-i vorba despre el. M-am obişnuit atât de mult cu aceste platitudini! Este vorba de însuşi Falconer. Are ceva... nu ştiu.

- Da, produce acest efect asupra oamenilor. Pare că nu are nimic dintr-o fiinţă umană. Dar ai auzit: a lăsat totul în seama lui Mason. Fără îndoială nu-l vei mai vedea vreodată în viaţa ta. De fapt, prezenţa sa a fost complet neaşteptată.

Tânăra femeie era gata să-i mărturisească lui Charlie suspiciunile referitoare la Falconer. Dar ideea că acel bărbat o putuse urmări de un an i se părea atât de absurdă!

- Foarte bine! spuse în cele din urmă. Dacă mă poţi asigura că vom avea de-a face numai cu Bill Mason, nu am obiecţii.

- Eşti o fată drăguţă. Nu-ţi vei regreta decizia. Gândeşte-te la toţi banii pe care-i vei câştiga în mai puţin de o lună. Un câştig deloc neglijabil înainte de a te lansa în noua ta carieră.

Agenţia nu se afla decât la câteva sute de metri de acolo. Aşadar, Cristine se hotărî să treacă pentru a-şi lua câteva lucruri personale înainte de a se întoarce acasă. Dar, ajunsă în faţa biroului Carlottei fu obligată să accepte că încerca mai ales să afle mai multe despre Falconer. Ciocăni la uşă şi intră în birou.

- Ei bine, întrebă Carlotta, puţin îngrijorată. Cum s-a desfăşurat prânzul?

- Nu ştiu, răspunse tânăra femeie, indecisă.

Carlotta se înfioră.

- Nu-mi spune că proiectul a rămas baltă!

- Nu, cel puţin nu cred.

Oftă şi se lăsă să cadă într-unul dintre fotoliile de piele.

- In acest caz, care este problema?

Cristine nu răspunse imediat.

- Carlotta, tu cunoşti toată lumea din New York. Ce ştii despre John Falconer?

Carlotta zâmbi.

- Nu mare lucru. Acest bărbat este o adevărată

enigmă, unul dintre acele genii care nu trăiesc decât pentru munca lor.
Nu se vede deloc în cercurile frecventate în general de oameni importanţi ca el, deşi circulă anumite zvonuri pe socoteala sa.

- Ce fel de zvonuri?

- Nimic foarte exact. Doar cancanuri. Se pare că iese numai seara în locurile cele mai populare din oraş, dar de fiecare dată însoţit de altă femeie şi se spune că nu se ataşează niciodată. După câte ştiu, n-a fost căsătorit vreodată, nici logodit, nici măcar îndrăgostit cu adevărat.

- în tot cazul, are o fizionomie puţin stranie.

- De ce stranie? Nu l-am văzut niciodată de foarte aproape, dar este mai degrabă un bărbat frumos. Impresionant, de acord, dar...

Câteva bătăi discrete în uşă şi apăru capul Lianei.

- Carlotta! îţi pot vorbi un minut? Oh, bună ziua Cristine, nu ştiam că te-ai întors. Voi trece mai târziu.

- Nu este nevoie. Eram pe punctul să plec.

- Aşteaptă puţin. Spune-mi, Liana, oare nu una din verişoarele tale a fost iubita lui John Falconer?

Liana se gândi o clipă.

- Oh, vorbeşti despre Sharon Alsop. Nu-mi este chiar verişoară. Am studiat în acelaşi colegiu. Da, a ieşit de mai multe ori cu el. Dar acum mult timp.

- Şi ce-ţi spunea despre el?

- Tocmai, este bizar, dar nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Când am descoperit din întâmplare că-l

cunoştea, se despărţiseră deja.

- în acest caz, nu eşti sigură ce s-a întâmplat între ei?

- Nu, admise Liana. La scurt timp după asta, Sharon s-a căsătorit şi s-a mutat. Am pierdut legătura.

- Ciudată poveste, comentă Carlotta.

- N-are nici o importanţă! spuse Cristine ridicându-se. L-am însărcinat pe Bill Mason să supervizeze proiectul. Un bărbat atât de important nu-şi pierde timpul ocupându-se de spoturi publicitare, spuse cu un zâmbet ironic.

Plecarea era fixată pentru sâmbăta următoare. Filmarea trebuia să dureze trei săptămâni, dintre care două la Boston. Apoi totul va fi terminat. Gata cu privaţiunile, spoturile tulburătoare, observaţiile degradante. Va fi în sfârşit liberă să-şi înceapă cariera de profesor.

In ajunul plecării, o sună Charlie.

- Bună seara, Cristine. Ai terminat pregătirile pentru plecarea de mâine dimineaţă?

- Da. Nu mai am decât să-mi închid valizele.

- Bine! Hm, Cristine, reluă el după o tăcere, mai este ceva.

Din tonul lui Charlie, aceasta bănui că avea să-i ceară o
nouă favoare. Se încordă.

- Ce este, Charlie?

- Dacă eşti liberă diseară, mă vei putea însoţi la o cină? Este ultima dată, jur, adăugă fără să-i lase timp să spună nu.

- Oh, Charlie! Intenţionam să mă culc devreme.

Este indispensabilă prezenţa mea? Credeam că tu şi Bill Mason aţi aranjat totul.

- De fapt, este vorba de Falconer. Insistă. Nu va dura mult timp. Doar un supeu uşor la el acasă.

Această nouă cerere o plictisea şi o intriga în acelaşi timp. Uşurată la ideea de a nu mai avea de-a face cu acel bărbat, nu reuşise totuşi să şi-l alunge din minte, mai ales după ultima conversaţie cu Carlotta. Să-l întâlnească la el acasă, poate îi va permite să dezlege o parte din misterul care înconjura acest personaj.

- Voi trece să te iau la ora şapte, de acord? Pe curând! închise fără să-i lase timp să reacţioneze.

„M-a păcălit încă o dată“, gândi Cristine lăsând receptorul. Dar este într-adevăr ultima dată!

Câteva ore mai târziu, Cristine şi Charlie străbăteau holul unuia dintre cele mai prestigioase hoteluri din New York.

- Vrei să spui că trăieşte la hotel? Credeam că oamenii nu-şi petrec decât o noapte sau două în acest gen de hoteluri de lux.

Ieşind din ascensor, nu văzură decât o singură uşă la capătul culoarului, o adevărată uşă de castel, din lemn masiv. O oglindă imensă cu rama fin sculptată şi cu plăci subţiri aurite era atârnată pe unul din pereţi, exact deasupra unei superbe mese din mahon. în mijlocul acestora, o vază din alabastru conţinea cel puţin trei duzini de trandafiri galbeni.

în timp ce Charlie apucă ciocanul din bronz de bătut în uşă, Cristine se uită o clipă în oglindă cu o privire profesională. Ca întotdeauna, îşi dăduse osteneala să arate ca în cea mai bună zi a sa,

plecând de la principiul că un top-model este întotdeauna cap de afiş. Părul blond era strâns într-un coc înalt şi elegant. Cerceii din jad asortaţi la rochia din bumbac verde, simplă şi elegantă. Cu tocurile înalte, îl depăşea cu un cap pe Charlie.

Spre marea sa surpriză, însuşi Falconer deschise uşa. Se aşteptase să vadă apărând un şef de sală sau cel puţin o cameristă. In ciuda tocurilor sale înalte, trebui să ridice capul pentru a vedea ochii negri aţintiţi asupra sa. Faţa impasibilă nu lăsa să se vadă nimic din sentimentele lui, dacă simţea un lucru cât de mic. O străbătu un fior. Ca întotdeauna, purta un costum de culoare închisă şi o cămaşă imaculată, care părea venită direct de la croitor.

- Bună seara, domnişoară Connors, spuse înclinându-se. Bună seara, Dalton... Vă rog intraţi, domnişoară, spuse deschizând larg uşa.

Printr-un hol vast, Cristine pătrunse într-un salon spaţios, cu un şemineu imens la un capăt şi celălalt cu o fereastră care dădea spre râul Hudson, Central Park şi zgârie-norii din depărtare. Vederea era uluitoare.

Nici o pată de culoare în toată încăperea. Pereţii, fotoliile, mocheta şi perdelele erau în negru, alb şi gri. Tânăra femeie remarcă de asemenea că nu existau perne pe canapelele dispuse de-o parte şi de cealaltă a şemineului şi singurele decoraţiuni de pe pereţi erau nişte gravuri şi nişte desene în creion şi cărbune, lipsite de o culoare cât de mică.

Se degaja din această încăpere - ca şi din insul care o locuia - o impresie de putere absolută, dură, neclintită. Tot ceea ce făcea un loc sau un om

prietenos, era absent.

Cristine înaintă spre unul din pereţi, pentru a examina mai de aproape un desen în negru şi alb, o femeie aşezată într-o poză graţioasă sub ramurile unui copac. în josul tabloului, crezu că recunoaşte semnătura unui celebru artist al Renaşterii. Impresionată, se întoarse spre gazdă pentru a-l întreba.

Dar acesta dispăruse, ca şi Charlie de altfel. Se făcură auzite voci venind din hol. Cristine se făcu stângă-mprejur şi-l zări pe Falconer ţinând uşa. Cât despre Charlie, era pe punctul să plece. Văzând-o, acesta îi adresă un zâmbet puţin jenat şi ridică mâna în semn de adio.

înainte de a putea rosti un singur cuvânt, Falconer închisese deja uşa şi înainta spre ea cu paşi lenţi.

Cristine se simţea ca un animal prins în cursă. Fu cuprinsă de un val de panică. Falconer se apropia impasibil. Când în sfârşit se opri la un metru de ea, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, tânăra femeie ridică ochii măriţi de groază şi-şi puse o mână pe piept, ca pentru a se apăra.

- Unde este Charlie? bâigui.

- Avea treabă, îi răspunse calm.

- Nu înţeleg. Credeam că voiaţi să ne vedeţi pentru...

- Pe dumneavoastră voiam să vă văd, o întrerupse.

- De ce pe mine? întrebă ea, dându-se înapoi.

- Nu vă temeţi. Cu mine nu aveţi a vă teme de nimic.

Falconer se îndepărtă o clipă şi se îndreptă spre un bufet.

- Vreţi să beţi ceva?

Cristine rămase ţintuită pe loc, cu pumnii crispaţi; capul i se învârtea. Teama lăsă treptat locul unei mânii înăbuşite, dar nu atât acestui bărbat îi purta pică, ci mai ales lui Charlie. Va plăti scump această laşitate!

Falconer aştepta încă un răspuns.

- Martini? o întrebă. Sau preferaţi vin alb de Spania? Ce pot face oare să vă facă plăcere?

- Puteţi să-mi explicaţi ce se întâmplă.

- De acord, vă voi explica. Dar mai întâi aş vrea să beţi un pahar cu mine.

Se ciocăni la uşă.

- Intră, spuse Falconer.

Doi bărbaţi cu haine albe intrară împingând în faţa lor un cărucior acoperit cu tăvi din argint, pahare din cristal şi o vază înaltă şi îngustă, care conţinea un singur trandafir galben.

Fără o vorbă, Falconer le indică o firidă care îi servea de sufragerie şi cei doi bărbaţi începură să descarce căruciorul, aşezând tăvile pe o masă din mahon.

- Iată supeul nostru, declară John întinzându-i un pahar. Aşezaţi-vă şi beţi, apoi vom vorbi. Doar dacă nu vreţi să trecem imediat la masă. Dar poate aştepta, este o masă rece.

In acea fază, Cristine nu mai ştia foarte bine ce voia, dar un pahar nu-i va face rău. După ce depăşise acel val de panică, îşi dădu seama că n-o ameninţa nici un pericol real. Desigur situaţia era mai degrabă

delicată, dar dacă devenea prea insuportabilă, nimic n-o împiedica să se ridice şi să plece. John Falconer - o ştia în sinea sa - nu va ridica nici degetul cel mic pentru a o opri.

- Foarte bine, spuse în cele din urmă.

Luă paharul pe care i-l întindea şi bău o mică înghiţitură. Sub efectul vinului alb, muşchii i se destinseră şi examină cu interes obiectele care o înconjurau.

Intunericul se instalase treptat şi luminile oraşului scânteiau pe cerul de culoare închisă. Cristine se ridică pentru a merge să se aşeze pe un fotoliu din apropierea ferestrei.
Falconer o urmă şi rămase în picioare contemplând vederea, sorbindu-şi cu înghiţituri mici vinul alb, cu un aer încruntat. După ce aranjaseră masa, chelnerii ieşiră în linişte, lăsând-o singură cu John Falconer.

Cristine îşi observă gazda, atât de enigmatică încât părea că uitase de prezenţa sa. Acum, teama i se risipise complet, pentru a face loc curiozităţii. Oare pentru ce motiv uneltise această întâlnire? Oare era într-adevăr Falconer misteriosul său urmăritor?

O singură lampă era aprinsă în apropierea canapelei şi difuza o lumină blândă care făcea ca trăsăturile să-i pară mai puţin dure decât în lumina crudă a zilei. Chipul şi înfăţişarea degajau forţă şi o stăpânire de sine care obligau la respect.

John se întoarse în sfârşit spre ea.

- Vă pot spune Cristine?

Tânăra femeie nu se aşteptase la această cerere

- Desigur. într-un fel, sunteţi patronul meu. îmi

puteţi spune cum vreţi. în afară de „scumpete“. Am oroare de asta! mărturisi cu un zâmbet.

Bărbatul zâmbi de asemenea, transformându-şi trăsăturile. Cristine rămase uluită. Zâmbetul îi îmblânzise trăsăturile, iar lumina care-i strălucea în ochi, n-avea nimic de temut. Dar după o clipă, zâmbetul dispăru şi privirea deveni din nou mai întunecată.

- Ei bine, Cristine, iată, spuse luând loc în apropierea ei. M-am folosit de Dalton pentru a te face să vii aici - într-un mod puţin politicos, de acord - pentru că voiam să-ţi vorbesc. Am avut impresia că era singurul mod de a te vedea singură. Mă înşel?

- Nu. Aveţi dreptate.

- Te sperii, nu?

- Puţin, mărturisi Cristine zâmbind.

- N-ai nici un motiv să-ţi fie teamă. Intenţiile mele sunt întru totul onorabile. Este o formulă puţin demodată, dar, vezi, eu însumi sunt puţin demodat. Aş vrea să-ţi fac o propunere de ordin comercial.

Cristine îşi puse paharul pe măsuţa rotundă şi joasă de alături şi îşi încrucişă braţele pe genunchi, cu toate simţurile în alertă.

- O propunere?

- Da. Ai remarcat cu siguranţă că te urmăresc de un anumit timp. La drept vorbind, de mai multe luni.

- Aşadar, dumneata erai!

- Da. Scopul nu era să te sperii. Voiam să mă asigur că într-adevăr corespunzi ideii pe care mi-am făcut-o despre dumneata...

- Ascultă, domnule Falconer, mi-am dat deja acordul pentru spotul publicitar televizat.

John ridică mâna pentru a o întrerupe.

- Aşteaptă. N-am terminat. Puţin îmi pasă de spot. Era doar un mijloc pentru a intra în legătură cu dumneata. Incerc să te fac să înţelegi că pe dumneata te vreau, nu serviciile dumitale în calitate de manechin.

Cristine se ridică încet şi aţinti ochii asupra lui. „Aşadar, asta era“, îşi spuse. O cuprinse un mare calm. „Nu va întârzia să afle ce poate face cu publicitatea şi cu propunerea sa... indecentă. După asta, voi pleca“.

Dar tânăra femeie n-avu nici măcar timp să vorbească, deoarece deja el se înălţase în faţa sa, dominând-o cu statura sa înaltă.

- N-ai putea cel puţin să mă asculţi până la capăt? o întrebă fără să renunţe la calm. Mi-am dat multă osteneală pentru a aranja această întâlnire.

- Este problema dumitale. Dar trebuie să admit că nu-ţi lipseşte îndrăzneala. Sunt nerăbdătoare să aud urmarea. Continuă!

- Te admir de foarte, foarte mult timp, Cristine. Pentru mine, eşti cea mai frumoasă femeie din lume, cea mai de dorit femeie pe care am văzut-o vreodată. După cum ţi-am spus, te vreau. Atât de mult, încât îţi poţi pune propriile condiţii.

- Aşteaptă un minut. Condiţii pentru ce? Dacă înţeleg bine, vrei să mă cumperi? Vrei să faci din mine amanta dumitale şi n-am decât să spun preţul.

- Interpretezi lucrurile puţin crud.

- Ce te îndeamnă să faci asta?

- Ţi-am spus-o, te găsesc foarte atrăgătoare. Te admir.

- Dar nici măcar nu mă cunoşti!

- Cunosc destul pentru a şti că te vreau.

Cristine îl privi pieziş.

- Ţi-a venit vreodată în minte că există şi alte moduri de a avea femeia pe care o vrei, domnule Falconer?

- Ca de exemplu?

Cristine avu un gest de nerăbdare.

- Nenumărate moduri. Invitând-o pur şi simplu la cină. Trimiţându-i flori. Făcându-i complimente. Sau cerând-o în căsătorie!

- Foarte bine, dacă asta vrei, te cer în căsătorie.

- Nu! Nu asta vreau.

- în acest caz, ce vrei? Spune-mi şi vei obţine.

Stupefacţia Cristinei nu înceta să sporească. Descumpănită,
murmură:

- Aceasta este probabil cea mai ciudată conversaţie din viaţa mea, domnule Falconer, şi nu-mi place prea mult.

- Imi dau seama. Nu-ţi pot pretinde să mă iubeşti. De aceea ţi-am făcut propunerea în aceşti termeni.

Cristine îşi luă geanta.

- Imi pare rău, domnule Falconer, declară pe un ton ferm, dar nu sunt de vânzare. Nici ca amantă, nici ca manechin.

Se îndreptă spre uşă, cu capul sus şi obrajii în flăcări. Ah, când va pune mâna pe Charlie! Niciodată nu i se făcuse o propunere atât de ridicolă! Bărbatul acesta îşi pierduse minţile. Când ajunse la uşă, îl auzi în spatele ei şi se crispă.

- Nu trebuie să-i porţi pică lui Dalton, exclamă John, ca şi când îi ghicise gândurile. Nu există nici

un motiv să laşi baltă spotul televizat, pentru că totul este pregătit. Mie nu-mi vei face nici un rău, dar ceilalţi vor suferi. Nu te teme. Nu te voi mai supăra. Am jucat şi am pierdut. Nu mă vei mai vedea.

Ii deschise uşa şi ea îi trecu prin faţă înainte de a ajunge pe culoar. Când se află în ascensor, auzi uşa închizându-se încet în urma ei.

Capitolul 3

Cristine părăsi hotelul tremurând de furie şi, de-abia întoarsă acasă, se repezi spre telefon pentru a-l suna pe Charlie.

- Frumos m-ai dus de nas, laşule! M-ai atras într-o adevărată capcană.

Indignată, Cristine îşi continuă acuzaţiile până când i se tăie respiraţia.

- Şi când mă gândesc că am acceptat această muncă pentru tine! Te-ai comportat ca cel mai rău mojic.

- Cristine! exclamă Charlie, îndată ce putu plasa o vorbă, îţi jur că n-am avut nici cea mai mică idee că totul se va întoarce în aşa fel. Cinstit. Dacă aş fi ştiut ce avea în minte, nu te-aş fi lăsat niciodată singură cu el.

- S-o spui altora, Charlie. Oare ce ai crezut, când ţi-a cerut să dispari şi să mă laşi singură cu el?

- Credeam că voia să-ţi vorbească despre afaceri.

- Ei bine, în ceea ce mă priveşte, afacerile s-au terminat. îţi poţi filma spotul televizat fără mine!

- Aşteaptă puţin, Cristine. Calmează-te. Ce s-a întâmplat exact? Oare te-a... hm... în sfârşit, ştii tu.

- Legat? Pus căluş? Ar fi putut să mă răpească şi să mă vândă pentru comerţul cu carne vie?

- Dar ţi-a făcut avansuri? A fost oare bădăran? reluă Charlie.

- Nu, bineînţeles că nu, acceptă ea. Este prea bine crescut pentru asta.

- In acest caz, de ce această furie? Poate Falconer este atras de tine. Ce este rău în asta? Este

mai degrabă măgulitor, nu?

- Dacă este adevărat, de ce nu m-a sunat pur şi simplu, pentru a-mi propune să ies cu el? De ce toate aceste uneltiri? Spotul televizat şi toată această punere în scenă pentru a mă atrage la el acasă, nu, este într-adevăr nebun!

- Nu ştiu. Poate este modul său de a proceda. Am impresia că reacţia ta este puţin exagerată. Nu ţi-a făcut nici un rău. După părerea mea, nu este genul de tip să insiste... Şi nu uita salariul.

Cristine se prăbuşi în fotoliul de lângă telefon. Ii era imposibil să mai aibă încredere în Charlie, dar cel puţin asupra unui punct avea dreptate. Poate era mai bine să strângă din dinţi şi să continue, să facă această ultimă muncă, să încaseze generosul comision şi să uite de Falconer şi de propunerile sale insultătoare.

- Da, există salariul de care trebuie ţinut cont.

- Ştii, reluă Charlie, mi-e greu să cred că un bărbat ca Falconer, cu poziţia prestigioasă pe care o ocupă şi cu toţi banii săi, are nevoie să „CUMPERE“ O FEMEIE. După părerea mea, poate avea orice femeie la picioare.

- După părerea mea, John Falconer este atras de ceea ce nu poate obţine. Se poate de asemenea ca anumite femei să fie descurajate de înfăţişarea sa. într-adevăr, nu are un aer îngăduitor!

Se înfioră la amintirea trăsăturilor accentuate, a staturii impresionante şi a ochilor reci.

- Ca să-ţi spun adevărul, mă sperie.

- Haide, Cristine! Bărbatul care să reuşească să

te sperie nu s-a născut încă. De altfel, credeam că femeile sunt trase de bărbaţii puternici.

- Puternici sau nu, acum nu mă interesează bărbaţii.

- Oricum, nu ţi-a făcut nici un rău. în felul său, a vrut să-ţi facă un compliment.

Poate trebuia să se simtă flatată de interesul perseverent pe care i-l purta Falconer. Dar nu era o glumă, o îngrozea realmente.

în sfârşit, acceptă până la urmă să plece şi toată echipa porni la drum spre Massachusetts a doua zi, după programul stabilit.

Joia următoare, Cristine se afla la Concord, rezemată de parapetul podului unde avusese loc prima confruntare între englezi şi corpul de poliţie auxiliar, care grăbise Războiul de Independenţă. Istoria se repeta, dar astăzi, regizorul şi cameramanul şef se certau de mai bine de jumătate de oră, referitor la lumină.

Nu era decât ora opt dimineaţa, dar erau deja acolo de două ore. Evident, trebuia să termine filmarea înainte de sosirea turiştilor. Acum, situl era încă pustiu şi liniştit. în ciuda certurilor, se auzea ciripitul păsărilor din copaci şi freamătul gâzelor în iarba de pe malurile râului.

Cristine se obişnuise cu aceste perioade de aşteptare interminabile între filmări, în timpul cărora experţii se străduiau să pună la punct amănuntele tehnice. Dar, în ciuda orei matinale, începuse să fie foarte cald, iar machiajul se putea strica. Rochia de pânză era deja şifonată. Strigă la cei doi bărbaţi:

- Ei, sunt pe cale să mă topesc pe loc. Mă voi aşeza la umbră. Chemaţi-mă când vă veţi pune de acord.

Regizorul îi făcu semn din mână şi Cristine se îndreptă spre un mare stejar centenar, de cealaltă parte a podului. Ajunsă sub ramurile întinse, o învălui o binefăcătoare răcoare. Tânăra femeie se aşeză într-un fotoliu de răchită pus acolo, închise ochii şi se gândi la florile care îi parfumau camera de hotel.

Trecuseră cinci zile de la sosire şi în fiecare zi, după lucru, descoperea cu încântare o altă varietate de flori. De la liliacul atât de parfumat din prima zi, se succedaseră zambile roz, trandafiri cu duzinele, hibicuşi şi în sfârşit, ieri, buchete de orhidee exotice.

în fiecare dimineaţă, în timpul filmării, florile din ajun erau scoase şi înlocuite cu flori proaspete. în ciuda absenţei cărţii de vizită, Cristine nu avea nici cea mai mică îndoială asupra identităţii expeditorului.

în prima zi, reacţia sa fu să sune şeful personalului pentru a le lua, dar adora florile, iar acest bărbat nu-i va strica plăcerea. Nu o angaja la nimic să le accepte, şi cum John
Falconer nu se arătase în timpul filmării, Cristine trase concluzia că acesta era modul său de a se scuza pentru propunerea atât de jignitoare.

Era adâncită în gândurile sale, când auzi vocea lui Jack Brody, regizorul.

- Cristine, este rândul tău.

Venise timpul să-şi reia munca.

Ca întotdeauna, filmarea în sine dură mai puţin

de o oră, adică foarte puţin timp în raport cu orele lungi de pregătiri tehnice. La ora zece, în clipa în care primii turişti apăruseră în grupuri mici în parcare, totul era strâns. Aceştia observau cu gura căscată tehnicienii care demontau şi aranjau un material impresionant.

Autobuzul o lăsă curând pe tânăra femeie la hotelul în care locuia toată echipa. Cristine se grăbi să urce în cameră, nerăbdătoare să descopere ce flori o aşteptau astăzi. Dar, îndată ce deschise uşa, fu cuprinsă de o uşoară decepţie. Măsuţa de toaletă şi biroul erau goale. Lipsită de flori, camera părea goală.

Cristine închise uşa după ea. Decepţia îi era atât de puternică încât nu reuşea ea însăşi să şi-o explice. „Când mă gândesc că aceste flori mă stânjeneau la început, iar acum nu mă mai pot lipsi de ele, se gândi făcând un duş. Dar de ce oare a încetat brusc să le trimită?“

După ce se gândi bine, ajunse la concluzia că era de preferat aşa. John Falconer voise s-o facă să uite propunerea jignitoare, dar nu avea nici un motiv s-o acopere cu flori la infinit.

După ce se şterse, îmbrăcă nişte pantaloni vechi din pânză şi o bluză de bumbac şi îşi legă părul la spate cu un fular roşu. Restul zilei era liber şi Cristine intenţiona să profite pentru a vizita siturile istorice.

Locul pe care şi-l alesese pentru astăzi, un loc numit Waldon Pond, se afla puţin în afara oraşului şi deşi nu mai condusese de la mutarea sa în

Manhattan, se hotărî să închirieze o maşină pentru a merge acolo. Din fericire, traficul era foarte fluid în acea dimineaţă şi, după o jumătate de oră de drum, ajunse la destinaţie fără nici un incident.

Micul parcaj era deja plin de maşini şi trebui să se hotărască să gareze puţin mai jos pe şosea, unde acostamentul era destul de larg.

Un panou mare indica o cărare mărginită de arbori, care ducea spre lac. La o cotitură a drumului, tânăra femeie descoperi lacul. Era chiar mai mare decât şi-l imaginase. Locul era destul de vast pentru a primi numeroşii plimbăreţi şi, după ce parcurse câteva sute de metri pe cărare, rămase singură.

înaintă pe malul lacului şi rămase acolo să se bucure de câteva clipe minunate de linişte şi singurătate, cum făcuse scriitorul Henry Thoreau acum un secol. Influenţat de filozofia hindusă şi de idealiştii germani, acest bărbat trăise mult timp în izolare în locul acesta pe atunci sălbatic, şi-şi descrisese în opere experienţele vieţii singuratice.

Curând, din stânga se auziră voci, iar Cristine zări o tânără pereche înaintând spre ea. Absorbiţi unul de celălalt, păreau că nici măcar n-o văd pe Cristine, nici lacul. Totuşi, tânăra femeie se îndepărtă, preferând să rămână singură.

Dar după aproximativ zece metri, se afla în faţa unui nou intrus, de data aceasta un bărbat singur, în picioare pe malul lacului. Acesta nu privea în direcţia sa. Cu braţele încrucişate la piept, contempla valurile mici, care mureau la ţărm. Cristine se pregătea să facă stânga-mprejur, dar silueta bărbatului, atitudinea sa calmă şi concentrată

i se părură cunoscute. Ezită cu o secundă prea mult, deoarece bărbatul se întoarse şi privi în direcţia sa.

Era el! John Falconer! Această descoperire o ţintui pe loc. Acum era prea târziu pentru a face cale-ntoarsă şi a pleca. Nimic în privirea fixă a lui Joh Falconer nu lăsa să se presupună că o recunoscuse. In definitiv, simplitatea ţinutei, pantalonii uzaţi, coada de cal, absenţa totală a machiajului, o făceau de nerecunoscut. Nu-i mai rămânea decât să-şi continue drumul şi să treacă prin spatele lui, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tânăra femeie înaintă, cu ochii în jos, încât nu putea spune dacă el o mai privea. O ocheadă îi permise să vadă că nu se mişcase. Mai făcu câţiva paşi şi auzi brusc vocea familiară.

- Bună ziua, spuse el cu vocea sa profundă.

Instinctul îi spunea să-şi vadă de drum fără să-i dea atenţie, dar curiozitatea era mai puternică. Oare ce făcea aici? Promisese să n-o mai deranjeze şi-l crezuse. In acest caz, care îi erau intenţiile? Dorise s-o întâlnească încă o dată?

Cristine lupta împotriva unui sentiment de tulburare, nu numai din cauza a ceea ce se întâmplase la el şi a munţilor de flori pe care i le trimisese. Ceva la acest bărbat o speria. Poate era priceperea cu care-i citea gândurile.

Cum oare putea să ştie unde se va duce în acea dimineaţă, atâta timp cât nu vorbise cu nimeni? Plătise oare oameni care s-o spioneze? La urma urmei, dacă o urmărise timp de un an în mijlocul New Yorkului, ce-l împiedica s-o facă aici? Acum se aflau din nou singuri în acest loc pustiu.

în cele din urmă, aproape fără să vrea, ridică ochii spre el. Era îmbrăcat simplu, cu pantaloni negri şi o cămaşă albă pe gât. Mânecile suflecate deasupra coatelor lăsau să se vadă braţele puternice. Expresia feţei era gravă, dar ochii negri exprimau o anumită blândeţe.

în realitate, nu avea nimic înspăimântător. în pofida trăsăturilor accentuate şi a taliei impresionante, avea, la fel ca ea, dreptul să se plimbe acolo.

- Bună ziua, răspunse cu stânjeneală. Nu cumva tocmai mă urmăreşti iar?

Un zâmbet uşor i se contură pe buze.

- Ce te face să crezi asta? îi ripostă făcând un pas în direcţia ei.

Cu o mişcare involuntară, Cristine îşi duse o mână la piept şi făcu un salt înapoi, cu ochii măriţi de groază.

- Nu te apropia! îi strigă cu o voce ameninţătoare.

John se opri brusc şi se posomorî o clipă.

- Nu-ţi fac nici un rău. N-ai de ce te teme.

Fără îndoială avea dreptate, gândi Cristine. în plină zi şi cu toţi acei oameni care se plimbau în împrejurimi, putea să strige oricum după ajutor. Şi de ce ar vrea să-i facă vreun rău? Brusc, teama ei i se păru ridicolă. Se relaxă puţin.

- Da, spuse. Ştiu. Iartă-mă.

- In acest caz, accepţi să faci o parte din drum în compania mea?

- Imi pare rău, dar aş prefera să rămân singură. Am o lungă şedinţă de pozat în urmă şi am nevoie de

linişte.

- Este într-adevăr o meserie atât de grea? Din exterior, pare foarte firesc pentru dumneata să pozezi.

- Trebuie să pară uşor şi firesc. Dar, crede-mă, să ai un aer relaxat cere o energie considerabilă şi o concentrare susţinută.

- Inţeleg... Ei bine, nu vreau să te deranjez mai mult timp.

Inclinând capul, făcu un pas într-o parte, pentru a o lăsa să
treacă pe cărarea îngustă. Din silueta sa mişcată se degaja un fel de magnetism care o făcu să se clatine în clipa când îi trecu prin faţă. Bărbatul vorbi din nou, cu o voce atât de şoptită de data aceasta, încât Cristine de-abia îl auzi.

- Te rog. Doar un ultim cuvânt.

Tânăra femeie se încordă, apoi se întoarse spre el.

- Da. Ce este?

John ridică ochii spre cer o clipă, neştiind cum să-şi formuleze ideile.

- Ai avut dreptate adineaori. Astăzi te-am urmărit.

O făcu să tacă printr-un gest.

- Căutam o ocazie să mă scuz în faţa dumitale pentru atitudinea de săptămâna trecută şi să vin aici a fost un mod ca oricare altul.

- Inutil să te scuzi. Să uităm asta.

- Nu vreau să gândeşti rău despre mine. Nu voiam să te jignesc. Din păcate, se pare că acesta a fost exact efectul pe care l-am produs.

- Mi-ar plăcea foarte mult să uităm toate astea, domnule Falconer.

- Te rog. Ascultă-mă până la capăt. Am fost foarte neîndemânatic, dar în felul meu, credeam că-ţi fac un compliment, cu cele mai bune intenţii. Voiam să joc cu cărţile pe masă. Nu-mi puteam imagina că vei reacţiona astfel la propunerea mea.

Amintirea propunerii sale, cum o numea el, o făcu să roşească.

- Reacţia mea a fost poate puţin cam impulsivă, dar nimeni nu mi-a făcut vreodată o asemenea propunere. Atitudinea dumitale mi s-a părut atât de rece.

- Recunosc, sentimentele nu sunt punctul meu forte.

Cristine îl examină o clipă, ca pentru a încerca să-i citească
gândurile.

- Cu alte cuvinte, metoda dumitale a dat rezultate până acum.

Spre marea uimire a Cristinei, faţa interlocutorului său se îmbujoră. Ridică totuşi capul şi se îndreptă în toată înălţimea lui.

- Da, spuse, cam aşa ceva.

- în acest caz, te plâng.

Cu aceste cuvinte, Cristine porni pe cărarea îngustă, fără să se întoarcă. După aproximativ zece paşi, observă că tremura toată. Ce întâlnire derutantă! Cu siguranţă, Falconer avea încă ochii aţintiţi asupra ei. în ciuda dorinţei de nestăvilit de a fugi cât o ţineau picioarele, se strădui să-şi

încetinească paşii.

Curând, cărarea urmă o curbă a lacului. Cristine ştiu că era în afara razei de acţiune a privirii lui John şi, pentru că se destinse puţin, teama făcu loc unei mânii surde.

Oare ce fel de bărbat era? Avea nevoie să „plătească“ favorurile femeilor? John Falconer avea o tărie de caracter şi o putere irezistibilă care lipseau celor mai mulţi bărbaţi pe care-i cunoştea - oricât de fermecători fuseseră. Charlie făcuse o remarcă referitor la asta. Despre atracţia exercitată asupra femeilor de bărbaţii puternici.

„Da, dar nu asupra mea“, îşi promise. Puterea pe care o degaja acel bărbat era prea zdrobitoare după gustul ei. Totuşi, se putea arăta cu adevărat umil, scuzele pe care i le prezentase fuseseră sincere şi părea preocupat, după cum spunea, să nu gândească rău despre el.

După o oră de mers neîntrerupt, Cristine se sătură să fie mereu îmbrâncită de grupurile tot mai numeroase de turişti. Era prânzul şi soarele la zenit strălucea cu toată puterea. Mai trebuia să meargă până la parcaj şi muşchii picioarelor începuseră s-o doară.

Era totuşi o oboseala fizică bună, complet diferită de epuizarea nervoasă care o copleşea după mai multe ore sub reflectoare, în poziţiile ciudate şi nefireşti cerute de fotografi. Ah, într-adevăr se grăbea să-şi schimbe profesia!

Ieşi în sfârşit din pădurea care înconjura locul, copleşită de căldură, acoperită de praf, frântă de oboseală şi flămândă. Chiar şi obişnuitele prânzuri

ale manechinelor i se păreau îmbietoare. Işi dorea un lung duş rece.

Se părea că erau de trei ori mai multe maşini decât la sosire. Apropiindu-se de a sa, Cristine observă cu groază că fusese blocată de un brec plin de praf, înmatriculat în Illinois.

- Oh, nu! exclamă, învinsă.

Ce să facă oare? Cum să găsească proprietarul vehiculului? Situl era mult prea vast! Tânăra femeie începu să meargă încoace şi încolo, înconjurând maşinile fără vreun scop precis, străduindu-se să-şi stăpânească iritarea care o cuprindea.

Trebuia să cedeze evidenţei şi să accepte faptul că era prinsă în capcană. Singura soluţie era să aştepte întoarcerea mizerabilului fără ruşine care îndrăznise s-o blocheze acolo. Ceea ce putea dura ore! Mânia o sufoca. Ar fi vrut să spargă ceva, să arunce o piatră prin parbrizul acelui brec blestemat.

Fără să se mai gândească la praf şi la căldură, se lăsă să alunece lângă bara de protecţie a maşinii sale şi-şi încrucişă braţele cu un oftat de resemnare. De fiecare dată când un grup de vizitatori apărea din pădure, ridica ochii cu o licărire de speranţă, dar nu venea încă nimeni în direcţia ei.

După o jumătate de oră, ameţi. Imposibil să mai reziste mult timp pe această căldură. Era mai înţelept să caute un suflet caritabil, pentru a o lăsa în apropiere de o cabină telefonică. Va putea suna vreun membru al echipei, pentru a veni s-o ia.

Când se ridică greu, o interpelă o voce:

- Ai necazuri?

Vocea nu era alta decât cea a lui John Falconer.

înainta direct spre ea, strecurându-se printre maşinile parcate într-o dezordine de nedescris. Apariţia acestui chip familiar o făcu să-şi piardă orice control. Izbucni în lacrimi şi o clipă după aceea, suspina în braţele lui John Falconer, udându-i din abundenţă cămaşa imaculată. Descumpănit, el o bătu uşor pe spate într-un gest încurajator, vizibil stânjenit.

După câteva clipe, tânăra femeie, uşurată, se eliberă.

- îmi pare rău, spuse dându-se cu un pas înapoi. Dar priveşte ce au îndrăznit să-mi facă. Un mizerabil mă împiedică să ies.

Fără o vorbă şi fără să-şi piardă calmul, John examină situaţia cu atenţie. Cristine îl urmări din ochi în timp ce privea maşina pentru a se asigura că era bine închisă, apoi chircindu-se să evalueze spaţiul dintre cele două maşini. In sfârşit, se întoarse spre ea frecându-şi mâinile pentru a înlătura praful.

- Imi pare rău. Nu-ţi pot debloca maşina. Chiar dacă aş reuşi să pătrund în interiorul brecului şi să trag frâna de mână, nu este nici un pic de loc pentru a menavra. Este la fel de blocat ca dumneata. Vino, te duc la hotel.

- Şi maşina mea?

- Nu te nelinişti! Mă ocup eu de asta.

O luă cu blândeţe de cot şi o duse puţin mai departe de parcaj. Un Mercedes gri strălucitor ocupa singur un spaţiu mic, puţin mai departe de drum. Deschise portiera şi o invită să urce. Cristine nu mai avea decât o dorinţă: să părăsească acest loc

cât mai repede. Se instală în maşină cu bucurie.

Nici măcar nu-i venise în minte să facă vreo obiecţie cât de mică. Dar îndată ce John fu instalat la volan, Cristine îşi dădu seama de situaţie şi-l observă cu atenţie pe Falconer, care se întoarse pentru a privi prin geamul din spate. Trăsăturile dovedeau o concentrare absorbită şi rămase imperturbabil şi stăpân pe situaţie.

Când el se întoarse, privirile li se întâlniră pentru o clipă.

- Te simţi bine? întrebă John.

- Da, mulţumesc că m-ai scos din această încurcătură, răspunse tânăra femeie cu un zâmbet puţin forţat. L-aş ucide cu plăcere pe idiotul care m-a pus în această situaţie.

John ridică din umeri, ambreiă şi înaintă pe drum.

- Lumea este plină de idioţi. Nu este cazul să ajungi în asemenea stare pentru asta.

Tânăra femeie îşi duse mâna la părul în dezordine. Fularul nu reuşise să-i reţină şuviţele lungi ciufulite. „Trebuie să fiu îngrozitoare“, se gândi cu spaimă. Şi faţa mea! Mai bine să nu mă mai gândesc, este probabil răvăşită de praf, transpiraţie şi lacrimi“.

îndoctrinarea pe care o suferise timp de cinci ani referitoare la disciplina manechinelor, îi reveni în minte. în această meserie, trebuia să pari cea mai frumoasă. Cuprinsă de panică, se îndreptă brusc.

- Ceva nu este în ordine? întrebă Falconer aruncând o privire surprinsă în direcţia sa.

- Probabil arăt ca o sperietoare. Nu îndrăznesc nici să-mi iau oglinda.

John continuă să ruleze în tăcere, preocupat să conducă maşina încet.

- Eşti superbă, ca întotdeauna, declară foarte serios când fu în stare.

- Glumeşti cu siguranţă.

- Ce te face să crezi asta?

- Ştiu foarte bine când sunt urâtă. Credeam că imaginea perfectă de manechin este ceea ce te-a atras la mine.

- Ei bine, te înşeli!

Ajunseseră la hotel. Falconer gară maşina în parcaj, fără să oprească motorul. Rămase aşezat o clipă, nemişcat, cu mâinile pe volan.

Cristine prinse mânerul uşii.

- Ei bine, mulţumesc încă o dată, domnule Falconer. Apreciez ceea ce...

- John, o întrerupse întorcându-se spre ea, mă numesc John.

- Foarte bine. Mulţumesc, John.

- Voi trimite pe cineva să-ţi ia maşina. O va aduce aici după-amiază, mai târziu.

- Oh, nu este cazul! Ti-ai dat deja suficientă osteneală.

- Te rog, lasă-mă să mă ocup de asta.

Ezită o clipă.

- Am oare vreo şansă să te conving să cinezi cu mine diseară?

La aceste cuvinte, tânăra femeie simţi revenindu-i vechile temeri. Il privi pe John Falconer cu

suspiciune. Părea totuşi inofensiv. Chiar talia sa înaltă şi trăsăturile accentuate nu i se mai păreau atât de respingătoare ca la început. Se arătase amabil, chiar de o extremă politeţe. Se scuzase sincer că făcuse acea propunere detestabilă şi n-o va lua de la început, era sigură. Aşa că de ce să nu cineze cu el dacă îi făcea atât de multă plăcere? Era cel mai mic lucru pe care-l putea face.

In timp ce se gândea, John făcu brusc un lucru neaşteptat. Fără preambul, ridică mâna şi i-o puse pe obraz. Apoi, fără s-o scape din ochi, urmă încet conturul feţei cu vârful degetelor. Ii atinse uşor gura şi bărbia, apoi degetele urcară din nou spre nas. In cele din urmă, palma i se aşeză pe obraz.

Nu făcuse decât să-i atingă pielea, dar această lentă şi minuţioasă explorare, acest contact atât de uşor avea un caracter atât de intim, încât Cristine se simţi impresionată în adâncul fiinţei sale. Era ca şi când o dezbrăcase de haine.

- Ce faci? bâigui cu o voce tremurătoare.

Fără să răspundă, John luă între degete o şuviţă de păr pe care i-o puse delicat după ureche, apoi îşi aşeză mâna pe volan.

- Eşti atât de frumoasă, Cristine.

Aceasta nu ştia ce să spună. Se simţea în acelaşi timp flatată şi violată. Oare ce urmărea? John Falconer o lua pe nepregătite în fiecare clipă. Pe un ton brusc, exclamă:

- Există vreun restaurant care ţi-ar face în mod special plăcere diseară? La ce oră va trebui să vin să te iau?

Acum, portiera era deschisă. Cristine ieşi din maşină.

- îmi pare rău, nu pot ieşi cu dumneata diseară.

- înţeleg, spuse bărbatul pe un ton surprins. Nu poţi, sau nu vrei?

- Care este diferenţa?

- Pentru mine este important să ştiu.

- Foarte bine, în acest caz, nu doresc să cinez cu dumneata diseară. Este destul de clar?

- Foarte clar. Aşadar, nu crezi ceea ce spuneai la ultima noastră întâlnire, Cristine.

- Ce oare?

- îmi reproşai manierele mele directe şi mi-ai sugerat să încerc metode mai puţin brutale. îţi aminteşti?

- Nu-nţeleg deloc despre ce vorbeşti. Nu ţi-am sugerat nimic!

- Mi-ai sugerat să te invit la cină, să-ţi trimit flori, în loc să-ţi fac o propunere directă.

- Da, am spus poate că ar fi mai...

- Şi acum, găseşti de obiectat şi la astea.

- Ascultă, nu-mi place acest gen de interogatoriu. Nu sunt la tribunal, aici. In plus, când te-am sfătuit aşa, nu mă gândeam la mine în special. Vorbeam de o manieră generală.

- Tot nu vrei să cinezi cu mine?

- Nu.

O privi cu atenţie, cu ochii strălucind.

- Foarte bine. Cum vrei, dar îţi voi spune un lucru...

Cuprinsă de teamă, Cristine se dădu înapoi.

- Ce anume?

- Sunt un bărbat răbdător, Cristine. Şi tenace. Nu renunţ uşor. Şi poţi să fii sigură că te voi avea până la urmă.

Tânăra femeie rămase o clipă mută de uimire. Apoi sui pe trotuar şi trânti uşa maşinii. Se îndreptă spre camera sa aproape în fugă.

Dar nu avu nici măcar timp să-şi scoată cheia, că auzi pneurile Mercedesului urlând pe macadam, iar când întoarse capul, maşina dispăruse.

După o scurtă siestă, Cristine se ridică şi se duse să privească pe fereastră. In parcaj, văzu maşina pe care o abandonase în apropierea lacului. Fidel cuvântului dat, John Falconer pusese s-o aducă.

Ei bine, data viitoare când îl va vedea, îi va mulţumi politicos. Asta nu va întârzia să se întâmple, pentru că, după cum spusese el însuşi, nu era genul care să abandoneze atât de uşor.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Cristine se aştepta să-l vadă apărând la filmare. Nu încetase să examineze în minte conversaţia pe care o avuseseră în ajun, întrebându-se ce tactică va folosi data viitoare pentru a intra în legătură cu ea.

în tot timpul şedinţei de filmare, pe care o găsi lungă şi greu de suportat, ochii i se întorceau fără încetare de la cameră în căutarea bărbatului a cărui amintire o obseda, ceea ce până la urmă îl exasperă pe regizor.

- Cristine, se presupune că priveşti camera, nu? Dacă nu iei atitudine, nu vom reuşi niciodată.

- îmi pare rău, Jack. Visam cu ochii deschişi.

- Ei bine, vei face asta în timpul orelor libere, replică acesta pe un ton tăios. Să reluăm, vă rog şi, de data aceasta, Cristine, ochii spre cameră.

John Falconer nu se arătă toată dimineaţa, nici măcar după filmare. Tânăra femeie nu mai ştia ce să creadă. Cum să-şi imagineze că un bărbat atât de hotărât ca el abandonează astfel pardida? Poate refuzul său categoric din ajun reuşise să-l descurajeze.

La întoarcerea la hotel, camera îi păru din nou goală fără flori. La urma urmei, Falconer îi făcuse un mare serviciu cu ocazia incidentului cu maşina şi ea nu-şi arătase recunoştinţa. Numai să n-o sune! îi va mulţumi cu siguranţă.

Singurul telefon pe care-l primi fu cel al lui Charlie Dalton. Carlotta şi cu el plănuiseră să vină

să-şi petreacă weekendul la Concord pentru a vedea unde se afla spotul publicitar. O invitară la cină în aceeaşi seară.

La ora şapte seara, Cristine se pregătea să-şi întâlnească prietenii. Era prea târziu pentru a mai spera un telefon de la John Falconer. De altfel, trăise iară el până acum, se gândi părăsind camera. Dar curiozitatea o dată stârnită, nu-i dădea pace.

Cum fusese prevăzut, tânăra femeie li se alătură prietenilor în sufrageria hotelului şi îndată ce putu, îl întrebă pe Charlie pe un ton intenţionat indiferent:

- Apropo, ai veşti de la Falconer?

Charlie o privi, fără să pară că înţelege.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, ieri era aici, în Concord. Credeam că va veni să supervizeze filmarea. în definitiv, banii lui sunt în joc. Şi acum, se pare că a dispărut.

- Falconer n-a fost ieri la Concord, spuse Charlie surprins. Este imposibil. Cel puţin nimeni nu mi-a spus nimic. Ne-a făcut să înţelegem că lasă toate detaliile filmului în seama lui Bill Mason, îţi aminteşti? Nu pare nici măcar să-l intereseze.

- Unde l-ai văzut? interveni Carlotta.

- Oh, l-am văzut doar hoinărind, răspunse Cristine, evaziv. Asta trebuia să fie pe situl de filmare. Dar nu are importanţă, mă întrebam pur şi simplu...

Carlotta şi Charlie o priveau cu un interes evident. Tânăra femeie îşi plecă ochii şi-şi înfipse furculiţa în salată, apoi înălţă capul pentru a constata că prietenii ei o observau încă, intrigaţi.

Inghiţi în grabă conţinutul furculiţei şi cu siguranţă s-ar fi înecat dacă nu ar fi avut un pahar cu apă la îndemână.

- Presupun că ai văzut probele, Charlie? spuse pentru a schimba subiectul. Ce crezi despre ele?

Charlie se ambala îndată ce se amintea de spotul televizat. Din clipa aceea şi spre marea uşurare a Cristinei, nu mai fu vorba decât despre aspectele tehnice ale filmului, despre ceea ce rămăsese de filmat, despre rezultatul scontat. Din când în când, Carlotta îşi aţintea o privire insistentă asupra prietenei sale, pe care aceasta din urmă o ignora intenţionat. Părea cucerită de expunerea tehnică a lui Charlie.

In realitate, Cristine îşi reproşa că amintise de John Falconer. Hotărât lucru, nimic nu scăpa agerimii Carlottei, se gândi. Dar nu avea nici cea mai mică intenţie să vorbească despre el cu oricine. Comportamentul acestui bărbat o intriga, dar nu se punea problema să piardă timp şi energie cu acest subiect.

Secvenţele de film prevăzute pentru Concord se încheiaseră în acea zi la termen şi echipa trebuia să se afle la Plymouth Rock luni, ceea ce le lăsa weekendul liber pentru turism. Cristine profită de asta pentru a vizita siturile interesante din micul oraş, în mod special casa lui Emerson şi cea a lui Mathaniel Hawthorne, nu departe de podul din Concord. Apoi se duse cu maşina la Lexington, pentru a vedea locul faimoasei bătălii cu acelaşi nume.

In fiecare clipă, tânăra femeie credea că recunoaşte de departe silueta lui Falconer, sau se aştepta să-i vadă apărând maşina la cotitura unei străzi, dar el nu dădu nici un semn de viaţă.

Două săptămâni mai târziu, filmul era în sfârşit terminat. Ultimele secvenţe fuseseră filmate la Boston, având ca plan secundar impozanta biserică din Bătrânul Nord, cupola aurită de la State Capitol şi celebrul port din Boston. Jack Brody dădu asigurări că nu rămâneau decât una două reluări de făcut, dar duminică seara totul va fi gata.

Vineri seara, toată echipa era invitată la o cină urmată de o seară dansantă. Cristine era epuizată de cele trei săptămâni de filmare, dar în calitate de vedetă a filmului, trebuia să facă impresie bună la acea seară de adio.

Charlie şi Carlotta veniră încă o dată de la New York pentru a lua parte la petrecere şi cum locuiau în acelaşi hotel, merseră împreună la serată.

Jack Brody era la volan. Tot timpul drumului, conversaţia se învârti în jurul spotului televizat pe care tocmai îl terminaseră, în aşa fel încât Cristine, nu avu nici măcar ocazia să întrebe unde mergeau. Ajunseră la periferia oraşului şi Jack opri maşina în faţa unei impozante clădiri albe, la distanţă de drum.

S-ar fi spus că era o reşedinţă particulară. Pe firma de deasupra intrării se citea cu litere negre „Tareyton“.

- Asta-i bună! exclamă Carlotta coborând din maşină. Tareyton! Eşti sigur că aici este? Probabil

cineva din echipă are acces. Tu eşti membru, Jack?

- Numele ăsta îţi spune ceva? şopti Cristine la urechea Carlottei, în timp ce intrau.

Dar prietena sa nu avu timp să răspundă. Jack le ţinea deja uşa deschisă şi un bărbat înalt, subţire, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani şi îmbrăcat într-un costum negru impecabil înainta pentru a-i întâmpina.

In timp ce Jack vorbea cu şeful personalului, Cristine privi în jur şi fu impresionată de atmosfera discretă şi elegantă a locului. Pereţii lambrisaţi erau decoraţi cu litografii autentice. Un buchet mare de frezii carmin împodobea biroul de la intrare, de unde degajau un parfum uşor.

Jack le făcu semn şi cu un gest larg, circular, şeful personalului îi precedă într-o sufragerie mare. In ciuda numeroşilor convivi, de-abia se auzea murmurul conversaţiei şi uneori un râs discret. Ca fundal, o muzică în surdină domina clinchetul de cristal şi de argintărie.

Micul grup fu condus la o masă lungă, puţin mai la o parte, unde restul echipei se instalase deja. In spatele fiecărei farfurii o carte mică de vizită indica fiecăruia unde trebuia să ia loc.

Cristine se afla cu Charlie în capătul mesei, lângă locul de onoare, care, spre deosebire de toate celelalte locuri, era neocupat. Imediat ce se aşezară, li se prezentă un meniu mare, învelit în piele. Comandară băuturi, apoi Cristine se întoarse spre Charlie.

- Ce loc extraordinar! spuse. Şi eu care credeam

că am făcut turul tuturor restaurantelor celebre din Noua Anglie.

- în realitate, suntem într-un club privat, răspunse Charlie pe un ton confidenţial. Foarte select.

- Ah, bun!

- Da, cea mai mare parte a oraşelor mari din ţară au un Tareyton al lor, reluă Charlie. Se pare că au şi camere.

- Vrei să spui că se poate petrece noaptea aici?

- Da, dacă eşti membru al clubului. Şi dacă ai un portofel bine garnisit.

în acea clipă, chelnerul le prezentă o carafă de votcă.

- Minunat, spuse Cristine. N-am gustat niciodată mai înainte votcă. Dar cum a aterizat echipa în acest loc?

- Oh! exclamă brusc Charlie, privind spre intrare. Iată şi răspunsul la întrebarea ta, Cristine. Nu vei întârzia să înţelegi cum sărmani muritori ca voi au fost admişi într-un loc atât de rafinat.

Cristine întoarse capul. Dar chiar înainte de a-l vedea, ştia despre cine vorbea Charlie. Se miră doar că nu se gândise mai devreme. Deoarece cine, în afară de el, îşi putea permite să fie membru al Tareytonului? Se lăsa neîncetat surprinsă.

John Falconer înaintă spre ei de-a lungul mesei, oprindu-se din când în când pentru a saluta vreunul din membrii echipei, foarte fericit să strângă mâna marelui bărbat în văzul tuturor.

Ţinuta îi era de o rară eleganţă, ca de obicei, un

costum de culoare închisă cămaşă albă şi cravată cu dungi fine. Părea foarte în formă, bronzat ca şi când ar fi petrecut cincisprezece zile la soare.

Arbora tot acel aer sever, accentuat de trăsăturile puternice, dar duritatea aproape brutală pe care o văzuse Cristine de obicei acum i se părea autoritate şi rezervă. Poate începea să se obişnuiască puţin cu fizicul său...

John nu privi nici măcar o dată în direcţia sa dar, în mod evident, obiectivul său era locul de onoare, alături de ea.

Cristine luă o înghiţitură de votcă, pentru a-şi calma nervii. Oare cum trebuia să reacţioneze la această confruntare neaşteptată? Trebuia să ia un aer şocat? Să păstreze distanţa? Toate aceste gânduri i se părură brusc inutile. Spotul publicitar era practic terminat, la fel ca şi cariera sa de manechin. De ce oare să-şi strice seara cu certuri zadarnice? Tot ce-l atrăgea pe Falconer la ea, era imaginea de manechin. Cu dispariţia acestei imagini, nu va întârzia să nu-l mai intereseze.

Acum, John Falconer se afla în picioare, în spatele scaunului său. Ii făcu un semn lui Charlie, care se ridică grăbit pentru a-i strânge mâna. Acesta din urmă, de altfel, fusese gata să-şi verse paharul, după care se lăsă să cadă cu greutate pe scaun, îndată ce însuşi Falconer luă loc. Numai în acea clipă se întoarse spre Cristine.

- Iată-ne din nou alături, spuse în şoaptă, cu un zâmbet uşor.

Cristine zâmbi la rândul său, intenţionat rece.

- Văd, spuse.

- Te simţi bine? o întrebă politicos, ca o gazdă perfectă. Serviciul, băuturile?

- Totul este perfect. Sunt încântată de şansa care mi s-a oferit de a-ţi vorbi pentru ultima dată.

- De ce asta? întrebă John, descumpănit.

- Nu ţi-am mulţumit încă pentru că mi s-a adus maşina la Concord. Cum ai putut s-o faci atât de repede?

- Unul din oamenii mei s-a însărcinat cu asta...

Evident! se gândi tânăra femeie. Un bărbat ca el are
întotdeauna oameni la ordinele sale, pentru a se însărcina cu acest gen de fleacuri.

- Te invidiez, îi spuse râzând. Nu mi-ar displăcea să pot dispune de nişte oameni care să îndeplinească treburile neplăcute.

John se rezemă cu spatele de scaun şi o cercetă îndelung.

- îmi vine greu să cred că nu ai o curte de admiratori gata să-ţi îndeplinească cea mai mică dorinţă.

- Totuşi, aşa este, spuse tânăra femeie, amuzată. Există un mit răspândit după care manechinele trăiesc înconjurate de adoratori, dar nu este decât un mit. Trebuie să mă ocup singură de toate problemele practice ale vieţii cotidiene.

- Cu siguranţă, pentru că aşa vrei.

- într-un fel, presupun că da.

Falconer puse mâna pe meniul pe care-l examină rapid. Apoi îl aşează lângă farfurie şi se întoarse din

nou spre ea.

- Ai ales?

- Aş vrea aproape tot ceea ce este în meniu, dar va trebui să mă mulţumesc cu un biftec şi cu o salată verde. în principiu, ar fi trebuit să refuz chiar şi acest pahar.

Chelnerul apăru şi în timp ce Falconer făcea comanda, Cristine termină ce-i mai rămăsese din votcă. După şocul pe care-l avusese din cauza apariţiei lui Falconer, acum se simţea mai relaxată. In realitate, conversaţia fusese mai degrabă plăcută, îşi spuse puţin surprinsă.

Indată ce chelnerul plecă, Falconer se întoarse spre ea.

- Aşadar, eşti mereu la regim.

- Din păcate da! Dar nu pentru mult timp.

- Cum asta?

- Acest spot este ultima mea sarcină. După cum poate ai aflat, la început n-am vrut să accept, dar Charlie a reuşit să mă convingă. Era foarte important pentru el. Şi nu puteam să refuz salariul extraordinar pe care mi-l ofereai, adăugă cu un aer vesel.

- Şi pentru mine a meritat banii, spuse John.

Cu aceste cuvinte se întoarse spre Carlotta, care era aşezată la stânga şi-i puse nişte întrebări.

Curând, mâncărurile fură servite. Totul era delicios, serviciul perfect şi tânăra femeie discută cu Charlie despre film. Falconer nu-i mai vorbi până la sfârşitul mesei, în clipa în care chelnerul turna cafeaua. Cristine îl surprinse brusc, cu ochii aţintiţi asupra sa.

- Ce vei face acum? o întrebă. Poate ai planuri de căsătorie?

- Oh nu!

Tânăra femeie îi împărtăşi hotărârea de a urma câteva cursuri pentru a-şi obţine certificatul şi să se consacre apoi unui program de învăţământ special.

- Este o iniţiativă minunată, îi spuse. Oferă copiilor proveniţi din medii defavorizate - cea mai mare parte dintre ei n-au nici măcar părinţi - şanse de a ajunge la acelaşi nivel şcolar cu ceilalţi copii de vârsta lor.

- Este o iniţiativă foarte lăudabilă, spuse John când ea termină. Eu însumi am fost ceea ce numeşti un copil defavorizat şi un mic ajutor al unei persoane ca dumneata mi-ar fi fost foarte folositor.

- Ce vrei să spui?

- Doar că am fost orfan şi lăsat de capul meu de la vârsta de paisprezece ani. Dar asta nu are nici o importanţă.

Lui Falconer nu-i plăcea să vorbească despre el însuşi, ceea ce spori curiozitatea Cristinei. Presupusese în mod firesc că-şi moştenise averea şi poziţia şi îi era greu să creadă ca un bărbat ca el să fi ajuns pe culme, plecând de la nimic.

Sufrageria dădea printr-o arcadă largă spre o mică pistă de dans, de-abia vizibilă de la masa lor. în timpul cinei, orchestra care se afla acolo cântase o muzică discretă, vechi melodii cunoscute din anii cincizeci şi şaizeci. De câteva minute, muzica devenise mai puternică şi câţiva membri ai echipei începură să se îndrepte spre pistă.

Cristinei îi plăcea foarte mult să danseze şi se întreba cu teamă dacă Falconer o va invita. Dar oare îşi dorea să danseze cu acel bărbat atât de taciturn?

Il privi cu coada ochiului. Tocmai comandase un brandy şi îşi aprinsese o ţigară subţire. Stătea aşezat, nemişcat, cu mâinile puse pe faţa de masă imaculată. Ochii negri nu pierdeau nimic din ceea ce se întâmpla în jur, incluzând şi privirea pe furiş a Cristinei.

Chiar în acea clipă, Charlie îşi împinse scaunul şi puse o mână pe umărul tinerei femei.

- Un mic tur de pistă, Cristine?

- Cu plăcere, Charlie, îi spuse cu un zâmbet recunoscător.

Fără o privire spre Falconer, se ridică şi-l urmă pe Charlie.

Din clipa aceea, nu încetă să danseze, mai întâi cu Charlie, apoi cu fiecare din membrii echipei, cu Bill Mason, din nou cu Charlie şi în sfârşit cu Jack Brody, regizorul, care băuse continuu în timpul cinei.

Când unul dintre parteneri o ducea valsând sub arcada care dădea spre sufragerie, Cristine profită pentru a arunca o privire în direcţia lui Falconer. De fiecare dată, era aşezat în acelaşi loc. Nu se mişca mai mult decât o statuie din piatră, decât pentru a trage un fum din ţigară şi a sorbi din brandy. Dar nimic nu scăpa ochilor negri la pândă şi de fiecare dată când Cristine îl privea, înclina capul cu o mişcare de-abia perceptibilă.

- Ca întotdeauna, în seara asta eşti cea mai

frumoasă de aici, îi murmură Jack Brody la ureche, conducând-o spre mijlocul pistei aglomerate.

Tânăra femeie înălţă capul şi-l observă o clipă cu atenţie. Jack nu reuşea să articuleze cuvintele şi vorbind degaja un miros greţos. In plus, o strângea prea puternic, după gustul ei.

- Mulţumesc, Jack, spuse în timp ce se străduia să se elibereze de acel pumn de fier. Dar curând, cu siguranţă nu voi mai fi aceeaşi. Nu este un secret pentru nimeni, părăsesc profesiunea.

- Să ştii că asta mă face să sufăr foarte mult, spuse Jack. Ai fost întotdeauna manechinul meu preferat. Este o plăcere să lucrez cu tine.

Brusc, el se poticni şi erau gata să se întindă amândoi pe pistă. în timp ce bâiguia nişte scuze, Jack se agăţă şi mai mult de ea. în cele din urmă, de bine, de rău, reuşiră să părăsească pista prin uşile-fereastră larg deschise şi ajunseră pe o terasă practic pustie. Doar câţiva convivi care nu se temeau de răcoarea nopţii se odihneau pe fotoliile aşezate lângă balustrada cioplită în piatră.

Plecaseră de la hotel în plină zi şi Cristine era îmbrăcată într-o rochie de vară din bumbac albastru, cu corsajul susţinut de bretele subţiri, care îi lăsau umerii goi. Se înfioră. în ciuda eforturilor sale, Jack nu reuşea să se ţină pe picioare. Stând în mijlocul terasei, o devora din ochi pe Cristine.

- Tremur aici, Jack, spuse aceasta frecându-şi braţele. Să intrăm.

Clătinându-se încă, Jack se aplecă spre ea cu o licărire în ochi pe care tânăra femeie o cunoştea

foarte bine. „Oh, nu, îşi spuse descurajată, iar mi se fac declaraţii“. Jack o ţinea încă ferm de talie, cu corpul lipit de al său iar când încercă să se elibereze, bărbatul îşi trecu mâna umedă pe spatele gol reţinând-o şi îşi plecă şi mai mult capul.

- Ştii ce simt pentru tine, Cristine, îi spuse cu voce joasă.

în acea clipă buzele i se întredeschiseră şi se apropiară de
faţa ei. Tânăra femeie întoarse capul brusc şi buzele lui Jack îi atinseră uşor tâmpla. Acum era mânioasă. îi plăcea Jack, era un excelent regizor, dar avea oroare de pisălogi şi mai ales de bărbaţii beţi care făceau pe îndrăgostiţii. Era timpul să se arate fermă cu fel.

Brusc, asemenea unei marionete, Jack făcu un salt în spate. Cristine nu înţelese imediat ce se întâmplase, dar Falconer apăru pe neaşteptate, ca prin farmec. In picioare în spatele lui Jack, îl ţinea ferm de umăr cu mâna sa mare întinsă, în timp ce cu cealaltă mână îl strângea ca o menghină la baza cefei şi-l trase înapoi cu atâta putere, încât Jack nu-şi putu stăpâni un strigăt de durere.

- Ajunge, Brody.

Nu ridicase vocea, dar tonul cuvintelor trăda o agresivitate incredibilă.

- Dacă eşti incapabil să te comporţi ca un gentleman, ai face mai bine să pleci.

Jack se învârti în jurul său, cu ochii măriţi de uimire. Apoi, îşi aminti cu siguranţă că Falconer ţinea băierile pungii, bâigui câteva cuvinte de

neînţeles şi dispăru repede.

Incă descumpănită de intervenţia atât de bruscă şi atât de autoritară a lui Falconer, Cristine urmări din ochi silueta care se clătina. O clipă după aceea, Falconer îşi puse blând o mână pe talia sa, o luă de mână şi, fără o vorbă, începu să danseze cu ea.

Indată ce şocul fu depăşit, Cristine ridică spre partenerul său ochii strălucind de mânie.

- Nu era necesar, îi spuse.

John se mulţumi să se încrunte şi continuă să evolueze pe pistă. Iritarea tinerei femei sporea la fiecare pas, în parte pentru că se dovedea un dansator excepţional şi foarte abil în ciuda staturii sale înalte, dar mai ales pentru că se prefăcea că-i ignoră protestele.

-Am spus că nu era deloc nevoie să intervii, reluă, ridicând vocea. Jack este inofensiv. Era doar puţin ameţit. L-aş fi putut pune singură la locul său şi într-un mod mai puţin brutal.

- înţeleg.

Se opri brusc la capătul terasei şi se postă în faţa ei. Silueta masivă ascundea lumina care venea din sufragerie, nelăsând decât o aură slabă în spatele lui, dar suficientă pentru a-i zări expresia ameninţătoare de pe trăsăturile accentuate şi o uşoară zvâcnire neregulată deasupra maxilarului voluntar. El, care era întotdeauna stăpân pe sentimentele sale! îşi ascundea foarte greu mânia.

Cristine făcu un pas înapoi, dar spatele i se izbi cu brutalitate de balustradă. Durerea şi senzaţia neplăcută a spatelui gol pe piatra rece îi sporiră şi

mai mult iritarea şi terminară prin a o scoate din sărite.

- N-aveai de ce să te amesteci, repetă Cristine tăios. Nu suport ca bărbaţii să se bată. Jack nu este numai şeful meu, ci şi prieten şi...

Nu-şi termină protestele. Brusc, John Falconer înaintase spre ea, cu braţul ridicat şi, o clipă crezu că o va pălmui. Dar îşi puse palma pe peretele de care se rezemase cu spatele. Se aplecă şi faţa i se apropia, mai de temut ca niciodată.

- Refuzi să mă însoţeşti la o simplă cină, spuse cu o voce puţin răguşită. Dar nu te deranjează să fii importunată de un beţiv.

înainte chiar ca tânăra femeie să deschidă gura, o prinse de umeri şi o trase spre el, punând în acea clipă stăpânire pe buzele sale, impunându-i în chip de pedeapsă un sărut lung şi aspru, care trăda toată violenţa care se dezlănţuise în el.

După o clipă care păru interminabilă, dădu în sfârşit capul pe spate, lăsând-o cu respiraţia tăiată. Tânăra femeie era gata să plângă, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplase. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Inainte de a se întoarce şi a dispărea, John îi aruncă o ultimă privire care părea să spună cât de mulţumit era de el.

Cristine reuşi cu multă greutate să-şi recapete treptat respiraţia, dar tremura încă asemenea unei frunze. Picioarele păreau că nu mai voiau s-o poarte. Trebui să-şi adune toate puterile care-i rămăseseră pentru a nu se prăbuşi. Acum, singura sa dorinţă era să părăsească acest loc şi să nu-l mai vadă niciodată

pe John Falconer.

Nimeni nu îndrăznise vreodată s-o trateze în acest mod. Toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse o trataseră întotdeauna cu extremă delicateţe, cedând capriciilor sale şi făcând totul pentru a-i plăcea. Nu era prima dată când avea de-a face cu bărbaţi beţi şi cu seducători şi se descurcase întotdeauna foarte bine fără ajutorul unui înger păzitor care până la urmă se lega de ea. Ce situaţie ridicolă!

In timp ce străbătea cu paşi lenţi terasa, căuta un mijloc de a scăpa de Falconer. Ar putea să anunţe poliţia. Sau să povestească presei modul în care o hărţuia?

Dar în sinea sa, Cristine ştia că aceste planuri erau sortite eşecului. Falconer era mult prea puternic, prea inatacabil. Nici un scandal nu l-ar fi putut atinge. La adăpost de orice sentiment, punea mâna pe tot ce voia, fără să se preocupe de răul pe care-l făcea, nici de ceea ce se putea crede despre el.

Ajunsă sub arcadă, tânăra femeie cercetă împrejurimile mesei mari unde cinaseră. Nici urmă de Falconer. Probabil plecase.

Apoi ochii îi căzură asupra Carlottei care-i făcu semn cu mâna şi înaintă spre ea.

-Ascultă, am impresia că seara s-a terminat, spuse prietena sa. Jack are o mică indispoziţie. Cred că ne va putea conduce Charlie. Eşti de acord să plecăm?

- Da. Este o idee bună. Este deja ora unsprezece

şi au rămas câteva secvenţe de refăcut mâine.

Sunetul propriei voci o miră. După ceea ce se întâmplase, se aşteptase să nu poată rosti o frază, coerent.

- Falconer a plecat deja, continuă Carlotta. S-a întâmplat ceva pe terasă? A intrat acolo ca un taur furios şi a ieşit într-o stare şi mai rea, dacă asta era posibil. Sper că nu l-a înfuriat nimeni. Mai există încă facturi neplătite.

- Nu, răspunse Cristine. N-am văzut nimic.

- Spune-mi, eşti sigură că te simţi bine? întrebă Carlotta, cu o licărire de îngrijorare în ochi.

- Bineînţeles, de ce?

- îmi pari puţin palidă.

Cristine se strădui să zâmbească.

- Când vezi capătul tunelului, eşti întotdeauna puţin nervos. M-am grăbit să termin şi să mă întorc la New York.

Cristine ajunse curând, fără necazuri, în camera sa de la hotel şi se grăbi să-şi facă toaleta. A doua zi trebuia să se trezească în zori şi se culcă imediat, pentru a fi în formă.

Din păcate, începu să se sucească şi să se răsucească în pat, incapabilă să adoarmă. In mijlocul nopţii renunţă şi cu un oftat profund, se dădu jos din pat, îşi îmbrăcă halatul şi înaintă spre fereastră.

Ca toate marile oraşe, Bostonul nu dormea niciodată cu adevărat. Câteva taxiuri şi camioane mai circulau pe şosea, câţiva trecători grăbeau paşii pe trotuar. In depărtare, o sirenă de poliţie urla în noapte.

Incidentul de pe terasă continua s-o contrarieze.

In ciuda mâniei, o idee îi trecu prin minte, o idee pe care în zadar încerca s-o respingă. Era obligată să o admită: sărutul lui Falconer nu o lăsase insensibilă. Ceva îi vibrase în străfundurile inimii şi nu era doar furie.

La urma urmei, n-avea importanţă! îşi spuse lăsând să cadă draperia. O făcuse să simtă limpede ceea ce credea despre ea, iar Cristine la rândul său, i-o spusese verde în faţă. După asta, el nu va mai căuta s-o vadă.

Capitolul 5

Ultima secvenţă fu filmată sâmbătă după-amiază şi toată echipa fu gata de plecare chiar luni.

Singura aluzie referitoare la incidentul de vineri fu o scurtă scuză a lui Jack, a doua zi dimineaţă. Indată ce Cristine apăru la locul de filmare, o trase puţin mai departe de echipă.

- Cristine, bâigui, cred că am băut cam mult aseară. Imi pare rău dacă am făcut o gafă.

- Nu-i nici o supărare, Jack.

Regizorul îşi trecu mâna prin părul în dezordine.

- Din modul în care a reacţionat Falconer, îmi imaginez că el şi cu tine... în sfârşit, înţelegi tu.

- Nu, spuse tânăra femeie cu fermitate. Nu este nimic între noi.

Simţi asupra ei privirea neîncrezătoare a lui Jack, dar nu-i păsă, pentru că nu-l va mai vedea niciodată pe Falconer.

***

Acum totul se terminase. Cristine regăsise cu plăcere liniştea apartamentului său şi se simţea liberă de toate constrângerile şi privaţiunile legate de fosta viaţă de manechin. Pe viitor se va lansa într-o muncă ce va merita într- adevăr osteneala.

Marţi se duse la agenţia Stoddard pentru a-şi lua rămas-bun de la Carlotta şi a-şi aduna ceea ce-i rămăsese din lucrurile personale. Părăsi agenţia foarte decisă să-şi schimbe definitiv stilul de viaţă şi imaginea.

Munca de profesor nu începea înainte de luna

septembrie, asta însemnând trei luni mai târziu, dar cursurile la care se înscrisese începeau lunea viitoare, ceea ce nu-i lăsa decât o săptămână pentru a se pregăti.

Prima sarcină consta în a scăpa de tot ceea ce-i amintea de viaţa de manechin. Veşnica sa cutie rotundă de pălării, care conţinea toate accesoriile de machiaj, fard de pleoape şi rimel, recipiente de pulverizat fixativ, lac de unghii, fu surghiunită pe cel mai înalt raft al dulapului de haine.

Garderoba personală nu avea nimic impresionant, pentru că cea mai mare parte a ţinutelor scumpe pe care le purtase îi fuseseră furnizate întotdeauna de clienţii agenţiei. Ţinutele de seară care îi aparţineau fură înfăşurate în folie de plastic şi aranjate în spatele aceluiaşi dulap de haine.

Când îşi termină treaba, constată cu mulţumire că în dulap nu rămăseseră decât haine practice, costume din bumbac sau in şi bluze. Erau de asemenea câteva perechi de pantofi, iar pentru iarnă un mantou şi o pereche de cizme îmblănite. Pe etajera alăturată câteva pulovere erau împăturite cu grijă. Ii vor fi suficiente pentru nevoile sale.

Baia fu şi ea debarasată de toate tuburile şi borcanele inutile de creme. Nu păstră decât necesarul: un gel demachiant, o loţiune tonică şi o cremă bună, hidratantă, puţină pudră şi un tub de ruj de buze, roz deschis.

Cristine se privi în oglindă. Era ca şi când se vedea pentru prima dată. Părul bogat auriu era

strâns la ceafă într-o simplă coadă de cal. In afară de o umbră uşoară de fard pe obraz şi puţin luciu pe buze, pielea era curată. Lentilele de contact se întoarseră în cutiuţa lor, pentru a lăsa locul ochelarilor vechi cu rama de baga, care îi aminteau glumele din liceu.

Cu bluza albă şi fusta bleumarin, oferea imaginea unei profesoare perfecte. Luă un aer puţin sever, ca şi când pedeapsea un elev neascultător. Imaginea din oglindă o făcu să râdă în hohote.

Dar viitorul pe care-l prevedea era departe de a nu avea decât părţi bune. Oare se va simţi bine la universitate? Să înceapă să studieze din nou după cinci ani de absenţă nu era deloc uşor. Nici să se găsească în competiţie cu studenţii mult mai tineri.

- Va trebui s-o faci, îi spuse imaginii din oglindă.

In cele din urmă, cursurile se dovediră mai puţin dificile decât crezuse Cristine, dar cereau totuşi o permanentă atenţie. După un timp, foştii prieteni de la agenţie se plictisiră să telefoneze şi să audă de fiecare dată că prietena lor avea de făcut teme sau de pregătit chestionare.

Totuşi, Cristine nu întârzie să-şi facă prieteni noi. în ciuda faptului că se afla în permanentă confruntare cu propria imagine de pe afişele publicitare, sau de pe prima pagină a revistelor - şi chiar în spoturile televizate care păreau s-o urmărească de câte ori deschidea televizorul - înfăţişarea i se schimbase într-un mod atât de radical, încât nici unul dintre camarazii săi n-o recunoscu.

Spre marea sa surpriză, era departe de a fi cea mai în vârstă din clasă şi curând, un mic grup de studiu, format din câteva femei apropiate de treizeci de ani se constitui foarte firesc. Beau cafeaua împreună la cafenea, făceau picnicuri pe peluza campusului şi uneori se adunau seara pentru a învăţa.

Cea mai apropiată prietenă era o brunetă scundă şi durdulie pe nume Angela, al cărui cel mai mic dintre copii avea şase ani. Foarte repede, după primul curs care trata probleme de comportament la copil cele două tinere femei căpătară obiceiul de a merge la cafenea împreună.

Acest curs era problematic pentru amândouă, din motive complet diferite: Cristine pentru că nu avusese prea multe ocazii să se ocupe de copii, dar şi mai mult pentru Angela, pentru că era mamă a patru copii şi nu era întotdeauna de acord cu teoriile referitoare la disciplină ale profesorului.

- M-am săturat de aceşti pretinşi specialişti, declară Angela la sfârşitul cursului. Nici măcar nu au copii. Habar n-au despre ce vorbesc.

- Atenţie, nu vorbi prea tare, îi spuse Cristine prietenei. Pereţii au urechi.

Angela tăcu şi porniră pe culoarul plin de studenţi care se duceau în altă sală, pentru cursul următor.

- O bătaie bună la fund dă deseori rezultate mai bune decât discuţii la nesfârşit. Să vorbeşti, mereu să vorbeşti! reluă pe un ton indignat. Nu foloseşte la nimic să le prezinţi argumente copiilor.

- Evident, interveni Cristine, asta se justifică atunci când este vorba de proprii copii, dar nu poţi face la fel cu elevii, fără să-ţi urci în cap autorităţile, ca să nu mai vorbim de părinţi.

Angela nu încetă să bombăne până când ajunseră afară. în acel mijloc de iulie, căldura era din zi în zi mai puternică.

- Ce zi! exclamă Cristine. De adevărată vară. Şi cum miros trandafirii!

Peluza centrală era mărginită de straturi de trandafiri înfloriţi, roşu aprins, roz, carmin, împreună cu petunii multicolore şi labelia, care formau pete de un albastru aproape violet.

Coborând scările, Cristine inspiră profund acel aer parfumat. Niciodată viaţa nu i se păruse mai frumoasă. Cariera de manechin i se părea deja departe, rămasă în planul doi al memoriei. Luase chiar câteva kilograme fără nici o urmă de remuşcare.

- Bem o cafea mică? îi propuse prietenei sale. Mi-ar plăcea să-mi revăd notiţele cu tine.

- De acord, dar va trebui s-o facem repede. într-o oră va trebui să mă duc să-l iau pe Mark de la şcoală.

După câţiva paşi, Cristine zări o siluetă cunoscută. N-avea rost s-o privească mai de aproape, îl recunoscuse pe John Falconer. Nimeni altcineva nu-şi purta capul atât de solemn şi nu umbla atât de drept ca el. In plus, nu cunoştea pe nimeni atât de înalt.

Venea din sens invers, din celălalt capăt al aleii pe care se afla ea, privind drept în faţă, cu o servietă din piele neagră pentru acte sub braţ. Ţinuta mereu la fel de clasică oferea un contrast uimitor cu blugii şi tricourile şifonate purtate de tinerii studenţi.

Oare se putea s-o urmărească din nou? Nu, era imposibil. Nu-l mai văzuse din seara de adio de la Boston, cu o lună în urmă.

Inainte de a putea face cale-ntoarsă, John privi brusc în direcţia sa şi ochii li se întâlniră. Cristine era pe punctul să-i vorbească, dar el o privi o clipă ca şi când n-o recunoştea, înclină capul şi-şi continuă drumul cu mersul său sigur.

Angela scutură braţul prietenei sale.

- Ei, spuse. Ce se întâmplă? S-ar spune că ai văzut o fantomă.

Cristine întoarse spre ea o faţă furioasă. Ce tupeu! John
nici nu catadicsise să-i vorbească. Apoi îi veni în minte că poate n-o recunoscuse.

- Intr-un fel, ai dreptate, Angela, îi răspunse.

Intoarse capul şi-l privi dispărând în interiorul unei clădiri. Angela făcu acelaşi lucru.

- Oare cine este? Un bărbat important, s-ar spune.

- Oh, doar cineva pe care l-am întâlnit o dată.

Se întoarse din nou spre Angela şi-i zâmbi:

- Ai dreptate, este un bărbat important. Am filmat pentru compania lui în Massachusetts. De la Boston, nu l-am mai văzut. Mă întreb chiar ce caută la universitate.

- Văzându-l, s-ar spune că are intenţia s-o cumpere, spuse Angela laconic.

- Poate nu eşti aşa departe de adevăr, răspunse Cristine râzând. Este miliardar.

- Şi are o fizionomie interesantă, adăugă Angela, admirativ. Nu este genul Robert Redford, ci un frumos tenebros, spuse cu o înfiorare de încântare care o făcu să râdă pe prietena sa.

- Găseşti?

- Da, dar eu am gusturi speciale, adăugă Angela. îmi plac bărbaţii misterioşi.

îi aruncă o privire întrebătoare Cristinei.

- A fost oare ceva între voi?

- Oh, Dumnezeule, nu! A fost doar o relaţie de afaceri.

Cele două tinere femei urcară scările care duceau la
cafenea şi comandară o cafea pe care se hotărâră s-o bea afară. Se grăbiră să ajungă la ultima masă liberă, chiar în capătul terasei şi îşi continuară conversaţia asupra cursului pe care tocmai îl urmăriseră. Cristine o asculta pe Angela cu un aer distrat.

Preocupată de Falconer, continuă să se întrebe despre motivele prezenţei sale la universitate. Oare ce putea face un bărbat de afaceri ca el într-un campus, în plină vară? Oricum, din felul în care o salutase, John Falconer nu venise pentru ea.

în timpul următorului sfert de oră, Cristine nu încetă să se gândească la el, aşa că nici măcar nu fu surprinsă când apăru în carne şi oase în pragul

terasei, cercetând mesele. îi văzu privirea luminându-se brusc.

înainta cu mersul său liniştit şi îndată ce ajunse la masa lor, rămase o clipă tăcut. Se aplecă, dar de data aceasta Cristine nu zâmbi. Ar fi vrut să-l ignore complet, dar era imposibil. Angela îl măsura deja, fără să-şi ascundă curiozitatea.

- Bună ziua, Cristine, spuse John cu gravitatea care-l caracteriza.

- Bună ziua, domnule Falconer.

- Voiam să mă scuz că nu te-am recunoscut adineaori, reluă el. Te-ai schimbat atât de mult de la ultima noastră întrevedere... Indată ce mi-am dat seama că erai dumneata, mi-am permis să te urmăresc până aici.

- Văd, spuse Cristine laconic.

Avea impresia că John nu-i aprecia schimbarea. Dar trebuia să se aştepte la asta, îşi spuse resemnată. O simplă studentă nu reprezenta probabil mare interes pentru el. Ce nevoie avea să vină să se scuze?

John se întoarse spre Angela şi-i întinse mâna.

- John Falconer, spuse.

Uluită, Angela îi strânse mâna.

- Marele Falconer? întrebă, neîncrezătoare. De la Falconer şi Asociaţii?

Bărbatul se mulţumi să dea din cap în semn de încuviinţare.

- Soţul meu Philip, este agent de schimb la o altă firmă. Şi-ar vinde sufletul diavolului pentru a intra în compania dumneavoastră. Oh, scuzaţi-mă, spuse

roşind. Iar am vorbit prea mult.

Işi plimbă privirea de la Cristine la Falconer, apoi se opri din nou asupra prietenei.

- Hm... Cristine, bâigui ridicându-se, trebuie să plec să-l iau pe Mark. Incântată că v-am cunoscut, domnule Falconer.

Să rămână singură cu John, era ultimul lucru pe care şi-l dorea Cristine. Dar era prea târziu pentru a o reţine pe Angela, care îşi adună cărţile cât ai clipi din ochi şi se îndrepta deja spre ieşire. Când Cristine se ridică s-o strige, prietena sa dispăruse deja, iar Falconer se aşezase pe scaunul părăsit de Angela.

- Trebuie să plec şi eu, domnule Falconer.

îşi aşează cărţile teanc şi trecu pe lângă marginea scaunului.

- Te rog. Aş vrea să-ţi vorbesc doar un minut.

Cristine se aşeză din nou, mai confortabil, şi-l privi intrigată.

- Oare ce faci aici?

Un zâmbet se contură pe buzele interlocutorului.

- Oh, este ceva absolut justificat ce mă aduce aici. Poate îţi va veni greu s-o crezi, dar voi ţine o serie de conferinţe.

- Conferinţe despre ce?

- Şcoala de conducere a afacerilor mi-a cerut să îndrum în viitor un seminar despre afacerile internaţionale. Am venit astăzi aici, pentru a pune la punct detaliile.

- Ah, bun.

John lăsă capul în jos, fără să mai adauge nimic. O clipă, ochii îi rămaseră aţintiţi asupra mesei. Când

înălţă capul, Cristine îi percepu în privire o licărire ciudată care o hipnotiză. Bărbatul tuşi pentru a-şi drege vocea.

- Nu sunt înzestrat pentru acest gen de lucruri, începu el şi ştiu că nu mă placi. îmi închipui că la ultima noastră întâlnire am distrus orice şansă de a-ţi deveni prieten.

O observă în tăcere şi îşi aţinti privirea drept în ochii săi.

- Dar când mi-ai zâmbit adineaori, m-am gândit că aceasta era ocazia să vin să-ţi prezint scuzele mele.

Intoarse capul şi privi în depărtare. Cristine îl examină cu atenţie. Nu era un bărbat obişnuit să-şi ceară scuze pentru ceva. Ceea ce tocmai spusese o emoţionă cu atât mai mult.

Dar emoţia nu dură decât scurt timp. Imediat, antipatia ieşi la suprafaţă. Cum oare să creadă că vocea aceea umilă şi aerul atât de căit erau sincere? Instinctul îi spunea că acest bărbat era periculos şi ar fi fatal să se lase înşelată de o fiinţă atât de insensibilă ca el.

- Foarte bine, declară. Iţi accept scuzele.

John o privi din nou cu atenţie, ca şi când îi citea gândurile şi era gata să adauge ceva. Dar se răzgândi şi încuviinţă dând din cap. In acea clipă îşi luă servieta pentru documente, se ridică şi cu o ultimă înclinare a capului, se îndepărtă.

Indată ce plecă, tânăra femeie avu impresia că respiră mai uşor. Ca de fiecare dată când acest bărbat o părăsea, Cristine avu impresia clară că

scăpase de un mare pericol.

Acum se terminase cu adevărat. Falconer nu va mai insista. Nu-i mai rămânea decât să-l uite.

Dar în zilele care urmară, Cristine îşi dădu seama că nu era atât de uşor. Il zărea neîncetat în campus. Pe culoarele universităţii, înconjurat de un grup de studenţi atenţi la cea mai mică vorbă a marelui atotputernic al finanţelor. Sau hoinărind singur pe aleile care despărţeau peluzele, cu ochii aţintiţi drept în faţa lui. Sau chiar ieşind dintr-o sală de clasă, cu servieta sub braţ.

Uneori se aflară chiar faţă în faţă, dar John nu făcu nici o încercare să-i vorbească, mulţumindu-se cu un uşor semn politicos din cap. Cristinei îi plăcea mai mult aşa. Cel puţin încerca să se convingă de asta...

In realitate, nu era atât de sigură. De când se scuzase atât de politicos, indignarea i se risipise treptat... şi curiozitatea îi sporise proporţional. Intr-o zi, îi afirmase că nu abandona niciodată. Işi schimbase oare părerea?

Şi ce motive avea să fie atât de supărată? Toate acestea îi erau foarte confuze în minte. John îşi recunoscuse greşelile şi stupiditatea propunerii sale. Acum, asta era o poveste veche. Ce voia mai mult?

Intr-o miercuri după-amiază, spre sfârşitul lunii iulie, tânăra femeie stătea singură pe terasa cafenelei, bându-şi cafeaua şi mâncând o delicioasă clătită cu dulceaţă, în timp ce-şi recitea notiţele, când o umbră îi căzu brusc pe caiet. Simţi o prezenţă în spatele său şi ştiu că era vorba de el,

chiar înainte de a ridica ochii.

- Pot să stau alături de dumneata? o întrebă. Toate celelalte mese sunt ocupate.

Cristine cântări pro şi contra. Intr-un anumit fel, prezenţa sa o umplea de bucurie, dar nu voia ca el să observe asta. Ii adresă un zâmbet în mod deliberat rece.

- Dacă vrei, răspunse închizându-şi cărţile pentru a elibera masa. Ia loc. Oricum, curând trebuie să plec.

Falconer îşi puse ceaşca şi luă un scaun.

- Te simţi bine? o întrebă îndată ce se aşeză.

- Muncesc din greu.

John luă o înghiţitură din cafea.

- Şi studiile?

- Sunt în ordine, mulţumesc.

- Când îţi începi noul serviciu?

- în a doua săptămână a lunii septembrie. în mai puţin de o lună.

După o scurtă tăcere, reluă.

- Şi dumneata? Probabil eşti foarte ocupat.

- Oh, da.

Făcu un gest care însemna că asta nu avea importanţă. Din nou se lăsă tăcerea. Falconer îşi termină cafeaua.

- Cristine, îţi spun, vreau să ştii că mi-am jurat să nu-ţi mai vorbesc niciodată. Dar când te-am zărit astăzi, absolut din întâmplare, mi-am spus că poate merită osteneala să încerc pentru ultima dată. Dar dacă mă respingi, voi înţelege.

Lăsă capul în jos şi-şi aţinti privirea pe ceaşca

goală. Cristine era uluită. Vocea bunului-simţ o sfătuia să se ridice şi să fugă cât mai departe posibil, înainte de a nu fi prea târziu.

Prea târziu pentru ce? Nu ştia. Dar ceva din acest bărbat - poate umbra pe care genele o lăsau să cadă peste pometii voluntari, expresia puţin temătoare a buzelor - îşi găsise drum spre inima sa, trezindu-i senzaţii a căror existenţă nici măcar n-o bănuise până atunci.

Dar o intriga mai ales personalitatea sa, nici măcar puterea pe care o avea şi mai puţin banii şi poziţia în lumea afacerilor. Acea violenţă pe care o descoperise sub aspectul indiferent, nu şi-o stăpânea decât printr-o disciplină de fier. Pentru prima dată în viaţă era confruntată cu un bărbat călit ca el.

Printre ramurile plopului care împrăştia umbra binefăcătoare pe terasă, o rază de soare tocmai mângâia părul des al lui Falconer. Pe capul plecat, distinse o şuviţă de păr rebelă, ascunsă de tunsoarea perfectă, dar în ciuda a toate vizibile. Acest mic defect o impresionă în mod ciudat.

Fără să vrea, Cristine se aplecă în faţă şi se apropie de el.

- Ascultă, îi spuse brusc, dumneata eşti cel care a renunţat.

Cu o mişcare energică, John înălţă capul şi îşi privi cu
atenţie interlocutoarea.

- Cum asta? Cr... crezi?

- Ei bine, nici n-ai încercat în acea zi. Mă gândeam...

Se opri brusc, neştiind cum să se exprime.

- Vrei să spui că dacă ţi-aş fi cerut, ai fi acceptat să mă revezi?

- Poate.

Bărbatul se gândi o clipă, foarte concentrat. Cristine îl observă, incapabilă să-şi stăpânească un zâmbet de satisfacţie. De data aceasta, marcase un punct, ea fusese cea care-l luase pe nepregătite.

- N-am văzut lucrurile din acest unghi, Cristine. Păreai furioasă în seara de adio şi atât de distantă când ţi-am vorbit acum câteva săptămâni. Recunosc însă că nu sunt un fin psiholog.

Asta nu este atât de sigur, îşi spuse tânăra femeie. Personajul era mult mai complex decât părea. Ar fi plătit scump pentru a şti ce gândea cu adevărat.

- Nu te descurci atât de rău, îi spuse. Ştii, oare?

Joh se rezemă cu spatele de scaun şi ripostă.

- Incântat să aud asta... dacă eşti sinceră.

- Sunt.

- In acest caz, este perfect. Te invit la cină.

- Când?

- Diseară.

- Diseară, este imposibil, spuse Cristine râzând.

Văzându-l pe Falconer posomorându-se, reluă:

- Sunt studentă. Am teme de făcut pentru mâine.

- Atunci, când?

- Ce-ai spune de sâmbătă seara?

- Foarte bine. La ce oră?

- Mi-e egal. Hotărăşte dumneata.

- In acest caz, la ora şapte, spuse el ridicându-se.

- Aşteaptă un minut! Nu ştii nici măcar unde

locuiesc.

- Ba da, ştiu.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi plecă.

După plecarea sa, Cristine mai întârzie puţin să-şi termine clătita. Ceea ce făcuse, poate nu era foarte inteligent. Oare nu era pe cale să se joace cu focul, riscând să se ardă?

Sfârşitul săptămânii trecu ca un fulger.

- Sper că-ţi va plăcea mâncarea, spuse John Falconer. Locul acesta nu este foarte cunoscut, dar cinez destul de des aici, cu mare plăcere.

Avea un mod de a coborî tonul vocii, cu care Cristine se obişnuise. Cu toate acestea, cuvintele se distingeau clar şi dominau zgomotul neîncetat al celorlalţi convivi.

- îţi voi spune, răspunse Cristine zâmbind. Nu-ţi poţi da seama în ce măsură apreciez o masă bună, de când nu-mi mai număr caloriile.

îndată ce sosiră, şeful de sală veni să-i întâmpine şi-i instală imediat la o masă mică. Cu meniul în mână, Cristine privea curioasă sala în care se afla.

Alegerea acestui loc o surprinsese puţin - un restaurant german înghesuit între un negustor de vechituri şi un mic birt evreiesc, pe o străduţă din Manhattan. Se aşteptase la o replică a Tareytonului, cu un decor luxos, porţelanuri fine şi cristaluri, sfeşnice din argint, chelneri în negru şi chiar, de ce nu? o orchestră care să cânte în surdină. Asta corespundea ideii pe care şi-o făcuse despre stilul lui Falconer.

în schimb, o adusese în acest mic restaurant fără pretenţii, cu un bar pe o latură şi de cealaltă parte

cu un rând de mici mese printre care trecea o chelneriţă în costum bavarez.

- Dacă am începe cu un aperitiv? întrebă John.

- Da, te rog. Pentru mine un martini.

Falconer chemă chelneriţa cu un gest din mână, apoi se întoarse din nou spre Cristine şi remarcă:

- Ti-ai părăsit vechea imagine pentru totdeauna, nu-i aşa?

- Este adevrat. Chiar foştii mei colegi nu mă recunosc întotdeauna.

Cristine nu putu preciza dacă era decepţionat de această schimbare. Oricum, o invitase la cină. Dar de ce oare o preocupa brusc părerea acestui bărbat despre ea?

Mai devreme, pregătindu-se, fusese gata să scoată una din elegantele rochii de seară şi trusele de machiaj pentru a se face frumoasă pentru el. Dar până la urmă, se hotărî la o rochie simplă, neagră, bine croită. Cu atât mai rău dacă John Falconer fusese atras de imaginea sofisticată a manechinului de odinioară.

In acea clipă sosi chelneriţa. In timp ce John Falconer îi punea o întrebare referitoare la meniu, Cristine îşi examină pe furiş gazda. Il găsea mult mai atrăgător decât la început, totuşi, faţa colţuroasă - ca din topor - continua s-o întimideze. Cu atât mai mult în acea clipă: cu capul aplecat asupra meniului, nu i se vedea decât fruntea lată şi sprâncenele negre şi stufoase, încruntate de concentrare.

Dar îndată ce îndreptă capul, Cristine zări o licărire blândă în ochii negri şi un zâmbet binevoitor

pe buze.

- Ai ales, Cristine?

- Totul îmi face poftă! Cum îţi spuneam, nu-mi mai impun nici o restricţie, indiferent de domeniu.

Chipul i se lumină de un zâmbet larg.

- De asta ţi-ai schimbat „lookul“.

Tânăra femeie nu se putu stăpâni să-i pună întrebarea care îi ardea buzele.

- Ei bine, eşti decepţionat?

- Decepţionat? Nu, în nici un caz.

O clipă, o măsură cu atenţie.

- In realitate, noul „look“ îmi place foarte mult. Te găsesc mai puţin sălbatică aşa.

- Sălbatică! Eu! exclamă Cristine râzând.

- In sfârşit, mai puţin inaccesibilă, ca să-mi exprim mai bine gândul, declară puţin jenat. Eşti mai puţin intimidantă, acum.

Stupefiată, Cristine se pregătea să-l întrebe ce voia să spună prin această afirmaţie curioasă, când auzi pe cineva strigând-o pe nume. înălţă capul şi-l zări nu fără surpriză pe Charlie Dalton, la celălalt capăt al restaurantului, în apropierea intrării. înainta spre ea gesticulând, foarte fericit de această coincidenţă.

- Cristine, dragă, sunt nefericit să te văd aşa! îi spuse tachinând-o. De-abia te-am recunoscut.

Tânăra femeie se străduí să zâmbească. Ar fi preferat să nu fie văzută în compania lui John Falconer.

- Bună seara, Charlie. Ce faci?

Acesta se aplecă pentru a-şi trece braţul în jurul

umerilor săi şi o sărută cu zgomot pe obraz. Apoi se întoarse spre Falconer. Zâmbetul i se şterse brusc, făcând loc uimirii. Se îndepărtă de Cristine ca şi când tocmai ar fi atins cărbuni aprinşi şi, dându-se înapoi, fu gata să răstoarne chelneriţa care trecea pe acolo.

- Hm... domnule Falconer, sir, bâigui. Nu ştiam că... Vreau să spun, hm...

Falconer dădu din cap pentru a-l saluta.

- Bună seara, Charlie.

- Bun, ei bine, vă las, spuse Charlie încurcat. Am intrat aici doar pentru a bea un pahar înainte de a mă întoarce acasă. Foarte încântat că te-am văzut, Cristine. Pari în formă foarte bună. Sună-mă într-una din aceste zile.

Se mai îndepărtă de masă cât mai mult posibil, apoi se întoarse şi dispăru. Se căţără pe un taburet chiar în capătul barului, aproape de uşă. De acolo, va putea părăsi restaurantul fără dificultate, îşi spuse Cristine uşurată.

în acea clipă se întoarse spre Falconer. Furia pe care i-o percepu în privire, îi îngheţă sângele. Oare cum va reacţiona dacă o va privi într-o zi în acel fel? Această idee o tulbură. Ce nevoie avea să-l îngrozească astfel pe bietul Charlie?

- De ce eşti furios? îl întrebă. Charlie este inofensiv.

Cu preţul unui teribil efort asupra lui însuşi, John reuşi să-şi controleze mânia şi chipul i se îmblânzi. Totuşi, Cristine observă mica zvâcnire caracteristică de-a lungul tâmplei şi din mâini nu mai văzu decât

pumnii crispaţi pe masă.

- Nu suport bărbaţii care ating femeile.

- Charlie este aşa, doar puţin familiar. Toţi oamenii care lucrează în publicitate sunt astfel. Ascultă, Charlie este un prieten vechi. A fost bun cu mine. Şi mă întristează să cred că ai vrea să-l pedepseşti sau să te răzbuni în vreun fel, doar pentru că a arătat puţină afecţiune pentru mine.

Falconer păstră un timp tăcerea, în aparenţă mai calm, dar uşoara zvâcnire furioasă persista.

- Imi pare rău Cristine. N-aveam dreptul să vorbesc astfel. Relaţiile dumitale cu bărbaţii nu mă privesc.

- Charlie nu este decât un prieten. Pe deasupra, este căsătorit cu aceeaşi femeie de cincisprezece sau douăzeci de ani şi fericit în mariaj.

N-avea dreptul să terorizeze oamenii în acest mod. Cristinei i-ar fi plăcut să-l facă să înţeleagă asta, dar ceva în chipul lui John Falconer o avertiză că era mai bine să nu depăşească anumite limite. Acesta se proteja în spatele unei aparente răceli şi era de preferat să nu-l strângi cu uşa.

Nu se mai discută despre acest incident. Totuşi, Cristine îşi pierdu pofta de mâncare şi de-abia putu onora delicioasa varză acră. Seara părea stricată înainte chiar de a începe.

Capitolul 6

O tăcere din ce în ce mai stânjenitoare domnea între ei. Cristine fu uşurată când Falconer ceru nota de plată.

- Eşti gata de plecare?

- Da, spuse Cristine pe un ton tăios.

Bărbatul acesta o tulbura şi nu mai avea decât o dorinţă: să se afle departe de el. Toate amintirile neplăcute legate de Falconer i se îngrămădiră în minte: modul în care o urmărise, propunerea indecentă, scena cu Jack Brody şi în seara aceasta cu bietul Charlie.

în timp ce Falconer plătea masa la casă, Cristine bătea din picior în apropierea ieşirii. Perspectiva de a se afla singură cu el în taxi era departe de a-i plăcea. Oare cum să se apere dacă-i făcea avansuri? Era atât de mare, atât de puternic! Fu tentată să fugă cât o ţineau picioarele, dar ceva o reţinu.

în ciuda aerelor de dictator şi a intransigenţei, avea în sinea lui o rană dureroasă. De mai multe ori de la prima lor întâlnire, surprinsese o licărire ciudată în ochii de culoare închisă, ceva ce reuşea aproape întotdeauna să ascundă, dar care uneori ieşea la suprafaţă.

Afară, se înnoptase, dar aerul rămăsese cald. Rămaseră o clipă în picioare pe trotuar, stânjeniţi, îmbrânciţi de trecătorii foarte numeroşi. Cel care se hotărî să vorbească fu John Falconer.

- Seara a fost plăcută şi nu este târziu. Vrei să te plimbi cu mine?

Tânăra femeie ezită, amintindu-şi primirea

glacială făcută lui Charlie. Dar nu avea să se teamă de nimic din partea sa. In afară de sărutul de la Boston, n-o atinsese niciodată. Incă de la început o tratase cu o extremă politeţe şi toată seara, n-o atinsese nici măcar uşor.

- De acord, răspunse în cele din urmă.

Se îndreptară spre Madison Avenue, încă foarte animat. Absorbit în gândurile sale, Falconer, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, menţinea o mică distanţă între ei şi-şi încetinise mersul pentru a-l adapta celui al Cristinei.

Brusc, se opri şi se întoarse spre ea.

- Vrei un desert?

Se aflau exact în faţa unei ceainării cunoscute de unde se degaja o delicioasă aromă de cafea proaspăt măcinată.

- Poate o ceaşcă de cafea, da.

Intrară, luară loc la o masă în spate şi aşteptară cafeaua în tăcere. Fură serviţi rapid. Falconer încă nu-şi descleştase dinţii. Cu ochii aţintiţi asupra ceştii aburinde pe care o învârtea neîncetat pe farfurioară, părea să-şi pună ordine în gânduri. Când vorbi în sfârşit, vocea îi era şi mai joasă ca de obicei.

- Ştiu că eşti dezorientată, Cristine, îi spuse accentuând cuvintele. Dar înainte de a mă judeca prea aspru, aş vrea să ştii anumite lucruri în legătură cu mine.

Tânăra femeie nu spuse nici o vorbă. Se mulţumi să bea o înghiţitură mică şi aşteptă.

- Ştiu că nu corespund deloc ideii pe care şi-o fac femeile despre Făt-Frumos şi că sunt departe de a fi romantic.

Cristine îşi puse ceaşca pe masă.

- Zvonurile pretind că nu eşti lipsit de companie feminină, îi replică.

- Oh da! Anumitor femei le place să fie văzute în compania mea, din interes.

Făcu o pauză şi se încruntă.

- Se mai spune că puterea este un puternic afrodisiac. Dar femeilor nu le lipseşte intuiţia şi îmi observă curând defectele şi răceala.

- De ce-mi povesteşti toate acestea?

- Te stimez foarte mult, Cristine. îţi apreciez compania. Admit că la început atracţia mea a fost pur fizică, dar îndată ce am înţeles că nu eşti ca celelalte femei, că nu poţi fi cumpărată, sentimentele mele s-au schimbat. Te admir de asemenea pentru că ai abandonat o carieră în culmea gloriei, pentru a te consacra celor mai puţin norocoşi.

îşi adânci privirea în ochii tinerei femei.

- Mi-ar plăcea să continuăm să ne vedem, dacă accepţi.

Sinceritatea discursului o impresionă pe Cristine. Cum
să-i reziste oare? Iată unul dintre cei mai adulaţi şi mai puternici bărbaţi din Mahattan care se umilea încă o dată în faţa ei. Totuşi, nu reuşea să creadă întru totul în această umilinţă, din partea unui bărbat al cărui obiectiv era să-i domine pe ceilalţi. In platoşa lui era un punct slab, dar nu-l lăsa niciodată să se vadă destul de mult timp pentru a se permite descoperirea a ceea ce ascundea.

Falconer îşi aprinse o ţigară şi fără să-i aştepte răspunsul, abordă alt subiect.

- Aşadar, cursurile se termină curând. Crezi că vei reuşi? o întrebă cu un zâmbet, tachinând-o.

- Sper, am muncit atât de mult!

- Iar noua slujbă nu începe înainte de septembrie.

- Intr-adevăr.

- Cursurile se vor termina cu mult înainte de asta. Ce vei face în acest interval?

- Pur şi simplu mă odihnesc. Jack Brody m-a invitat împreună cu mulţi alţii să merg să petrec ceva timp pe proprietatea sa din Insula Focului.

John Falconer se posomorî brusc. Trase un fum lung din ţigară. Dar când vorbi din nou, mai târziu, îşi recăpătase stăpânirea de sine.

- Va fi o vacanţă odihnitoare şi binemeritată.

- Nu sunt sigură că accept. Cursurile mi-au luat atât de mult timp, încât am neglijat orice altceva. Apartamentul meu are nevoie de o curăţenie generală, iar când voi începe munca, vreau să-i pot consacra toată atenţia.

- Intr-adevăr, te bucuri la ideea de a face această meserie, nu-i aşa?

- Oh da!

Cristine puse coatele pe masă. Indată ce se vorbea despre viitorul ei, faţa i se anima.

- Copiii aceştia au nevoie de o educaţie adevărată, este important să li se arate că în viaţă există şi altceva decât ghetoul lor şi că pot scăpa de droguri şi de crimă. Unii dintre ei sunt foarte dotaţi, să ştii. Nu le lipseşte decât ocazia s-o dovedească.

Când era vorba despre acest subiect, Cristine nu se mai oprea. Din când în când, John Falconer punea câte o întrebare care arăta un real interes pentru

problemă. Tânăra femeie îl privi brusc, cu un aer încurcat.

- M-ai lăsat să monopolizez conversaţia. Sunt jenată! Asta ţi se pare probabil plictisitor.

- în nici un caz. Am făcut o listă de instituţii de caritate de încurajat, iar programul despre care vorbeşti a fost pus în capul listei îndată ce a fost pus în aplicare. Nimic nu este mai urgent decât să ajuţi tinerii să reuşească.

Vocea îi dezvăluia o emoţie reală în spatele cuvintelor. Poate era prima dată când Cristine îl simţea într-adevăr emoţionat. îşi aminti brusc ceea ce-i spusese despre trecutul său.

- Pare că este o problemă care te interesează în mod deosebit...

John se tulbură şi privi vârful incandescent al ţigării. Apoi înălţă capul şi privirea i se pierdu în depărtare, chinuită de o durere insuportabilă.

- Da, murmură în cele din urmă. Mă simt foarte interesat. Dar rareori abordez subiectul. Este trecutul. N-are rost să stârneşti amintirile neplăcute.

- Când ţi-am vorbit prima dată despre copiii defavorizaţi, mi-ai răspuns că te consideri unul dintre ei. Oare ce voiai să spui?

- Este o poveste lungă. Te-am plictisit destul pentru această seară. Dacă eşti de acord să ne revedem, vom avea ocazia să revenim asupra ei.

Incă o dată se retrase în cochilie şi îşi puse masca. Dar breşa se lărgea şi Cristine îşi dorea acum s-o menţină deschisă. Nu avea nimic de pierdut. Dimpotrivă, dacă vor continua să se vadă, va avea doar de câştigat ajutându-l să scape de

rezerva sa. Cheia caracterului său părea să se găsească în trecutul dureros.

- Aş vrea să-mi vorbeşti în seara asta, John.

Acesta îşi stinse ţigara şi-şi adânci din nou privirea în ochii ei.

- De acord! Dacă insişti.

Cristine îşi ţinu respiraţia. In sfârşit, îi va destăinui trecutul, acel subiect pe care se străduia să-l evite. Asta însemna că are încredere în ea. Cu siguranţă, poziţia sa de vârf în meserie îl izolase în singurătate, dar erau şi alte motive mai profunde.

- Iată, mama m-a abandonat la uşa unui orfelinat. Chiar aici, în Manhattan. Măicuţele m-au adăpostit şi m-au crescut. Le datorez foarte mult şi le voi fi veşnic recunoscător pentru ceea ce mi-au dat.

Se opri brusc. Cristine aşteptă câteva secunde să continue, dar tăcu.

- Şi apoi, ce s-a întâmplat?

- Nimic. Nu m-a putut adopta nimeni. Am fost un copil plăpând şi în timp ce sănătatea mi se ameliora, am ajuns la cinci ani, aproape şase. Eram prea mare, crescusem prea repede. Oamenii vor bebeluşi drăgălaşi, nu puşti necivilizaţi.

Când Cristine se pregăti să-l întrebe, îi făcu semn că subiectul este închis.

- Este o poveste veche. Asta m-a învăţat cel puţin că singurul lucru care contează este prezentul. „Culege astăzi trandafirii vieţii“. Iată în ce cred.

- Este un fel de a vedea lucrurile. Să trăieşti clipa prezentă. Totuşi, cred că trebuie să nu pregătim viitorul.

Cristine îşi dorea enorm să-l întrebe despre

modul în care se descurcase la primele încercări grele, cum oare reuşise atât de bine într-un domeniu atât de competitiv ca al său, dar după toate aparenmţele, nu mai dorea să vorbească despre asta. Era chiar mai înţelept să nu comenteze ceea ce tocmai îi spusese. Brusc, Falconer luă ceaşca şi bău restul cafelei dintr-o înghiţitură.

- Mergem? o întrebă.

Imediat ce ieşiră, John chemă un taxi şi în timpul drumului scurt care o despărţea de apartamentul său, Cristine se întrebă ce o aştepta şi cum va reacţiona. Ridicând astfel vălul de pe trecutul său, în ochii ei devenise vulnerabil. De altfel, era măgulită. Dar oare nu va pretinde ceva în schimb?

Foarte aproape de ea, John Falconer părea mai degrabă relaxat. Din când în când, Cristine îi privea pe furiş profilul care se contura în luminile oraşului şi înţelese atracţia fizică pe care o exercita acest bărbat asupra sa. Siguranţa şi forţa pe care le degaja, răspundeau unei aşteptări greu de înţeles a naturii sale feminine. Această descoperire o tulbură.

Taxiul se opri încet în faţa imobilului său. Falconer plăti cursa şi dădu liber taxiului. Cristine avu brusc un gând neplăcut. îşi imagina oare că va petrece noaptea la ea? Cu el nu erai niciodată sigur de nimic.

Dar fu repede liniştită. Falconer îi explică faptul că locuia în apropiere şi se va întoarce pe jos.

Când ajunseră la intrare, Cristine făcu un pas greşit şi se împiedică de ştergătorul de picioare din faţa uşii. El o prinse imediat de cot şi o împiedică să cadă.

Toată seara, n-o atinsese. Acum, degetele calde şi puternice îi ardeau pielea. In acelaşi timp, o străbătu un fior de gheaţă. Se îndreptă şi avu un mic gest de a se da înapoi. John îi dădu drumul imediat.

- Vezi cât de stângace am devenit, spuse Cristine nervoasă, nu mai reuşesc nici măcar să merg ca un manechin.

Când pătrunseră în hol, paznicul ridică ochii şi înclină capul, apoi se adânci din nou în lectură. Falconer o urmă în ascensor şi apăsă pe buton. Cristine scotoci în geantă în căutarea cheilor, nemaiştiind nici ce voia.

Ajunşi pe palier, înaintară în tăcere pe culoarul luminat de aplice mici, la nivelul solului. Cristine introduse cheia în broască, apoi ridică ochii spre el.

- Mulţumesc pentru această cină plăcută, John.

- Plăcerea a fost de partea mea. Eu îţi mulţumesc pentru că m-ai suportat toată seara şi m-ai ascultat cu atâta răbdare. Trecând peste micul incident cu Charlie, am apreciat foarte mult această seară.

Cristine aşteptă o secundă, iar el rămase alături în tăcere. Tânăra femeie răsuci cheia în broască şi împinse uşa. John nu-şi descleştă încă dinţii. Oare ce făcea? Aştepta o invitaţie din partea ei? Işi trecu mâna în interior, pentru a aprinde lumina.

- Totul este în ordine? o întrebă aruncând o privire înăuntru.

- Da. Aici este siguranţă.

Falconer ezită o fracţiune de secundă înainte de a întreba:

- Aş putea să te mai sun?

- Da, răspunse Cristine fără să se gândească. Voi

fi încântată.

Bărbatul îi zâmbi, apoi trăsăturile i se încordară. Lipsită de
orice reacţie, tânăra femeie îl văzu înaintând spre ea încet şi
punându-si mâinile pe umerii săi. Cum nu rezistă, o îmbrăţisă si o atrase spre el. Când în sfârşit se aplecă, stiu că o va săruta si mai ştiu că îşi dorea acel sărut, îl aşteptase încă de când se aflau alături, în taxi.

Nu puse nici o grabă în sărutul lui. In sfârsit, gurile li se întâlniră. Dar de data aceasta, sărutul nu avea nimic brutal ca cel pe care i-l impusese mai înainte.

Apăsarea buzelor sale era doar blândeţe, răbdare, delicateţe. Cristine simţi o căldură tulburătoare răspândindu-i-se prin tot trupul. Respiră parfumul puţin înţepător al lui John. Când acesta întredeschise buzele, tot cu o extremă blândeţe
- un fel de reţinere pe care părea că si-o impune pentru a evita să o bruscheze - tânăra femeie se abandonă beţiei acelui sărut si-si presă corpul de pieptul tare. Voia din toată fiinţa sa ca acea clipă încântătoare să nu se termine niciodată.

Chiar dacă el îsi stăpânea pasiunea care-l mistuia, respiraţia accelerată pe care o simţea pe obraz, degetele fierbinţi ce i se plimbau pe spate, usorul tremur care îl agita, nu lăsau nici o îndoială asupra senzaţiilor care-l încercau, încât Cristine îsi explică mult mai usor că simţea si ea acelasi lucru.

Continuând s-o sărute, John făcu să-i alunece

mâna pe gâtul său. Degetele i se aventurară spre decolteul rochiei. Cristine se încordă.

Falconer percepu cu siguranţă miscarea de a se da înapoi, deoarece înălţă capul si mâna i se întoarse pe umăr. Cealaltă mână cuprinse obrazul înfierbântat al tinerei femei. Isi afundă bărbia în părul său, apoi se îndepărtă.

- Ei bine, noapte bună, spuse cu o voce răgusită. Te voi suna curând.

Făcu stânga-mprejur şi, cu inima palpitând, Cristine îi văzu silueta impozantă îndepărtându-se. Uşile ascensorului se închiseră în urma lui.

Ajunsă în casă, tânăra femeie se întrebă dacă nu visase acea seară. Apoi, cu gesturi mecanice, îşi strânse rochia care tocmai îi căzuse la picioare, o puse la loc în dulapul de haine şi trecu în baie. Era încă foarte devreme, de-abia ora zece, dar seara aceasta bogată în emoţii o epuizase.

La urma urmei, acceptase doar s-o sune. Dar nimic nu o obliga să accepte o nouă invitaţie. Cristine îşi aminti modul în care o sărutase. Cu reţinere, cu blândeţe... Totuşi, pasiunea îi era reală. Bărbatul acesta reprezenta un pericol, iar ea nu avea nevoie de necazuri tocmai în clipa în care se lansa într-o nouă viaţă.

„Nu, îşi spuse strecurându-se între cearşafurile răcoroase, nu trebuie să-l mai văd niciodată“.

A doua zi, duminică, nu avea cursuri şi Cristine profită pentru a dormi puţin mai târziu. Tocmai când îşi prepara cafeaua în bucătărie, o făcu să tresară soneria telefonului. Cu cutia de cafea într-o mână şi măsura în cealaltă, se opri brusc. Nu putea fi decât

el!

Ei bine, hotărârea ei era luată. Puse cutia la loc şi străbătu cu pas decis camera de zi. Un refuz politicos, înainte de a o face să-şi schimbe părerea, iată ce va primi.

Dar nu era John. De-abia spusese bună ziua, că la celălalt capăt al firului răsună vocea Carlottei.

- Ei bine, care pe care? exclamă aceasta din urmă.

- Este prea devreme pentru ghicitori, Carlotta. Despre ce vorbeşti?

- Haide, haide! Nu face pe inocenta. M-a sunat aseară Charlie Danton şi mi-a spus că te-a văzut la restaurant în compania lui John Falconer. De fapt, era complet răscolit încă, adăugă Carlotta râzând. Se întreba dacă trebuia să te sune să-şi ceară scuze, dar nu ştia foarte bine pentru ce. Sărmanul! îmi imaginez că probabil Falconer l-a terorizat, un mic joc în care excelează. Mărturisesc că mă surprinzi, Cristine.

- Carlotta, te rog, oare ce eşti pe cale să insinuezi?

- Ei bine, credeam că-l deteşti pe acest bărbat. Şi apoi, nu aş fi crezut niciodată că te vei lăsa antrenată în acest gen de situaţie.

Cristine simţi că-i sare muştarul.

- Ascultă-mă bine, Carlotta, spuse fără să-şi ascundă mânia. Nu ştiu ce poveste aţi mai inventat tu şi Charlie, dar îţi spun imediat că nu există nimic - absolut nimic - între John Falconer şi mine. Şi dacă nu mă crezi...

- Bine, calmează-te! îmi pare rău. Când mi-a spus

Charlie că v-a văzut împreună, am presupus că era ceva între voi. Iartă-mă, Cristine.

- Te asigur că nu este nimic de presupus. Am dat de el din întâmplare în campus, săptămâna trecută, m-a invitat la cină şi într-o pornire de moment, am acceptat. Asta este tot. Nu este nimic altceva. De altfel, nu am intenţia să-l mai văd.

- De ce? Ţi-a făcut avansuri?

- în nici un caz. De fapt, s-a comportat toată seara ca un gentleman perfect.

- Şi cu toate acestea, nu vrei să-l mai vezi.

- Nu.

- Dar de ce? Iţi dai seama ce reprezintă el? Puterea pe care o are? Banii? Influenţa pe care o exercită? Ti-aş putea numi aproximativ douăzeci de femei care s-ar umili pentru a avea şansa să fie doar văzute în public cu el.

- Ei bine, eu nu sunt dintre acestea. Mi-am pregătit viitorul şi, nici un bărbat, nici chiar John Falconer, nu va schimba nimic.

Carlotta oftă profund.

- Iţi admir spiritul de independenţă, dar laşi să-ţi scape o partidă bună, Cristine.

- Poate, dar decizia mea este luată. Acum, dacă asta este tot ce voiai să-mi spui...

- Nu, o întrerupse Carlotta, ofensată. De fapt, n-am mai avut veşti de la tine de săptămâni şi mă întrebam cum se desfăşoară studiile tale.

Cristine nu se putu stăpâni să râdă, percepând o notă de speranţă în vocea prietenei sale.

- Totul se desfăşoară minunat, mulţumesc. Şi nu, nu-mi lipseşte munca de manechin şi nu am deloc

intenţia să mă întorc la agenţie.

Luni, după cursul de dimineaţă, Cristine şi Angela se aflau din nou pe terasa cafenelei, în faţa cafelei aburinde, aplecate peste caiete şi comentând ultimele teorii ale profesorului, când brusc, Angela se îndreptă pe scaun.

- Spune-mi, nici măcar nu mi-ai povestit despre întâlnirea de sâmbătă. S-a petrecut bine?

Presată de întrebarea Angelei, a doua zi după întâlnirea lor cu Falconer în campus, spre marele său regret, Cristine îi mărturisise că acceptase invitaţia la cină. După Carlotta, era rândul Angelei s-o hărţuiască! Răspunse cu un aer indiferent.

- Ştii, John Falconer nu este decât o relaţie de afaceri.

- încearcă puţin să-l faci pe el să creadă asta, replică Angela.

Cristine îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Ce vrei să spui?

- Oh, nimic. Doar că nu am degeaba un soţ, trei fraţi şi vreo treizeci de verişori. Ştiu ce înseamnă acea mică licărire din ochii unui bărbat.

- Foarte bine. La un moment dat, cred că a vrut să aibă o legătură cu mine, dar nu m-a interesat. Aşa că am devenit doar prieteni. Şi mai mult! Este un personaj prea trecut prin multe, prea de temut, pentru mine.

- Sunt sigură că te-ai descurca foarte bine cu Făt-Frumos al tău. Nu-ţi lipseşte caracterul şi nu-ţi poţi ascunde frumuseţea în spatele ochelarilor ăştia oribili.

- Nu pot face nimic dacă sunt aşa. Nimeni nu

este răspunzător pentru ce i-a dat natura, dar, după cum am spus deja, am mizat destul pe înfăţişarea mea.

Se gândi un minut, înainte de a relua.

- în plus, John Falconer nu este tocmai un Făt-Frumos.

- Nu, poate nu. Dar ce importanţă are? Philip al meu are tendinţa să-şi piardă părul, dar pentru mine rămâne bărbatul cel mai sexy de pe planetă. Lui John Falconer al tău nu-i lipseşte farmecul, îl găsesc fascinant.

- Mi s-a spus că bărbaţii puternici produc acest efect asupra anumitor femei...

Intâlni privirea Angelei şi amândouă izbucniră într-un puternic hohot de râs.

- Oricum, continuă Cristine, n-are importanţă. John Falconer nu este genul meu. Şi chiar dacă era, n-am intenţia să mă angajez într-o aventură, cel puţin acum. Tot ceea ce vreau, este să-mi termin cursurile aici fără să mă fac de râs şi să reuşesc în învăţământ.

- Intr-una din aceste zile îţi vei schimba părerea. Toate femeile au nevoie de un bărbat ca să le iubească. Este cel mai natural lucru care există. Probabil ai avut deja cereri în căsătorie. Nu te-au tentat?

- Nu. A existat un bărbat - mai degrabă un tânăr - la începutul studiilor mele...

Chipul i se întunecă.

- Dar asta era acum mult timp. După aceea, am fost prea prinsă de munca mea. Crede-mă, meseria de manechin este foarte greu de suportat. Este cu

totul altceva decât îşi imaginează oamenii.

- Ce s-a întâmplat? insistă Angela. Cu tânărul bărbat, vreau să spun.

- Oh, era la fel cu ceilalţi. Mă considera mai mult ca pe un trofeu decât ca pe o companie sau o parteneră. Iţi imaginezi că am avut noroc pentru că am venit pe lume cu o siluetă frumoasă. Dar când am înţeles că pentru bărbaţi nu eram nimic altceva decât un chip, un trup cu care se fălesc...

- Nu toţi bărbaţii sunt aşa, murmură Angela cu blândeţe.

- Fără îndoială am exagerat puţin, dar aşa îi simt. Chiar şi pe eroul tău, John Falconer.

Se întrerupse. De-abia îi rostise numele şi îşi dădu seama că era nedreaptă. La început, este adevărat, fusese atras de fizicul ei dar apoi totul se schimbase. Cu prima ocazie nu-i făcuse avansuri şi fusese sincer când spusese că o admiră şi o respectă pentru ea însăşi, pentru personalitatea sa. Dar acest subiect era prea personal pentru a-l discuta cu prietena ei.

- în sfârşit! N-are nici o importanţă, declară adunându-şi caietele. Oare nu este ora să te duci să-l iei pe micul Mark de la şcoală?

în zilele următoare, Cristine se strădui să uite conversaţiile pe care le avusese cu Carlotta şi cu Angela, referitoare la John Falconer. De altfel, fu lucru uşor, deoarece studiile îi cereau tot mai multă muncă.

Pentru a evita o eventuală invitaţie din partea lui John Falconer, îşi pusese la punct un mic discurs, învăţat pe dinafară. Pe scurt, îi va spune că nu voia să-l jignească, dar trebuia să înţeleagă că nu mai

voia să-l vadă etc.

Trecu o săptămână fără veşti de la el. Cristine era împărţită între indignare şi curiozitate. Oare ce i se întâmplase? Poate era bolnav? La spital? Mort? în fiecare zi citea paginile economice şi cancanurile din ziar pentru a vedea dacă îi era menţionat numele şi avu chiar ideea de a întreba un student de la departamentul Administrării Afacerilor de la universitate. Era pe punctul să renunţe la el, când, în sfârşit, o sună.

Era într-o seară din săptămână şi tânăra femeie tocmai îşi terminase pregătirea cursurilor de a doua zi. în apartamentul liniştit, răsună soneria telefonului. Era aproape ora zece. Oare cine putea s-o sune atât de târziu? Se ridică, se întinse şi se duse în hol.

- Alo!

- Cristine, sunt John Falconer.

Timp de câteva secunde, rămase mută. Era chiar ultima persoană pe care se aştepta s-o audă în acea seară! Ar fi trebuit să fie mânioasă, sau cel puţin indiferentă şi totuşi, un elan de fericire îi încălzi inima.

- Bună seara, John, îi răspunse, căutând să-şi păstreze sângele rece.

- Iartă-mă că te sun atât de târziu. In aceste ultime săptămâni am fost la Paris şi nu m-am întors decât astăzi. Am încercat să sun înainte, fără succes.

- Am lipsit aproape tot timpul. După cursurile de dimineaţă, mi-am petrecut restul zilei la bibliotecă pentru a lucra la testul ăsta blestemat.

- Nu merge? Pari puţin descurajată.

- Să zicem că este cu adevărat dificil... Şi Parisul?

întrebă după o tăcere.

- Chiar n-am avut ocazia să văd oraşul. Cea mai mare parte a timpului, am fost închis cu reprezentanţii noştri într-o sală de conferinţe sau într-un birou. Oricum, timpul a fost închis.

Din nou se lăsă tăcere. John era un bărbat de cuvânt şi o sunase fără îndoială doar pentru că îi promisese. Acest gând o contrarie mai mult decât ar fi dorit.

- Ei bine... începu Cristine.

In aceeaşi clipă, John începu din nou să vorbească:

- Am sunat pentru a te întreba dacă vrei să cinezi cu mine sâmbătă seara.

- Cu plăcere.

- Bine! Voi trece să te iau pe la ora şapte. De acord?

După ce închise, Cristine rămase timp îndelungat în hol, cu
mâna pe telefon, speriată de ceea ce tocmai făcuse, în ciuda hotărârilor sale. în cele din urmă, se duse în bucătărie. Pentru că oricum nu va putea să doarmă, mai bine va bea o ceaşcă de cafea...

- Oare ce te-a îndemnat să-i accepţi invitaţia? murmură pentru ea însăşi, preparându-şi cafeaua.

Rămase cu gestul neterminat.

- Pentru că voiam, iată de ce, spuse cu voce tare.

îi lipsea! înaintea telefonului său, nu voise să accepte asta, dar acum era limpede. împotriva oricărei aşteptări, bărbatul acesta ciudat reuşise să trezească în ea ceva. De ce? Oare cum se întâmplase?

Simţea oare milă? Nu, era imposibil. Acest bărbat

avea totul. Pe de altă parte, părea atât de singur! Avea cu siguranţă nevoie de o prietenă. Dar se va mulţumi oare cu o prietenie? Cristine nu reuşea să şi-l imagineze pe John Falconer oprindu-se din drum şi renunţând la obiectul visurilor sale.

îşi turnă o ceaşcă de cafea pe care o bău cu înghiţituri mici, în bucătărie, încă tulburată de descoperirea pe care tocmai o făcuse.

Ceea ce o preocupa cel mai mult în toate acestea, era impresia că se avânta într-un lucru care o depăşea, într-o aventură pe care nu era sigură că o va putea duce la capăt.

Capitolul 1

Se putea spune că întâlnirea lor de sâmbăta următoare fu copia exactă a celei precedente, doar că, de data aceasta, Falconer o duse într-un restaurant japonez foarte la modă şi foarte scump, unde o făcu să stea pe perne la o masă joasă, pentru a degusta o serie de mâncăruri uimitoare, ca sushi şi tempura, însoţite de orez şi de legume exotice. Băură sake şi discutară în mod plăcut.

Ceilalţi convivi aparţineau societăţii alese a New Yorkului - actori, cântăreţi, artişti de renume, moştenitori bogaţi, arborând ţinute mai mult sau mai puţin excentrice. Toată această lume bună n-o intimida deloc pe Cristine. Evoluase aici în perioada în care fusese manechin şi era obişnuită.

De atunci, parcursese un drum! In câteva luni, scara sa de valori i se schimbase radical, încât se simţea ca o străină în această societate sofisticată, mai ales faţă de lumea reală, în care tocmai intrase.

Cât despre John, nimic nu-l stânjenea. Mai imperturbabil ca niciodată, arbora un aer detaşat de mare senior, răspunzând prin semne uşoare şi politicoase, dar reci, saluturilor vecinilor şi acceptând ca pe un drept al său atenţiile chelnerilor.

Cristine se amuza de această agitaţie şi aprecia compania lui John... până în clipa în care, spre sfârşitul mesei, un bărbat îmbrăcat într-un smoching puţin uzat apăru în spatele unui palmier în ghiveci, fluturând deasupra capului un aparat de fotografiat. Orbită de lumina flasului, avu nevoie de o clipă să-şi

revină.

Recunoscu faţa unui reporter de la un cotidian de scandal. Stătea în picioare la câţiva metri de masa lor, cu un carnet în mână şi cu aparatul atârnat pe braţ.

- Salut, Cristine! exclamă acesta.

Apoi, aruncând o privire spre vecinul ei de masă, îl salută de asemenea şi pe John Falconer cu o voce mai mieroasă şi se îndepărtă în căutarea unor prăzi noi.

Cristine se ridicase deja, gata să-l urmeze pentru a protesta împotriva acestui amestec detestabil în viaţa sa particulară, dar după ce reflectă, se răzgândi. Tot scandalul era inutil şi se aşeză din nou pe perne, cu un oftat.

- Ce nu este în ordine? o întrebă John. Pari furioasă.

- Oh, era Jerry Dodd de la „Tribune“. Fotografia va apărea în pagina cu bârfe, de mâine.

- Ce dacă va apărea?

- Ştii bine. Vor întocmi o poveste de necrezut şi o vor tipări în ziarul lor de doi bani.

- De ce le-o iei astfel în nume de rău? Credeam că eşti obişnuită cu acest gen de publiciate.

- Da, dar înainte asta făcea parte din cariera mea.

- Care este diferenţa acum?

- Nu-ţi dai seama? Jerry este maestru în insinuări. Va începe prin a spune că suntem cei mai buni prieteni din lume şi apoi va face să trec drept amanta dumitale.

- De ce ar face-o?

- John! Evident, pentru a-şi vinde foaia mizerabilă! Totuşi, ţi s-a întâmplat deja asta. Am văzut nişte notiţe despre dumneata. Ii interesezi foarte mult pe oameni şi eşti în permanenţă sub ochii jurnaliştilor.

- Nu citesc niciodată bârfele, spuse el tăios.

- Dar alţii o fac!

- Şi asta te deranjează?

- Bineînţeles că mă deranjează. Cum voi apărea în faţa viitorilor mei colegi? Ce idee îşi vor face despre mine elevii, dacă ziarele mă vor prezenta ca pe o femeie întreţinută? Mă vor judeca greşit chiar înainte să-mi ţin primul curs.

- Foarte bine, spuse John punându-şi servieta pe masă. Mă voi ocupa eu de asta.

Cristine îl văzu stupefiată apropiindu-se de Jerry Dodd care stătea la trei mese mai departe. Il bătu uşor pe umeri şi fotograful indiscret se întoarse, arborând acelaşi zâmbet. John îi vorbi câteva clipe, cu degetul îndreptat spre aparatul de fotografiat.

Zâmbetul lui Jerry dispăru şi îşi flutură carneţelul. După toate aparenţele, nu era de acord. Dar văzându-l pe John fulgerându-l cu privirea, reporterul făcu un pas înapoi şi dădu din cap. Părea îngrozit.

- Totul este aranjat, anunţă John reluându-şi locul lângă Cristine. Vrei un desert? Cafea? Un păhărel de alcool după cafea?

- Ce i-ai spus?

- Ce importanţă are? Oricum, poţi fi sigură că nu va apărea nici o fotografie şi nici un articol despre noi. Nu este de-ajuns?

Tânăra femeie nu insistă, dar nu era greu de imaginat ameninţările pe care le folosise probabil, pentru a face presiuni asupra lui Jerry Dodd.

Restul serii trecu fără vreun alt incident. Ca şi data trecută, o conduse până la uşa apartamentului, îi mulţumi cu amabilitate şi după un sărut lung şi tandru, o lăsă în faţa uşii, cu inima palpitând.

Incredibil! îşi spuse Cristine. în tot timpul cinei îi admirase dezinvoltura şi politeţea. La sfârşitul serii, aşteptase cu nerăbdare să-i simtă braţele în jurul ei, gura peste a sa, se simţea gata de orice... sau aproape.

în plus, era sigură că Falconer simţea acelaşi lucru, în ciuda aerului său detaşat. Cristine ghicise asta în privirea insistentă pe care o aţintise de mai multe ori asupra ei în timpul serii.

Aşa că se aşteptase să meargă mai departe, s-ar fi bucurat s-o facă şi de data aceasta, în timp ce o îmbrăţişa, fusese gata să-l invite la ea. Acea reţinere deliberată o supunea la chinuri. Fără îndoială, spera să facă ea primul pas.

Iar fără incidentul cu Jerry, cu siguranţă l-ar fi făcut, dar importanţa puterii sale o speriase, chiar dacă ea profitase de acest lucru în acea seară. Oare ce se va întâmpla dacă într-o zi o va folosi împotriva ei?

Un lucru era sigur: îşi deschisese inima. Copilăria îi modelase personalitatea şi explica de ce devenise singuratic şi se retrăsese într-o carapace solidă. Depindea doar de el să-i arate că era atent pentru

sine, că nu avea nevoie să cumpere dragostea.

Două săptămâni mai târziu, într-o călduroasă după-amiază de la mijlocul lui august, Cristine, aşezată în faţa măsuţei de toaletă se pregătea să-l întâlnească pe John în oraş. Cursurile de vară se terminaseră şi nimic n-o mai împiedica să iasă în timpul săptămânii. John îi dăduse întâlnire la biroul său, pentru a evita să vină s-o ia la ora de vârf.

De două săptămâni, se întâlniseră regulat. Dar în afară de faptul că se hotărâseră să se tutuiască, relaţia lor nu evoluase. Când o conducea acasă, John se mulţumea tot cu un sărut tandru şi cu un bună seara politicos, iar ea simţea o decepţie tot mai mare, amestecată cu uimire.

Atitudinea lui John o făcea să se îndoiască de atracţia pe care o exercita asupra lui. Intr-un fel, era plăcut să nu fie tratată ca un obiect, asta era diferit de experienţele sale anterioare - dar pe de altă parte, nu ştia cum să reacţioneze.

Fără îndoială era mai bine astfel, îşi spuse, deoarece nu exista un viitor posibil pentru ei, dar îndoiala se insinua. De ce oare rămânea de gheaţă? Şi dacă nu era atras de ea, de ce continua s-o invite?

Astăzi îşi petrecuse după-amiaza pregătindu-se. Ideea de a pătrunde pentru prima dată în sanctuarul lui Falconer şi Asociaţii o neliniştea. îşi încercă aproape toată garderoba, dar nici o toaletă nu i se păruse potrivită pentru ocazie. Hainele pe care le purtase în timpul cursurilor erau prea comune, iar ceea ce-i rămăsese din garderoba de manechin, prea bătătoare la ochi. Acum era prea târziu să iasă să-şi

cumpere ceva. Până la urmă atenţia i se îndreptă spre un costum uşor din poplin de culoare crem, având sub vestă un tricot maro cu mâneci scurte, ideal pentru această vreme umedă şi caldă.

Petrecuse de asemenea o oră greu de suportat încercându-şi machiajul şi experimentând coafuri noi, dar în zadar. La urma urmei, de ce îşi ieşea astfel din fire pentru o simplă întâlnire? îşi spuse privindu-şi imaginea în oglindă. Cu un gest iritat, îşi perie părul lung auriu şi, ca în fiecare zi, îl legă la baza cefei, de data aceasta cu un ornament în formă de nod, din catifea. Apoi aplică puţină pudră roz pe obraji şi folosi luciul obişnuit de buze. Se grăbi să iasă din cameră, înainte de a-şi schimba părerea.

Când taxiul galben se opri în faţa imobilului de pe Madison Avenue, se îndreptă fără să şovăie spre ascensoare şi apăsă pe treisprezece. Firma lui John ocupa după toate aparenţele întregul etaj, deoarece nu văzu decât o intrare, cu uşă dublă din lemn şi o tablă din bronz cu litere de aur: „Falconer şi Asociaţii“. Un impresionant lux discret!

îşi adună tot curajul înainte de a împinge uşa şi a pătrunde într-o vastă sală de aşteptare acoperită cu aceeaşi mochetă groasă ca pe culoar. Fotolii mari înconjurau o masă din sticlă pe care erau aşezate teancuri de reviste şi o scrumieră de cristal. Cristine remarcă de asemenea tablourile cu peisaje, în rame de metal lucrate minuţios şi un birou vechi din lemn de trandafir.

Totul se îmbina pentru a da o atmosferă de bogăţie, dar fără ostentaţie. Nu era nici ţipenie de

om. Cristine înaintă cu paşi lenţi spre birou. In acea clipă auzi voci care proveneau dintr-o încăpere vecină. Uşa se deschise şi apăru John, îngândurat. Dar îndată ce o văzu, faţa i se lumină.

- Bună seara, spuse tânăra femeie, zâmbind la rândul său. Am venit mai devreme?

- Deloc. Am avut doar o mică problemă de rezolvat înainte de plecare.

In hol îl urmă un bărbat... care nu era altcineva decât Bill Mason, responsabilul cu relaţiile publice. Indată ce o recunoscu pe Cristine, înaintă spre ea, cu braţele deschise.

- Cristine Connors! exclamă. Ce naiba faci aici?

Ii prinse mâinile în ale sale şi se îndepărtă puţin ca pentru a o privi mai bine.

- Ce s-a întâmplat cu dumneata? Te-ai schimbat, ai un aer mai auster.

- Bună seara, Bill, spuse Cristine, eliberându-se. Imi face plăcere să te revăd. Şi cu cât am un aer mai serios, cu atât mai bine. Am devenit profesoară.

- Trebuie să spun că nu ai deloc aerul, remarcă Bill studiind-o cu o privire critică. Chiar şi îmbrăcată cu un sac pentru cartofi, vei părea o zeiţă.

Brusc se auzi vocea tăioasă a lui John Falconer.

- Mason!

Bill păli şi făcu stânga-mprejur.

- Da, domnule.

- în ceea ce priveşte dosarul Pendergast, m-ai înţeles bine?

- Da, domnule.

- în acest caz, îţi propun să te ocupi de el imediat.

Eu plec.

- Desigur, domnule.

Mason se întoarse din nou pentru a-i adresa un zâmbet timid tinerei femei, apoi se grăbi să ajungă în birou.

- Să mergem, spuse John.

Luară ascensorul în tăcere şi ajunseră în faţa imobilului, unde îi aştepta o limuzină luxoasă. Un şofer în uniformă ieşi pentru a le deschide portiera din spate, fără să uite un uşor salut respectuos.

- Am impresia că ies cu un ministru, observă Cristine, instalându-se pe scaunul confortabil.

- Nu sunt multe taxiuri libere la ora aceasta, iar firma plăteşte pentru limuzină. Aşa că o folosesc uneori.

Se aplecă pentru a-i da şoferului o adresă pe care Cristine o recunoscu imediat ca fiind cea a lui John. Se încordă. Trebuia oare să fie ofensată, sau uşurată că o ducea la el? John îi ghici tulburarea.

- Sper că nu vezi nici un inconvenient să cinezi la mine. Ti-am dat întâlnire la birou, deoarece mă gândeam că vom cina în apropiere. Dar aştept un telefon important.

- Nu mă deranjează.

în seara asta, suspansul va lua sfârşit, se gândi. Inima începu să-i bată cu putere şi o cuprinse o emoţie nestăpânită. Intuiţia îi spunea că sub masca imperturbabilă, John simţea aceeaşi tulburare. Chiar atmosfera din limuzină era încărcată de electricitate.

Rulară un timp în tăcere. John se instalase confortabil, cu picioarele întinse în faţă, cu mâinile pe genunchi şi privea traficul, cu ochii pe jumătate

închişi. Părea dintre aceia care puteau adormi profitând de rarele clipe în care atenţia nu le era solicitată, pentru a se odihni puţin.

- Am o întrebare să-ţi pun, spuse Cristine după un timp.

- Da?

- De ce era Bill Mason surprins să mă vadă în biroul tău? Nu ştie că ne vedem?

- Nu.

- De ce?

- Asta nu-l priveşte, răspunse pe un ton fără replică.

- Din întâmplare, ţi-e ruşine cu mine?

John îşi aţinti asupra ei privirea pătrunzătoare. Cristine sesiză în ea puţină uimire. Poate şi un reproş. Remarca sa poate îl jignise. Dar o clipă după aceea, zâmbi.

- Haide, ştii bine că din principiu nu amestec niciodată viaţa personală cu cea profesională.

Nu era greu de acceptat. John era cel mai ascuns bărbat pe care-l cunoştea. Voia să fie stăpân pe destinul său şi, pentru asta, înălţase un zid de netrecut în jurul lui.

Când ajunseră în faţa imobilului în care locuia John, Cristine îşi aminti seara în care îi făcuse propunerea aceea ridicolă. Amintirea era puternică, dar incidentul părea că se petrecuse în urmă cu ani. In acea seară îl considerase pe John un bărbat superficial. Cât de mult se înşelase!

Acesta înaintă spre fereastră pentru a da draperiile la o parte. Incă tulburată de atracţia pe care o exercita asupra ei, Cristine îi urmărea toate

mişcările, mersul sigur şi graţios, silueta dreaptă.

La întoarcerea lângă ea, îşi scoase haina, descoperind sub cămaşa imaculată bustul puternic, braţele viguroase. Se apropie mai mult şi Cristine răscoli nervoasă în poşetă.

- Nu te deranjează? a întrebă cu obişnuita curtoazie punându-şi haina pe spătarul scaunului. Aerul condiţionat n-a funcţionat niciodată foarte bine în acest imobil.

- Bineînţeles că nu. Este adevărat că este cald.

- Pot să-ţi scot vesta?

Cristine ezită. Purta totuşi micul tricot maro fără sutien. Când era manechin n-o deranja, dar în această clipă...

- Nu, mulţumesc, murmură. Nu imediat.

- Vrei să bei un pahar înainte de masă? Doamna Hudson a pregătit un supeu rece, înainte de a pleca şi este încă devreme.

- Da, vreau să beau ceva.

- Un gin tonic? o întrebă îndreptându-se spre barul de lângă şemineu.

- Perfect! spuse Cristine instalându-se la un capăt al canapelei confortabile.

John se întoarse cu spatele pentru a prepara aperitivele, ceea ce-i permise Cristinei să-l observe pe îndelete. Era surprinsă de supleţea trupului său, îngustimea taliei şi a şoldurilor, care contrasta cu bustul viguros. Nu-şi scosese cravata, dar mânecile îi erau suflecate, descoperind braţele puternice. Pe mâna stângă purta un ceas fin din aur, cu o curea

din piele neagră. Singura bijuterie pe care o arbora.

John reveni curând cu băuturile. îi întinse un pahar, apoi se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

- In sănătatea ta! spuse încet, bând o înghiţitură.

- In sănătatea ta, murmură Cristine, cucerită de privirea lui.

Roşie de ruşine, întoarse privirea.

Câtva clipe păstrară tăcerea. După drumul pe care-l făcuseră în maşină, tensiunea dintre ei sporise mereu. Cristine simţi câteva picături de transpiraţie pe frunte.

- Dacă am mânca? sugeră John, lăsând paharul gol.

- De acord.

John se ridică şi fără s-o slăbească din ochi, rămase în picioare în faţa ei, aşteptând să-şi pună paharul pe măsuţa joasă, rotundă.

- Mi se pare că suferi de căldură, Cristine. Poate acum vrei să-ţi scoţi vesta?

Aceasta ridică ochii spre el. In privirea mereu de nepătruns, crezu că sesizează o licărire nouă şi mai blândă, care o linişti. Nu-i va face niciodată vreun rău, se gândi, încrezătoare.

- Da, te rog.

Se aşeză în spatele ei pentru a o ajuta să-şi scoată vesta, pe care o puse pe canapea. Cristine închise ochii. Ceea ce aştepta de mult timp, era pe cale să se întâmple. Inima începu să-i bată cu o viteză alarmantă.

Când îi simţi mâinile aşezându-ise pe umerii goi, Cristine crezu că leşină. Apoi o atrase spre el. In

acea clipă, tânăra femeie se relaxă şi se lăsă la pieptul său.

John îşi afundă bărbia în părul blond şi îi masă umerii cu o extremă blândeţe. Cristine dădu capul puţin mai pe spate. Erau obraz lângă obraz. Se înfioră la contactul cu pielea aspră a bărbiei sale pe obrazul catifelat. Mâinile lui coborâră de-a lungul braţelor şi-i sărută gâtul cu buze fierbinţi. Instinctiv, Cristine întoarse capul într-o parte, oferindu-i gura. Buzele îi erau fierbinţi, avide. Nu mai era beţia uşoară a primului lor sărut, ci un foc mistuitor, care îi ardea.

Cu braţele pe talia sa, John o ţinea lângă el. Cristine îşi ţinu respiraţia când îşi puse mâinile pe abdomenul ei. Cu o voluptate exacerbată, începu s-o mângâie, urcând lent spre pieptul ferm. Cu efort, reuşi să-şi despartă buzele de ale sale.

- Cristine, murmură. Cristine scumpă.

Respiraţia caldă de lângă urechea sa făcu să se nască în ea un val de dorinţă.

Cu o mişcare posesivă, îşi închise palmele peste sânii săi. Apoi, mângâierile abile fură reluate cu blândeţe şi senzualitate. Tricotul îi mângâia pielea goală. Capul i se învârtea, dar se lăsă pradă cu voluptate acelei ameţeli. Niciodată nu se rezuse în stare de un asemenea abandon.

Cu un geamăt răguşit, John îşi strecură o mână sub tricot pentru a-i atinge pielea catifelată şi fierbinte a sânilor, întârziind asupra vârfurilor ridicate. Senzaţia pe care o trezea în ea era aproape dureroasă, dar pentru nimic în lume Cristine n-ar fi vrut să înceteze magia acestor mângâieri. Se simţea

incapabilă să-i reziste. Pradă unei dorinţe ameţitoare, toată fiinţa sa visa să devină una cu el.

Cristine se întoarse în braţele lui John, pentru a fi cu faţa şi îşi înnodă braţele în jurul cefei sale, privindu-l. Auzi o respiraţie grea, dar nu putea spune dacă era a lui sau a ei. Continua să-l privească atent, în tăcere, pentru a încerca să-i citească pe faţă ce simţea. Dar trupul spuse destul focului care o cuprinsese. închise ochii şi dădu capul pe spate, provocatoare, aşteptând ca el s-o îmbrăţişeze din nou.

In loc de asta, John o prinse de umeri şi se îndepărtă cu bruscheţe. Când Cristine deschise ochii, era întors deja şi se îndrepta spre bar. Uluită, îl văzu turnându-şi un pahar de brandy, pe care-l bău dintr-o înghiţitură.

Când o privi, parcă era de marmură. Se întoarse spre ea şi declară cu un aer grav:

- Imi pare rău, Cristine. Nu voiam să se întâmple aşa.

Tânăra femeie era năucită. Oare nu înţelegea că-l voia la fel
de mult cum o voia el? Cu experienţa sa, ar fi trebuit să simtă că răspundea dorinţelor lui. O cuprinse un val de ruşine şi îşi stăpâni din toate puterile lacrimile. Incapabilă să-i susţină privirea, întoarse ochii, pradă unei stânjeneli îngrozitoare. Fără să aştepte, John i se alătură şi-i prinse mâinile în ale sale.

- Cristine, te rog, priveşte-mă.

Aceasta ridică ochii spre el.

-John...

Dar nu fu capabilă să continue.

- Să ne aşezăm, trebuie să-ţi vorbesc.

O conduse spre canapea şi o instală lângă el, păstrându-i mâinile în ale sale.

- In aceste ultime săptămâni, am făcut mari eforturi asupra mea pentru a nu te împinge să faci ceva împotriva voinţei tale.

Făcu o pauză şi îşi trecu degetele prin părul în dezordine.

- Dar în seara asta, mi-am pierdut capul. Nu sunt un supraom, să ştii. O clipă în plus şi te-aş fi dus în pat. Ştiu că este prea curând, dar adineaori mi-ai părut atât de dezirabilă, atât de încrezătoare...

Se întrerupse, se ridică şi începu să măsoare încăperea ca un leu în cuşcă. In sfârşit, se întoarse spre ea.

- Aşteaptă aici, Cristine. Doar un minut.

Părăsi încăperea cu pas hotărât. Uluită, aceasta căuta o explicaţie atitudinii sale ciudate... dar în zadar. Oare de ce era prea curând? Credea că aceste lucruri se făceau în clipa în care fuseseră hotărâte? Când un bărbat şi o femeie erau atraşi unul spre celălalt ca ei, când îi unea o alchimie perfectă, de ce să aştepte?

Se străduia să găsească un mod de a-i explica faptul că-i împărtăşeşte dorinţele. De altfel, era oare posibil să nu-şi fi dat singur seama de asta?

Două minute mai târziu, John se întoarse şi îşi reluă locul lângă ea. Zâmbind, îi întinse o cutiuţă plată şi ovală.

- Ce este asta? îl întrebă, din ce în ce mai

descumpănită.

- Ia-o. Este pentru tine.

- Un cadou? Dar nu este ziua mea.

- Deschide-o.

Nerăbdarea care i se percepea în voce era atât de impresionantă, încât Cristine îşi uită iritarea. Era ca un băieţel, aşteptând cu îngrijorare să i se despacheteze cadoul. Un lanţ de aur, se gândi tânăra femeie deznodând panglica aurie. Fără îndoială foarte scump, dar pentru a-i face plăcere, îl va accepta.

Funda căzu pe jos şi Cristine ridică încet capacul. Acolo, într-o mică adâncitură a cutiei acoperite cu satin albastru regal, se afla o brăţară din diamante, fiecare piatră având cel puţin un carat. Cristine nu-şi credea ochilor.

- Priveşte, îi spuse John scoţând bijuteria somptuoasă. încearc-o!

îi luă mâna şi îi trecu brăţara în jurul încheieturii.

- Aveam intenţia să aştept mai mult timp înainte să ţi-o ofer. O am de mai multe luni şi apoi, în seara asta păreai atât de... în sfârşit, am hotărât că este timpul potrivit.

Ii fixă închizătoarea. Tânăra femeie întinse braţul şi privi pietrele magnifice cu detaşare, cu indiferenţă. O dată şocul depăşit, o mânie rece puse stăpânire pe ea.

- De când ai brăţara asta, John?

- Am cumpărat-o în mai.

Expresia sa pierduse orice bucurie. Nu se aştepta la o asemenea reacţie. Tonul glacial al Cristinei îl chinuia.

- De ce este atât de important? o întrebă îngrijorat. Ce se întâmplă, Cristine? Dacă nu-ţi place, o pot încă schimba.

- Era înainte, sau după ce mi-ai făcut acea propunere? îl întrebă aceasta, tot foarte rece.

John păru contrariat.

- Oare n-am hotărât să uităm seara aceea?

- Te rog, răspunde-mi! Era înainte, sau după?

- In realitate, a fost în aceeaşi zi, dacă ţii să ştii, dar ce importanţă are?

Cristine îşi desprinse calm brăţara, o puse la loc şi închise cutia pe care i-o întinse. Apoi se ridică şi-l privi pe John, aşezat pe canapea. Bărbatul de care se crezuse îndrăgostită de-abia acum câteva minute, se transformase într-un monstru pe care-l măsura acum cu o ură neascunsă.

- Incă încerci să mă cumperi, nu-i aşa? Aşadar, nu vei învăţa niciodată!

John se ridică dintr-o săritură şi o prinse de umeri.

- Nu. Te înşeli, Cristine.

- In acest caz, cum explici asta? îi strigă, cu un deget îndreptat spre cutia pe care o lăsase pe canapea.

- Este doar un gest, o dovadă a... a...

Se întrerupse, cu o mină sfidătoare.

- Nu este ceea ce crezi, Cristine.

- Este exact ceea ce cred. Şi o ştii foarte bine. Ai plănuit să mi-o dai în acea seară, în mai, pentru a pecetlui un contract pervers între noi. Acesta era modul tău de a acţiona cu femeile... Apoi, când ţi-ai dat seama că nu mă las prinsă în jocul tău, ai

aşteptat. Cu siguranţă, ai avut-o şi la Boston cu tine.

Văzându-i aerul vinovat, bănui că avea dreptate.

- Dar tehnica a eşuat, reluă Cristine, aşa că ai început iar să mă urmăreşti până la universitate...

Brusc, fu mai mult decât putea suporta. Lacrimile ameninţau să ţâşnească brusc. îşi ascunse faţa în mâini şi nu-şi mai stăpâni hohotele de plâns.

Imediat, John o atrase în braţele sale. Cristine încercă să se elibereze, dar o reţinu împotriva voinţei sale, şi în cele din urmă, îşi puse capul pe pieptul lui. John îi mângâia părul pentru a o alina. în sfârşit, suspinele încetară. El scoase din buzunar o batistă şi i-o întinse. Cristine se întoarse pentru a-şi şterge ochii.

- Vreau să mă întorc acasă, şopti cu o voce tremurătoare.

- Priveşte-mă, Cristine. Nu vreau să ne despărţim dintr-o neînţelegere. Iau înapoi brăţara asta blestemată şi jur să nu-ţi mai fac niciodată un cadou... dacă asta vrei. Aş face orice pentru tine, dar nu vreau să te pierd.

în pofida decepţiei şi a mâniei, ceva în vocea lui o emoţionă pe tânăra femeie, care se întoarse cu faţa. John era năucit şi suferinţa din ochi nu putea fi prefăcută. Nici ea nu voia să-l piardă, se gândi. Trebuia să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

- Foarte bine, John, declară ea cu voce obosită. Spune-mi doar un lucru: de ce ai făcut asta? Ştii că nu sunt de vânzare.

Acesta ridică din umerii laţi, cu un gest de

sfidare.

- Aşa, Cristine. Nu mă gândeam că fac rău. Trebuie să mă accepţi aşa cum sunt. Ti-am spus într-o zi că eşti deosebită de toate femeile pe care le cunosc. O cred sincer şi nu te consider o persoană pe care o poţi cumpăra.

- De acord, John. în acest caz, cum mă consideri?

Fără să vrea, acesta scăpă un oftat de descurajare. Se întoarse şi se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în buzunare şi spatele încovoiat. Rămase câteva clipe privind luminile aprinzându-se una după alta aproape peste tot în imobilele din depărtare.

Când se întoarse, faţa îi era în umbră. Imposibil să-i vezi expresia. Cristine aştepta să-i răspundă la întrebarea care o frământa. Va rosti oare până la urmă cuvintele atât de mult aşteptate?

- Ce să-ţi spun decât că te doresc, Cristine? Te-am dorit întotdeauna. Mai mult decât orice pe lume şi în orice condiţii.

La aceste cuvinte, unica scânteie de speranţă se stinse în ea. Se aplecă pentru a-şi lua vesta.

- Mă voi întoarce acasă, John.

Din câţiva paşi mari, acesta se afla lângă ea.

- Dar nu vreau să pleci! Şi nu înţeleg pentru ce îmi porţi atâta pică. Şi cum îţi poţi imagina oare că vreau să fac din tine amanta mea, sau o femeie întreţinută, când ţi-am propus încă de la început căsătoria?

- Oh, John! Cum poţi să fii atât de mărginit?

- Foarte bine, sunt mărginit! Acum, te implor, explică-mi ce aştepţi de la mine.

Ceea ce-şi dorea, era să-l audă spunând că o iubea, dar fie nu ştia ce însemna acel cuvânt, fie era incapabil să-l rostească. Era fără speranţă. Totuşi, expresia neliniştită dovedea suficient că ţinea la ea. Dar trebuia să-şi dea el însuşi seama şi să fie în stare să se exprime.

- Nu aştept nimic, John. Şi mai ales nu mai vreau cadouri peste măsură de scumpe.

- Foarte bine. Ce altceva?

Cristine nu se putu stăpâni să nu râdă. Iată un conducător al industriei, din fruntea unui imens imperiu financiar, tocmai întrebându-se ce putea face pentru a-i plăcea. Oare ce mai voia?

- Ei bine, ai putea de exemplu, să-mi dai ceva de mâncare! Oare nu pentru asta m-ai invitat aici?

Capitolul 8

In timpul mesei, atmosfera fu tensionată şi apăsătoare. Amândoi încercau să se elibereze de acel preaplin de emoţie provocat de lunga lor îmbrăţişare şi de cearta care urmase. Nu se mai vorbi despre brăţara din diamante.

- Incă puţin vin? întrebă John.

- Nu, mulţumesc.

- Cum ţi s-a părut mâncarea?

- Delicioasă, răspunse Cristine, luând o linguriţă de salată de fructe. Ai descoperit o bucătăreasă excelentă. Doamna Hudson face minuni. Dar îmi pierd pofta de mâncare din cauza căldurii.

- Meteorologii nu promit ploaie pentru săptămâna viitoare.

- Este într-adevăr nevoie. Există din nou probleme de poluare datorate secetei şi s-au semnalat boli respiratorii.

Cristine trebui să se silească, dar în gură, mâncarea avea gust de cenuşă. Se plânse de o puternică durere de cap şi John o conduse acasă cu taxiul, fără nici un comentariu, însoţind-o până la uşa apartamentului.

- Sper că doamna Hudson nu-mi va reproşa lipsa poftei de mâncare.

John îi aruncă o privire de neînţeles. O clipă, Cristine crezu că-i va spune ceva mai important decât formulele de politeţe obişnuite. îşi ţinu respiraţia, dar probabil el se răzgândise, deoarece se mulţumi s-o sărute pe buze.

- Te voi suna, spuse simplu înainte de a pleca.

Târziu în noapte, Cristine, incapabilă să doarmă, trecea în revistă evoluţia relaţiei lor, de la prima întâlnire. La început, o tratase cu o uimitoare lipsă de jenă, pentru ca apoi să-şi scoată ghearele îndată ce un alt bărbat se apropia de ea. După aceea o tratase cu consideraţie, chiar prea multă consideraţie. Şi în această seară, când se hotărâse în sfârşit să-şi abandoneze rezerva, se întorsese la tactica de la început, scoţând brăţara aia blestemată..

Oare la ce trebuia să se mai aştepte din partea lui? Nu acţiona astfel deliberat, cu scopul de a o intriga? Dacă asta era situaţia, se putea felicita, reuşise în mod admirabil! Cu toate acestea, Cristine era convinsă că ţinea la ea, la fel de mult cum ţinea ea la el. Dar după toate aparenţele, era incapabil să exprime ceea ce simţea. Poate ar trebui să-i pună problema direct. „Te iubesc, John. Oare mă iubeşti şi tu?“ Nu, era ridicol.
De altfel, acesta nu va înţelege ce vrea să spună. Pentru el, dragostea însemna proprietate, pasiune fizică, posesiune, dar nu încredere. Nu va accepta niciodată să devină vulnerabil în faţa ei.

In acea clipă, Cristine ar fi vrut să se destăinuie cuiva! Dar mama îi murise cu şase ani mai înainte, iar tatăl, recăsătorit după un an, se mutase în California şi-şi întemeiase o nouă familie, care îi era străină. Singurul său frate era locotenent în marină, cu serviciul în Alaska. Nu avea pe nimeni apropiat.

Era gata s-o sune pe Carlotta, dar se stăpâni la timp. Acesta din urmă n-o va putea sfătui şi, în plus,

se expunea să afle tot Manhattanul. Nu mai avea decât să spere că totul se va aranja cât mai bine. Un trăsnet o făcu să tresară brusc. Cristine se repezi la fereastră să vadă fulgerul care brăzda cerul întunecat. In sfârşit, ploaia atât de mult aşteptată începu să cadă. Când furtuna se domoli, Cristine se întoarse să se culce şi căzu într-un somn adânc.

A doua zi, se simţi mult mai bine. Aerul era mai curat, mai proaspăt. Străzile fuseseră curăţate de averse. Ploua încă, dar mai slab. „Cu atât mai bine“ îşi spuse Cristine şi, pretextând ploaia, îşi petrecu următoarele două zile făcând curăţenie mare în apartament şi pregătindu-şi cursurile care începeau două săptămâni mai târziu. In tot acest timp, John Falconer nu-i ieşise din minte.

O sună marţea următoare. Fu atât de fericită, încât nici măcar nu se gândi la tensiunea care persistă pe timpul conversaţiei.

- Sunt invitat la o recepţie particulară, pentru o operă de caritate, sâmbătă seara, îi spuse John. în ţinută de seară. Pentru doamne, rochie lungă. Te interesează?

- De acord, mă voi pune la mare ţinută. Va fi o schimbare plăcută!

- Foarte bine. Trec să te iau pe la ora şapte şi treizeci de minute, dacă îţi convine, şi vom putea cina înainte. La acest gen de recepţii, nimeni nu apare niciodată înainte de ora zece.

Ezită înainte de a întreba.

- Cum ţi-ai petrecut săptămâna?

- M-am ocupat de tot ceea ce am neglijat în

timpul cursurilor.

- Aşadar, ai reuşit la examene?

- Da, slavă Domnului.

- Bravo!

Apoi închise. Cristine rămase mult timp pierdută în gânduri. Păruse atât de distant. Dar era oare surprinzător din partea lui John? Poate până sâmbătă îşi va găsi curajul să treacă la mărturisiri şi să descopere la rândul ei ce simţea el în ceea ce-o privea. Mai degrabă orice, decât această penibilă incertitudine.

Vineri după-amiază, în minte îi încolţi o idee. De ce să nu-l invite pe John să cineze la ea înainte de recepţie? Era destul de înzestrată pentru bucătărie. Ajutat de atmosferă, poate va reuşi să renunţe la rezerva sa şi-i va face în sfârşit declaraţia de dragoste pe care şi-o dorea atât de mult.

Ideea o entuziasm'. Se hotărî să-l sune pe John la birou şi ajunse cu pas hotărât în hol. In clipa în care puse mâna pe telefon, răsună soneria. Ridică receptorul cu un gest nervos. Era John.

- Imi pare rău, Cristine. Nu vom putea cina împreună mâine seară.

„Eh, la naiba! îşi spuse prăbuşindu-se pe scaun. Nici o şansă“.

- Şi mie îmi pare rău, John.

- Reprezentantul nostru la Paris, tocmai a venit pentru weekend. Voi fi prins în întâlniri de afaceri până luni dimineaţa.

- Inţeleg, nu te nelinişti.

După o scurtă tăcere, John reluă:

- Te voi suna săptămâna viitoare.

- Da, desigur. Mulţumesc pentru telefon.

Inchiseră şi Cristine măsura apartamentul pradă unei mari nelinişti.

Această dispoziţie proastă n-o părăsi până a doua zi, sâmbătă. Intensitatea tristeţii sale o surprinse. Era obişnuită să-l vadă pe John în fiecare weekend şi absenţa lui lăsa un gol pe care nu reuşea să-l umple. Rătăcind fără ţintă dintr-o încăpere în alta, tânăra femeie nu-şi găsea locul. Nemaiavând teme, nici şedinţe de pozat şi nici ceva de lustruit în apartamentul care strălucea de curăţenie, se plictisea cu adevărat pentru prima dată în viaţă.

în disperare de cauză, o sună pe Angela la sfârşitul după- amiezii pentru a o invita la cinema sau la cină.

- îmi pare rău, Cristine. Este aniversarea lui Philip şi cele două familii se întâlnesc la noi diseară.

- Nu face nimic. Rămâne pentru altă dată.

- Spune-mi, întrebă Angela fără să-şi ascundă curiozitatea, credeam că te vei întâlni cu fascinantul tău domn Falconer în fiecare weekend.

Cristine improviză o explicaţie şi Angela propuse:

- Dacă ai curajul să te aventurezi în Broux, vino să ni te alături, diseară. Voi fi încântată să-l întâlneşti pe Philip, pe copii şi toată familia care-şi doreşte la nebunie s-o cunoască pe celebra Cristine Connors. Adoră spoturile tale televizate.

Amintirea spoturilor o descurajă pe tânăra femeie care bâigui o scuză şi-i mulţumi prietenei sale. în cele din urmă se duse singură la cinema

unde rula o poveste de iubire înfocată. Se întoarse acasă mai deprimată ca niciodată.

A doua zi dimineaţă, bunul său simţ învinse. Soarele strălucea peste Central Park. Prin fereastra bucătăriei în care tocmai îşi pregătea cafeaua, în timp ce răsfoia „Sunday Times“, privea cerul albastru, râzând de ea însăşi. „Ce proastă sunt! să fac mutre pentru o întâlnire ratată. Ca şi când ar fi sfârşitul lumii!“

Incepu să răsfoiască ziarul în căutarea cuvintelor încrucişate. S-ar crede că le schimbau locul în fiecare săptămână! De data aceasta erau inserate în pagina de modă şi de fapte diverse.

Brusc, privirea îi fu atrasă de o fotografie în care apăreau patru persoane, doi bărbaţi şi două femei, aşezate la o masă de restaurant. Nici o greşeală! îşi spuse privind mai de aproape. Era John Falconer.

Avea faţa întoarsă spre o femeie tânără aşezată la stânga sa, care-l privea cu adoraţie şi care nu era alta decât... Liana Kellerman. Era într-adevăr ea, o fostă colegă de la agenţia Stoddard.

Aceeaşi Liana care vorbise despre Falconer în biroul Carlottei şi pe care Falconer refuzase s-o angajeze pentru spotul televizat.

Cristine nu-şi putea crede ochilor. Rămase încremenită o clipă interminabilă, examinând cu atenţie adevărul care ieşise la lumină Puţin câte puţin, mânia punea stăpânire pe ea. Cu un strigăt de furie, luă ziarul şi-l aruncă pe jos cu putere. Apoi se ridică şi începu să măsoare încăperea.

- Intâlniri de afaceri! exclamă. Mincinosul!

Totul devenea limpede! Uneltirile pentru a intra în legătură cu ea, comportamentul ciudat la ultima lor întâlnire. Toate făceau parte dintr-un joc mizerabil. O dată ce reuşise s-o prindă în plasă, începuse să păstreze distanţa şi îndată ce ea îşi dezvăluise pasiunea arzătoare, hotărâse că jocul se terminase şi că era timpul s-o ia de la început cu altcineva.

Mânia i se transformă curând în furie. Dorea să spargă totul, să-l pălmuiască pe John. Pe deasupra furiei, o durere sfâşietoare îi strânse inima ca într-o menghină. Şi când te gândeşti că îi acordase încredere! Se lăsase prinsă în joc şi se îndrăgostise. Cristine crezuse chiar că-i împărtăşea sentimentele, în timp ce acest bărbat era incapabil de iubire.

Cu fruntea rezemată de geamul rece al bucătăriei, privea la cei care se plimbau duminica prin parc. Copii mici tropăind încântaţi în urma tinerilor lor părinţi, îndrăgostiţi îmbrăţişaţi şi tineri adolescenţi cu plăcile pe rotile se strecurau cu dibăcie printre grupurile de oameni.

Ceva în toate astea nu se lipea. John avea cu siguranţă altceva în minte decât să-i învingă rezistenţa. Altfel, pentru ce ar fi căutat s-o revadă timp de luni întregi? Părerea i se fondase pe o fotografie, care poate nu însemna nimic.

începuse să răsfoiască în teancul de ziare pentru a examina fotografia mai de aproape. Era vorba într-adevăr despre John, dar nu părea că se distrează foarte mult.

Exact sub fotografie exista un articol semnat de

unul dintre cei mai cunoscuţi reporteri de scandal. Numele lui Falconer, scris cu litere mari, îi sări în ochi. Nu se putu stăpâni să citească.

„John Falconer, preşedinte director general la Falconer şi Asociaţii şi cel mai convins celibatar din Manhattan, a apărut la Elaine sâmbătă seara în compania domnişoarei Liana Kellerman, o frumoasă planturoasă de la celebra agenţie Stoddard. Se pare că domnul Falconer se află actualmente într-o fază „manechine“. S-o fi lăsat oare baltă pe superba Cristine Connors, care a abandonat recent o strălucitoare carieră de top-model pentru a se întoarce pe băncile colegiului?“

Terminându-şi lectura, Cristine mototoli pagina. „Limbile astea de viperă, murmură vexată. Oare cum îndrăzneşte?“

Rupse cu furie pagina în mii de bucăţele. Capul i se învârtea. îşi puse coatele pe masa de lucru şi lăsă capul să-i cadă pe braţe. Niciodată Cristine nu se simţise atât de rău.

Chiar în acea clipă sună telefonul. înălţă capul. Nu putea fi decât el. Ah! îi va spune ce gândea.

Dar ceva o opri. Vorbindu-i sub efectul mâniei, nu va reuşi decât să pară nebună de gelozie. De ce să-i dea această satisfacţie? Trebuia să-şi păstreze puţină demnitate. Slavă Domnului, între ei nu se petrecuse nimic ce ar fi putut regreta apoi.

Soneria persistă. Ignorând-o, se duse în baie să facă un duş. O lungă plimbare în parc îi va face foarte bine.

A doua zi dimineaţa, exact după micul dejun, o

sună pe directoarea şcolii unde care va intra în curând ca profesoară.

- Kate Fellows, ascult.

- Doamnă Fellowst, sunt Cristine Connors.

- Ah da, Cristine. Ce faci?

- Foarte bine, vă mulţumesc. De fapt, mă întrebam dacă este posibil să încep la şcoală cu câteva zile înainte. Ca voluntară, bineînţeles, se grăbi să adauge. Aş vrea să dobândesc puţină experienţă înainte de a-mi începe cu adevărat munca.

- Este o idee excelentă! exclamă doamna Fellows. Mai ales dacă o faci gratuit. Aici este întotdeauna nevoie de ajutor. Când poţi să începi?

- Mă gândeam să vin imediat, în această după-amiază, dacă vă convine.

îndată după ce închise, telefonul începu iar să sune în asemenea măsură, încât până la urmă Cristine îl debranşă. încă nu se simţea pregătită pentru o confruntare inevitabilă cu John. îi mai trebuia puţin timp pentru a-i accepta trădarea şi a-şi regăsi calmul.

Munca de profesoară se dovedi chiar mai pretenţioasă şi mai dificilă decât îşi imaginase, dar în acelaşi timp mai satisfăcătoare şi - mai mult încă - atât de epuizantă, încât după o săptămână, incidentul neplăcut din weekend nu mai era decât o amintire îndepărtată. în mod firesc, mai devreme sau mai târziu, John şi cu ea vor trebui să stea de vorbă.

în acea vineri seara se simţea destul de tare pentru a rebranşa telefonul, sperând că John

renunţase să mai ia legătura cu ea. Poate că apariţia sa în public cu Liana era modul de a o face să înţeleagă că jocul se terminase.

Soneria răsună imediat. Ridică receptorul înainte ca bunele decizii s-o părăsească.

- Alo?

- Cristine, sunt John. De duminica trecută încerc să te prind. Am trecut chiar pe la tine de mai multe ori, dar nu erai acolo. Te simţi bine?

- Da. Foarte bine.

Tăcere. Foarte hotărâtă să nu-i uşureze sarcina, Cristine tăcea. Să sufere! se gândi cu satisfacţie.

- Am impresia că ai citit articolul acela stupid din „Sunday Times“.

- Vorbeşti fără îndoială de acea notiţă despre tine şi Liana. într-adevăr, am văzut-o. Fotografia nu te aranjează, dar Liana este superbă. Presupun că asta este ceea ce numeşti o întâlnire de afaceri. I-ai propus fără îndoială să filmeze un spot publicitar? Cu brăţara, în prim-plan.

Cristine ar fi vrut să-şi taie limba. Jurase totuşi să rămână de gheaţă! Cât se explică el, apoi îi va spune adio şi totul se va termina. Pentru totdeauna.

- Ai interpretat greşit, continuă John. Reprezentantul din Paris a aranjat totul şi când mi-am dat seama...

- Nu-mi spune că eşti sărmana victimă a unei sorţi crude, John!

- Te rog, dă-mi cel puţin o şansă să mă justific. Totul este împotriva mea, dar...

- Scuteşte-mă de explicaţii, John. Este inutil. La

urma urmei, n-am fost legaţi prin nici o promisiune. Eşti liber să faci ce vrei, iar eu de asemenea.

- Credeam că era mai mult decât o simplă prietenie între noi. Incearcă să înţelegi.

In mod ciudat, tonul rugător al vocii sale spori şi mai mult furia tinerei femei. Ii cerea să-l înţeleagă! Nu putu suporta mai mult! Conştientă că a dezvăluit deja prea mult, totuşi nu se putu stăpâni.

- Sunt o persoană foarte înţelegătoare, John. Dar nu suport să fiu minţită. Acum voi închide şi, te rog să nu mai suni.

Cu aceste cuvinte, trânti receptorul şi izbucni în plâns.

Bătăile în uşa sa începură o jumătate de oră mai târziu. Cristine avusese timp să plângă pe săturate, să-şi spele faţa şi făcea mari eforturi pentru a uita că întâlnise vreodată un anumit John Falconer.

Rămase încremenită în mijlocul camerei de zi, fiecare lovitură în uşă având ca ecou o bătaie în inima sa. John era acolo.... Ei bine, nu-i va deschide. Va renunţa repede şi va pleca.

Dar nu renunţă. Bătăile din uşă sporiră. Trebuia să facă ceva înainte de a ceda dorinţei de a urla. Oare ce vor crede vecinii? Trebuia să înceteze imediat. încercând să-şi recapete sângele rece, se îndreptă şi porni spre hol, unde ciocănirile se auzeau mai tare.

Aşteptă salva următoare, apoi respiră adânc.

- Pleacă. N-am nimic să-ţi spun! strigă.

Urmă o tăcere mormântală.

- Lasă-mă să intru, Cristine.

- Nu. Nici nu se pune problema.

- Cristine, trebuie să-ţi vorbesc. Te rog.

Aceasta rămase tăcută.

- Cristine! Vei deschide până la urmă?

- Nu.

Vocea îi tremura. Era din nou gata să plângă.

- Foarte bine. Dacă este aşa, voi forţa uşa asta blestemată.

Cristinei i se tăie respiraţia. Era în stare să-şi pună ameninţarea în practică. O cuprinse teama. Nu auzise niciodată o inflexiune atât de ameninţătoare în vocea sa.

- Să nu încerci, altfel chem poliţia.

- Ascultă, Cristine, acordă-mi cinci minute... Două minute, pentru Dumnezeu. Nu-ţi voi face nici un rău, o ştii foarte bine. Vreau doar să-ţi vorbesc.

Cristine se gândi. Cunoscând încăpăţânarea lui John, dacă nu-l asculta, rămânea în spatele uşii până la Crăciun. Mai bine să-l lase să spună ce avea de spus, cel puţin, după aceea, o va lăsa în pace.

Descuie lent uşa, dar lăsă lanţul. Il privi prin deschizătură. Era în picioare, cu braţele depărtate de o parte şi de cealaltă a canatului, cu capul aplecat în faţă.

Indată ce-l văzu, rezistenţa Cristinei slăbi. Mai ales nu trebuia să-l lase să intre. O simplă atingere o putea pierde şi începea iar aceeaşi maşinaţie.

Indată ce o văzu, John se îndreptă.

- Mă vei lăsa să intru?

- Nu.

- De ce nu? Doar nu-ţi imaginezi că îţi voi vorbi în spatele acestei uşi.

-Ascultă, John, nu-mi imaginez absolut nimic. Mi-e indiferent dacă te transformi în piatră în faţa uşii mele. Nu vei intra.

- Asta înseamnă că nu vrei să mă asculţi.

- Ia-o cum vrei. Nu-ţi datorez nimic. Din cauza ta numele meu figurează în pagina de bârfe şi asta nu ţi-o voi ierta niciodată. Cu ce semăn acum?

- Sunt oare răspunzător de ceea ce decide un idiot să scrie în ziarul lui de doi bani?

- Ai reuşit să-l împiedici pe Jerry Dodd la restaurantul japonez. De data aceasta de ce n-ai intervenit? Poate îţi convenea să-ţi fie numele legat de cel al altui model.

John se încruntă şi o privi cu atenţie câteva secunde. N-avea nici o importanţă ce avea în minte. Pentru ea, totul se terminase.

- Foarte bine, Cristine, îmi dau seama că demersul meu este inutil. Ai hotărât că eram vinovat încă din clipa în care ai văzut acea fotografie şi refuzi să asculţi vreo explicaţie, oricât de plauzibilă, oricât de adevărată ar fi.

Un zâmbet i se contură pe buze.

- Iar instinctul îmi spune că reacţia ta nepotrivită dovedeşte ceva ce refuzi să vezi. Un sfat bun, Cristine: acceptă măcar o dată să priveşti realitatea în faţă.

Se întoarse şi plecă. Cristine îi urmări din ochi silueta înaltă până când dispăru din câmpul său vizual şi fără zgomot închise uşa cu cheia. în linişte, se auzeau doar bătăile înspăimântate ale inimii sale. în cele din urmă, se rezemă de uşă şi închise ochii.

Ultimele cuvinte ale lui John o tulburaseră. Şi

dacă avea dreptate? Mânia provocată de aşa-zisa lui trădare poate ascundea altceva, mai profund. Se îndepărtă de uşă cu o mişcare obosită. Oricum, nu mai avea rost să se întrebe, pentru că totul se terminase.

Capitolul 9

Luni dimineaţă la ora nouă fără un minut, Cristine străbătea culoarul lung al şcolii. Zgomotul de voci de copii era din ce în ce mai distinct pe măsură ce se apropia de clasa sa. Inima i se strânse.

„Curaj! Prima zi este cea mai grea, îşi spuse. Dar slavă Domnului, nu este decât una!“

Când pătrunse în clasă, hărmălaia persistă. Parcurse cu privirea rândurile de bănci ocupate toate de băieţi şi fete de la şase la doisprezece ani. Erau reprezentate toate rasele şi expresia feţelor mergea de la curiozitate, la ostilitate pur şi simplu.

Zarurile erau aruncate. Era prea târziu să dea înapoi. Era primordial să se impună încă de la început. Pentru a se întări, Cristine îndreptă umerii şi înaintă cu hotărâre spre catedră. Apoi îşi puse poşeta şi se întoarse cu faţa la clasă.

In acea clipă, printre elevi se produse o agitaţie. Zeci de perechi de ochi se întoarseră spre ea. Incepuse să domine situaţia. Şuşoteli, uşoare râsete nervoase se auziră din toate părţile. Un hohot de râs sonor porni dintr-o bancă din spate, ocupată de un băiat voinic, cu părul ciufulit.

Venise clipa să pună în practică sfaturile bune care i se oferiseră cu generozitate de-a lungul întregii săptămâni precedente. Se întoarse spre tablă şi-şi scrise numele cu litere mari. Apoi, frecându-şi creta de pe mâini, se întoarse cu faţa spre elevi.

- Numele meu este domnişoara Connors, spuse. Anul acesta voi fi profesoara voastră. Voi face apelul şi sper ca în câteva zile să vă pot striga pe toţi pe

numele vostru.

Operaţiunea se făcu fără dezordine. Măcar fără ostilitate făţişă. Directoarea insistase asupra importanţei de a-i face pe copii să înţeleagă că deţinea autoritatea, încurajând în acelaşi timp o ambianţă prietenoasă şi destinsă, în măsura posibilităţilor.

Cristine inspiră profund şi îşi începu micul discurs introductiv.

- După cum ştiţi toţi, încercăm aici să vă oferim puţin ajutor suplimentar pentru a vă permite să urmaţi mai bine programul şcolar normal. într-o zi va trebui să fiţi în stare să vă câştigaţi existenţa şi nimic nu vă poate ajuta mai bine decât un învăţământ adevărat. Are cineva idee deja despre ce i-ar plăcea să facă mai târziu?

Nici un semn de reacţie pe feţele refractare. în cele din urmă, o fetiţă neagră aşezată în prima bancă şi îmbrăcată într-o rochie roşie scrobită, ridică mâna. Zeci de codiţe minuscule îi încadrau capul mic şi rotund.

- Da, Miranda, spuse Cristine, consultându-şi lista. Ce vrei să te faci mai târziu?

- Vreau să devin un manechin celebru, ca dumneavoastră, domnişoară Connors.

Toată clasa izbucni într-un puternic hohot de râs. Se auziră fluierături. Cristine simţi că o părăseşte curajul. Aşadar, trecutul nu va înceta niciodată s-o urmărească. Oare cum trebuia să reacţioneze?

- Foarte bine, Miranda, spuse zâmbind. Este o ambiţie întru totul respectabilă, dar este o meserie grea - şi ştiu despre ce vorbesc! Trebuie o disciplină

de fier şi şcoala este locul ideal pentru a dobândi această calitate.

Fetiţa dădu din cap cu gravitate. Gheaţa era spartă. Incepând de atunci, toată clasa părea de partea sa. Scopul era să combine exact câtă autoritate era necesară cu căldură şi totul indica faptul că trecuse cu succes de prima etapă.

Angela şi Cristine se întâlniră pentru masa de prânz la cafeneaua şcolii.

- Ei bine, Cristine, cum a trecut dimineaţa? Oare eşti la fel de nervoasă ca mine?

- Mai mult, pun pariu! Tu ai o anumită experienţă cu copiii. Pentru mine, totul este nou.

Angela se strâmbă şi muşcă din sandvişul cu jambon.

- Experienţa şi teoriile nu mi-au fost de mare ajutor în dimineaţa asta. Nu este deloc la fel ca acasă.

- într-adevăr, este mai greu decât mi-am imaginat, dar simt că va trece cu bine, şi că această meserie îmi place. Vreau să le dau tot ce este mai bun în mine şi simt că vor fi sensibili la asta.

- în acest caz, nu poate decât să meargă totul bine, spuse Angela.

După o ezitare, reluă:

- Şi cele două săptămâni ale tale de vacanţă?

- Plăcute. Mi-am pus ordine în lucruri.

- Pasionant! Credeam că manechinele celebre duc o viaţă mai captivantă.

- Dar nu mai sunt manechin! Totul s-a terminat.

- Da, dar...

Angela se întrerupse şi oftă profund.

- Foarte bine, în loc s-o iau pe ocolite, îţi voi pune direct întrebarea care-mi arde buzele. Ce s-a întâmplat cu domnul Falconer?

- S-a terminat totul între noi.

Angela se posomorî.

- Asta mă întristează, Cristine. Găseam că sunteţi făcuţi unul pentru altul. Modul în care te privea la cafenea şi felul în care ţi se lumina faţa când vorbeai despre el... Oh, în definitiv, nu mă priveşte!

Cristine se ridică şi murmură încordată:

- Nu-i nimic, Angela. Nu este nimic de spus, în afară de faptul că se pare, John Falconer nu-şi doreşte o relaţie durabilă. Poate nici măcar nu ştie ce înseamnă asta.

Angela dădu din cap cu un aer grav şi-şi bătu prietena pe umăr.

- Inţeleg. Experienţa ne învaţă mult. Dar, după părerea mea, nu este un donjuan.

- Nu trebuie să te încrezi în aparenţe... Ar fi mai bine să ne întoarcem în clasă, înainte de a suna.

Cartierul, la sud Manhattan, în care se afla şcoala, era departe de a fi frecventat de cei mai buni oameni din oraş. Era un cartier murdar şi sărac. Pe drumul de întoarcere, Cristine zări vagabonzi răscolind prin pubele, cerşetori în faţa oficiilor poştale sau pe treptele de intrare în zgârie-nori. Bande de tineri delincvenţi mergeau fără nici o ţintă pe trotuare.

Şcoala se afla chiar pe una dintre străzile foarte frecventate. Dar pentru a ajunge la autobuz, trebuia să o ia pe o străduţă îngustă, puţin sigură. In acea

perioadă a anului era încă ziuă, dar când va veni toamna, mai ales după schimbarea orei, se făcea noapte încă de la ora cinci. Această perspectivă o făcu să se înfioare.

Exact înainte de a ajunge în staţie, atenţia îi fu atrasă de o limuzină lungă, strălucitoare, neagră, staţionată la colţul străzii. Intoarse puţin capul pentru a vedea mai bine.

- Nu! Este imposibil. Era paranoică. Sunt luni de zile de când n-a mai făcut-o, iar New Yorkul era plin de limuzine negre.

Totuşi, ajungând la colţul străzii, mai aruncă o privire pe furiş. Dar limuzina tocmai demarase încet, angajându-se în valul de maşini. Cristine încercă să vadă în interior, dar fără succes: geamurile erau uşor colorate.

începând de atunci, avu impresia că o vede în fiecare zi şi pretutindeni unde se ducea. Fie limuzina staţiona în acelaşi loc, în apropierea staţiei de autobuz de lângă şcoală, sau când ieşea la ora prânzului să-şi dezmorţească picioarele, o siluetă înaltă familiară se profila nu departe de acolo.

Miercuri, avea întâlnire cu Charlie şi cu Carlotta la Patru Anotimpuri, acolo unde îl întâlnise pe John pentru prima dată. Ajunsă în sală, cercetă mesele în căutarea prietenilor. Brusc, încremeni. în capătul încăperii era un bărbat în costum de culoare închisă, aşezat cu spatele. Brunet cu umeri laţi. Era el. Furioasă, înaintă în acea direcţie, foarte hotărâtă să-i vorbească. Trebuia să dispară din vederea şi din viaţa sa!

în acea clipă, bărbatul se întoarse şi tânăra

femeie se afla nas în nas cu un perfect necunoscut, care o măsură cu ostilitate. Cristine lăsă capul în jos şi-şi întoarse ochii.

Era încă o dată să devină ridicolă. Trebuia să scape de această obsesie cât mai repede, altfel putea să înnebunească.

în realitate, un adevăr o deranja mai mult decât orice altceva: de fiecare dată când îl vedea, sau credea că-l vede, spera în adâncul inimii să fie el. Greu de înlăturat dezamăgirea care o cuprinse în acea clipă.

în cele din urmă îşi văzu prietenii şi li se alătură.

- Mi-a fost greu să vă găsesc în toată această mulţime!

Flecăriră un timp, apoi Charlie întrebă:

- Cum se desfăşoară munca ta? Gata să te întorci printre noi?

- în mod sigur nu! Dă-mi o şansă să-mi dovedesc aptitudinile, de-abia am început.

- Păstrăm totuşi o mică speranţă, spuse Carlotta. De fapt, există o treabă care se anunţă interesantă, un alt clip publicitar în care ai fi perfectă.

- Nu-i nevoie. Imi place ceea ce fac.

Nu se putu împiedica să amintească primele sale experienţe de profesor. Profitând de o pauză, Charlie se ridică pentru a lua ţigări.

- Pari entuziasmată cu adevărat, observă Carlotta.

- Bun, de acord, nu voi mai povesti nimic. N-am reuşit decât să-l alung pe bietul Charlie cu povestirile mele.

- De fapt, sunt mulţumită că a plecat, reluă

Carlotta, aplecându-se spre prietena sa. De-abia aşteptam să te întreb ce s-a întâmplat între Falconer şi tine. N-am auzit decât bârfe.

- Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Cristine cu un aer obosit. Am ieşit împreună un timp, apoi ne-am dat seama că n-ar putea merge şi am hotărât să nu ne mai vedem.

- Cu siguranţă este mai bine, spuse Carlotta. Intotdeauna ai fost o fată rezonabilă. Din sursele mele, Falconer nu este deloc bărbatul care-ţi trebuie. Tu ai nevoie de un bărbat statornic, amabil şi cu picioarele pe pamânt. Dă-ţi seama, a fost deja văzut în oraş cu altă femeie, în timp ce de-abia v-aţi despărţit de o săptămână.

- Cealaltă femeie? Liana Kellerman?

Carlotta făcu ochii mari de uimire.

- Vrei să râzi! Falconer are totuşi puţin bun-simţ şi un gust sigur! Liana este drăguţă, dar nu are destul temperament şi inteligenţă pentru a atrage un bărbat ca el.

In acea clipă, Charlie se întoarse la masă. Carlotta schimbă subiectul cu iscusinţă. Pentru Cristine, masa era ratată. Să afle că John Falconer găsise deja o altă femeie o întristase profund.

***

Sosirea weekendului fu o adevărată uşurare. Cristinei îi plăcea munca sa, dar avea nevoie să-şi recapete forţele. Aceste prime cinci zile de acomodare îi epuizaseră rezervele nervoase, fără să mai vorbească de omniprezenţa lui John, care îi da târcoale ca o umbră.

Vineri, ploaia ameninţa încă de dimineaţă şi în

clipa în care Cristine părăsi şcoala, nori negri acopereau cerul. Era de-abia ora cinci. Grăbindu-se puţin, va reuşi să prindă primul autobuz şi să evite aversa iminentă.

îşi încuie clasa cu cheia şi se repezi pe culoar. Afară era mult mai întuneric decât în alte zile la aceeaşi oră, dar bulevardul era bine luminat.

Pe străduţa mică nu era nici un trecător, aşa că tânăra femeie se simţi puţin nervoasă. Cerul se întunecase mai mult. în depărtare, se zăreau luminile bulevardului pe care trecea autobuzul său, dar în spate nu se vedea decât o ceaţă deasă. Grăbi pasul. în afară de pocnetul surd al tocurilor sale pe pavaj, era o linişte totală.

Brusc, un zgomot de motor se făcu auzit în spate, aproape imperceptibil. Cristine păstră ochii aţintiţi în faţă şi grăbi şi mai mult ritmul.

Apoi auzi o portieră de maşină deschizându-se şi o umbră ieşi din ceaţă pentru a se strecura alături de ea. Fără să ştie cum, se simţi ridicată de la pământ şi transportată pe drumul pe care tocmai îl parcursese. Totul se petrecu atât de repede şi într-un mod atât de neaşteptat, încât nu avu nici măcar timp să strige. Cristine crezu că era o răpire. Din păcate, nu era nimeni pentru a-i veni în ajutor.

Dar când văzu limuzina în colţul străzii, înţelese în sfârşit ce se întâmplase şi cine o transporta. In loc de uşurare, această descoperire îi produse o asemenea furie, încât începu să se zbată. In zadar. Foarte repede se află aşezată în spatele limuzinei care se îndepărta deja de acostament.

- Lasă-mă să ies imediat! strigă punând mâna pe

mânerul uşii.

- Inutil, Cristine. Incuierea este automată. Şi tot ce ai putea face, este să te omori, cu traficul ăsta.

Tânăra femeie aruncă o privire pe fereastră. Maşina se angajase deja pe una din arterele principale ale oraşului şi tocmai trecuse prin faţa staţiei de autobuz. Imposibil să scape. Chiar dacă reuşea să iasă, va cădea. Să strige ajutor nu folosea la nimic. Nimeni n-o va putea auzi, nici măcar vedea în spatele acestor geamuri blindate şi uşor colorate.

După intervenţia brutală, John n-o mai atinsese şi nici măcar nu schiţase un gest pentru a o reţine. Cristine se strecură în colţul scaunului din spate, cât mai departe de el, îşi încrucişă braţele şi-l privi cu ochii strălucind de furie.

- Nu înţeleg ce vrei să obţii prin aceste tactici brutale! Dar cu mine nu merge. Nu crezi?

- Calmă!

Cristine îl privi stupefiată. Nu folosise niciodată acest ton cu ea.

- Aştept un minut...

N-avu timp să-şi termine fraza, deoarece John se întoarse spre ea şi-i ordonă din nou să se calmeze. In voce avea încă o notă de ameninţare.

- Am câteva mici lucruri să-ţi spun, Cristine şi nu vreau să fiu întrerupt din două în două secunde.

- Dar n-ai dreptul!

- Cristine, trebuie oare să te leg şi să-ţi pun căluş? O voi face, dacă trebuie, dar mă vei asculta.

- Pot să ştiu măcar unde intenţionezi să mă duci?

- Unde vei vrea. Deocamdată vom rula prin parc.

Tânăra femeie tăcu şi privi cu atenţie pe

fereastră. Putea
vorbi până la judecata de apoi, dacă voia! Ea nu va mai deschide gura. Apoi o va duce acasă şi poate că de data aceasta va fi cu adevărat ultima lor întâlnire.

John nu spunea nimic. Acum mergeau prin Central Park. După un viraj lung, limuzina pătrunse în pădure. Ploaia începuse să cadă deasă şi măruntă şi în pădurea densă era aproape întuneric. Nu mai distingea faţa lui John. Brusc, trăsăturile îi fură luminate de farurile unei maşini care venea din sens invers.

Expresia lui o ului. Toată seninătatea şi siguranţa dispăruseră. Părea un animal rănit. Părul îi era în dezordine şi cravata strâmbă.

John percepu brusc privirea tinerei femei aţintită asupra sa. îşi reluă imediat ţinuta, îşi aranjă cravata şi-şi trecu o mână prin părul des. Apoi ciocăni în geamul din faţă care-i despărţea de şofer.

în acea clipă maşina pătrunse într-un parcaj pustiu, luminat de câteva felinare. Motorul se opri şi John declară:

- îţi voi spune ce s-a întâmplat în acea faimoasă sâmbătă în care ne propusesem să ne vedem. îţi cer doar să mă asculţi, Cristine. Apoi vei decide. Reprezentantul nostru de la Paris a sosit cu soţia. Trec peste amănunte, dar venea pentru o afacere importantă, altfel n-aş fi renunţat la şansa de a fi cu tine. Ne-am petrecut toată ziua de sâmbătă în birouri, lucrând la acea afacere, apoi ne-am hotărât să continuăm discuţia în timpul cinei.

Se opri o clipă, încruntat cum făcea întotdeauna când se concentra. Apoi se întoarse spre ea,

obligând-o să-l privească în ochi.

- Când am ajuns la restaurant, soţia sa îşi asumase răspunderea de a aduce pe acea femeie pe care ai văzut-o în fotografie. Iţi dai seama că nu aveam de ales. Apoi a apărut fotograful şi cunoşti urmarea. L-aş fi putut opri, dar în acea clipă nu m-am gândit că fotografia va apărea, sau că o vei putea vedea. Sau măcar că ţi-ar putea cauza ceva.

Oare era sincer? Chipul nu-i trăda nici o emoţie.

- Fata aceea se numeşte Liana. Este manechin la agenţia Stoddard şi spera să fie vedeta spotului televizat pe care l-am filmat eu.

- Liana? Ăsta este numele ei? N-am văzut-o niciodată şi nici n-am auzit vorbindu-se despre fata asta. Am crezut că ea şi soţia asociatului meu erau prietene.

Oare trebuia să-l creadă? Nu putea minţi atât de bine. Şi de altfel, de ce şi-ar da atâta osteneală dacă nu ţinea la ea? Din toată inima voia să-i acorde încredere.

- Singurul lucru care contează, este să înţelegi că nu te-am minţit.

- Ai terminat?

- Da.

- Şi eşti de acord să accepţi că te-am ascultat fără să te întrerup.

- Da, dar...

- In acest caz, mă poţi duce acasă?

- Nu mă crezi?

- Oh, ba da! Dar asta nu schimbă nimic.

Fără să ezite, John ciocăni din nou în peretele despărţitor de sticlă şi limuzina ieşi din zona de

lumină, cufundându-se din nou în întunericul pădurii.

Cristine nu-i vedea faţa şi nici nu ţinea să i-o vadă. Se explicase şi ea îl crezuse. Nu minţise. Dar care era diferenţa? Nu se schimbase nimic. Tot nu-i ştia sentimentele pentru ea.

Işi lăsă capul pe spătar şi închise ochii, mai deprimată ca niciodată. Inainte de această întrevedere, îl putea acuza cel puţin că-i înşelase încrederea. Rana care era pe cale să se vindece se redeschidea şi mai dureroasă.

Din cer cădeau torente de apă peste geamurile maşinii. Drumul se desfăşură în tăcere. In sfârşit, ajunseră la imobilul său. Se întoarse spre el şi exclamă:

- Să nu ieşi. Plouă torenţial.

Inainte ca John să poată face vreun gest, deschise portiera şi alergă spre intrare. Ploaia îi biciuia faţa şi-i stropea picioarele. In câteva secunde, fu udă.

Inainte de a intra, Cristine întoarse capul. Voia să-l vadă pentru ultima dată. Dar limuzina se îndepărta deja de trotuar. Inima i se strânse. Plecase şi ieşise pentru totdeauna din viaţa sa.

Cristine privi maşina îndepărtându-se în noapte, până când luminile roşii ale stopurilor dispărură. Rămase acolo, indiferentă la ploaie, întrebându-se dacă nu-şi pecetluise propria pierdere. Oare nu greşise voind să audă cu orice preţ cuvintele pe care John era incapabil să le rostească?

Desigur, el greşise urmărind-o astfel, dar toate eforturile pe care le făcuse pentru a o revedea, tot

ce îndurase, nu arătau oare cât de mult ţinea la ea? Poate că orgoliul său nemăsurat îl împiedicase să le rostească.

Apoi îl văzu. John era pe trotuar, în picioare în ploaie, cu mâinile în buzunarele impermeabilului şi cu umerii încovoiaţi. Când înainta încet, inima Cristinei începu să bată să-i spargă pieptul.

Se opri în faţa ei. Părul şi hainele îi erau ude, ploaia pătrunsese pe sub gulerul mantoului. Ochii negri erau disperaţi. Cu o voce şoptită, care de-abia se auzea, murmură:

- Nu pot să renunţ la tine, Cristine.

Când îl privi, toată fermitatea o părăsi. Nu mai conta decât bucuria, fericirea pe care o simţea descoperind că o urmase. Până la urmă, nu-l pierduse!

- Ar fi mai bine să urci să te usuci, John, îi spuse.

Pe chipul său se zugrăvi uşurarea. încordat, porni în urma ei prin hol, spre ascensor. Urcară în tăcere şi, ajunşi în apartament, Cristine îl conduse în bucătărie.

- Mă duc să caut nişte prosoape.

Ajunsă în baie, se grăbi să-şi scoată hainele ude, îmbrăcă un halat moale şi călduros şi îşi înfăşură capul într-un prosop asortat cu halatul. Era puţin riscant să se arate astfel îmbrăcată, dar ce importanţă avea ce se va întâmpla? Esenţialul era că John se afla aici, la ea.

Când i se alătură, acesta îşi scosese deja mantoul, haina şi cămaşa şi le aşezase pe spătarele scaunelor. în picioare la fereastră, privea peisajul acoperit cu un văl de ceaţă.

în picioare la intrarea bucătăriei, tânăra femeie contemplă o clipă spatele suplu şi musculos, umerii laţi şi părul negru. în acea secundă, ştiu că-şi dorea să se afle în acele braţe mai mult decât orice pe lume.

- Iată, spuse întinzându-i un prosop.

Auzindu-i vocea, John se întoarse. Părul încă umed îi cădea în dezordine pe fruntea mată. Luă prosopul şi începu să-şi frece capul, fără o vorbă. Apoi, cu un aer grav, înaintă spre ea.

- Cristine, oare cum te pot convinge? Ceea ce ţi-am spus adineaori este purul adevăr. Trebuie să ştiu de ce mă respingi.

Tânăra femeie rămase încremenită, incapabilă să vorbească. Trecură câteva secunde încărcate de tensiune. în faţa muţeniei sale, John reluă:

- Te rog să mă ierţi pentru adineaori. Să te răpesc era ultima mea speranţă. Ţi-am spus într-o zi că nu renunţ niciodată.

Vocea i se stinse, apoi îşi reveni şi reluă:

- Dar dacă poţi să-mi afirmi că nu mă iubeşti, atunci voi pleca şi nu voi mai face nici o încercare să te revăd.

Acele cuvinte nu puteau ieşi din gura Cristinei, care-l privea cu un aer disperat. îi adresă un zâmbet stingherit.

- Am impresia că nu-ţi sunt indiferent. Oare fotografia aceea stupidă de sâmbătă este cea care te-a tulburat în asemenea măsură? Nu pot crede asta din partea ta.

în acea clipă, barajul se rupse. Şi Cristine îşi regăsi în mod miraculos graiul.

- Ei bine, te-ai înşelat! M-a scos din sărite să te văd cu alta.

- Vrei să spui că erai... hm...

- Geloasă, da, eram geloasă!

John exclamă neîncrezător:

- La naiba, de ce n-ai spus-o? Am fost răbdător, am încercat să nu te bruschez...

- Poate aici este toată problema! Ceea ce numeai răbdare şi respect pentru sensibilitatea mea mi s-a părut că e un joc nesincer. Cu siguranţă, ţi-ai imaginat că mă jigneşti renunţând la rezerva ta şi arătându-ţi adevăratele sentimente? Credeai oare că mă sperii? Nu sunt o păpuşă din ceară, ci o femeie care are dorinţe şi am nevoie să simt, să ştiu că ţii la mine, John!

- Dar bineînţeles că ţin la tine! Nu ţi-am arătat-o destul?

- Poate. Dar n-ai spus-o niciodată cu vorbe.

Stupefacţia îl descumpăni pe John, care se apără:

- Credeam că nu era necesar. Oh, Cristine, dacă aş fi ştiut! Te iubesc... ca un nebun! Cum oare te-ai putut îndoi de asta măcar o clipă? Te-am iubit încă de când te-am văzut.

- John, este tot ce voiam să aud. A fost atât de greu?

Inaintă spre ea şi murmură cu o voce nesigură:

- Cristine, te iubesc. Am treizeci şi şapte de ani. Vreau să-mi întemeiez o familie, un cămin. Te vreau pe tine, draga mea, dacă şi tu mă vrei.

Stătea în faţa ei, fără s-o atingă, încercând să-i citească gândurile. Ceea ce văzu păru să-l mulţumească, deoarece o secundă mai târziu o

prinse în braţe şi Cristine se lăsă cu totul în voia lui. Simţea dorinţa să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Era atât de bine să-i simtă braţele în jurul său, după aceste săptămâni lungi de despărţire!

- Ţii la mine, îi murmură John la ureche. O ştiu, nu m-am înşelat.

- Da, ţin la tine spuse tânăra femeie atingându-i gura cu vârful degetelor. Te iubesc, John.

Ii văzu faţa luminându-se.

- Acum îţi dai seama cât de importante sunt cuvintele?

- Da, întotdeauna mi-a fost foarte greu să-mi exprim sentimentele prin cuvinte, sau măcar să admit ceea ce simţeam. Am învăţat de foarte devreme că era de preferat să-ţi ascunzi emoţiile. Pentru a evita umilinţele. Dar te iubesc. Şi n-am spus niciodată asta vreunei femei.

O îmbrăţişă din nou. O căldură plăcută îi învălui şi el o strânse mai puternic. începu să-i mângâie spatele. Cristine se lipi şi mai mult de el şi ridică ochii.

Se mulţumiră să se privească îndelung. Apoi John se aplecă. Buzele li se atinseră şi-i luă faţa în mâini, desenând cu vârful degetelor conturul buzelor, nasului şi al sprâncenelor sale. Tânăra femeie îi auzea respiraţia grea şi când întredeschise buzele, închise ochii, înnebunită. Apoi, brusc, John făcu un pas înapoi. Ochii îi străluceau de dorinţă. Părea că face eforturi cumplite pentru a se stăpâni.

- Cristine, spuse cu o voce tremurată. Cristine!

O strânse de-i tăie respiraţia. John puse stăpânire pe gura sa şi de data aceasta uită orice rezervă.

Incapabilă să reziste pasiunii buzelor fierbinţi, Cristine li se abandonă şi îşi înnodă braţele în jurul gâtului său. Acest gest de abandon îl făcu pe John să geamă de plăcere. Dădu capul pe spate.

- Cristine, îi spuse, am atâta nevoie de tine.

- Ştiu, murmură aceasta, cuibărindu-se la pieptul său.

Parfumul lui o îmbătă şi o senzaţie de ameţeală o făcu să i
se învârtă capul. John o prinse de bărbie şi o sărută iar, de data aceasta mai blând, apoi buzele îi alunecară pe pomeţii obrajilor, pe bărbie, pe gât.

Gura îi cobora spre piept şi Cristine dădu capul pe spate cu un oftat profund, gustând noile senzaţii pe care le făcea să se nască în tot trupul său. Degetele mângâiară o clipă gâtul deasupra decolteului halatului, apoi coborâră spre piept, oprindu-se pe sâni.

Cu un braţ ferm, o menţinea aplecată pe spate şi o sărută iar şi iar. Cealaltă mână se aventură sub halat pentru a-i mângâia pielea goală. Ii prinse vârful sânului între degete. Din instinct, Cristine îşi arcui corpul. John desfăcu halatul şi prinse vârful sânului între buze.

Innebunită, tânăra femeie lăsă să-i scape un geamăt, dar cu gura întredeschisă, el continua să-i mângâie pielea catifelată, coborând pe piept, pe pântecul mătăsos.

Cristine deschise brusc ochii pentru a-l privi. Chipul lui John îi trăda pasiunea, ochii îi străluceau. Părul încă umed îi cădea în dezordine pe frunte. In acea clipă i se păru cel mai frumos bărbat pe care-l

văzuse vreodată. N-o mai speria. Devenise acel Făt-Frumos pe care-l aşteptase.

Cuprinsă de un sentiment de bucurie, Cristine se aplecă şi-l sărută în dreptul inimii. La atingerea mâinilor tinerei femei pe piept, pe şolduri şi pe spatele său, el tresări. Fără să stea pe gânduri îi smulse halatul şi o strânse mai puternic lângă el. Ii luă faţa în mâini şi o privi.

- Cristine, eşti sigură?

Aceasta dădu din cap, radiind de fericire. O luă în braţe şi traversă culoarul care ducea în dormitor. Perdelele erau trase. O aşeză lângă pat şi-i mângâie din nou tot trupul, de data aceasta cu mai multă atenţie, ca şi când nu se plictisea s-o facă.

O contemplă şi puse stăpânire pe buzele sale, în timp ce mâinile explorau cu înflăcărare corpul oferit. Ingenunche şi ea îi trecu mâna prin păr, apoi John se ridică, îşi smulse cureaua şi făcu să-i alunece pantalonii.

Ii puse mâinile pe umeri şi o împinse uşor. Cristine era acum întinsă pe pat. Murmurându-i numele, John o acoperi cu sărutări. Pradă unei voluptăţi îmbătătoare, Cristine întinse mâinile spre el. Avea atâta nevoie să-i simtă corpul lângă al său! In sfârşit, veni să se întindă lângă ea. Şi Cristine, descoperi cu uimire universul pasionat al iubirii.

Mai târziu, John se ridică pe coate şi, aplecat asupra Cristinei, îi îndepărtă de pe fruntea netedă câteva şuviţe de păr umede.

- Te iubesc, draga mea, îi şopti. Şi-ţi promit să te iubesc mereu.

Cristine avea certitudinea că-şi va respecta această promisiune. Răspunse cu un zâmbet:

- Şi eu te iubesc, John. Pentru totdeauna.

- Şi vrei să te căsătoreşti cu mine?

- In aceste condiţii, îţi accept propunerea... cu bucurie! exclamă, cuibărindu-se la umărul său.

Sfârşit